کوچنۍ ناوې

لنډ کیسې

رفیع الله روښن

هغه کتابونه چې سمسور وویپاڼې پرلیکه کړې او یا یې پرلیکه کوي، نور څوک یې
پرلیکه کول اجازه نه لري

WWW.SAMSOOR.COM

ځانګړنې	
د کتاب نوم	کوچنۍ ناوې
لیکوال	رفیع الله روښن
چاپ کال	۱۳۹۴هـ لمریز
کمپوز	لیکوال
ډیزاین	رضاخان ایوبزاده
چاپ شمېر	(۱۰۰۰ټوکه)
خپرندوی	(ملي تحریک)
دخپرونو لړ	اووم
چاپ وار	لومړی
اړیکې:	۰۷۸۹۴۹۳۵۴۹ـ۰۷۴۴۴۹۳۵۴۹

ډالۍ

ــ دخپل ژوند ملګرې ته چې په ژوند کې له هرې ستونزې سره دمبارزې کولو په حالت کې مې ملا تړې.
ـ زمادهېواد هروګړي ته چې زه يې مينې اودرد ليکوالۍ اوخصوصاً دلنډې کيسې ليکلوته هڅولی يم.

,

د روښن ځوانې کیسې

د لنډو کیسو دغه ټولګه (کوچنۍ ناوې) راته ښاغلي روښن صیب را وسپارله، چې یو څو کرښې پرې توري کړم، که څه هم زه چندانې کیسه لیکوال نه یم ؛ خو وخت نا وخت ځینې کیسې له نورو ژبو پښتو ته را ژباړم.

د روښن صیب د لنډو کیسو ټولګه مې ټوله ولوسته ، ربښتیا هم ډیرې یې داسې کیسې وې، چې د لنډې کیسې تعریف یې په خپل ځان کې ځایولي شي، که چېرې لنډه کیسه داسې وپېژنو چې لنډه کیسه یو داسې فن دی چې ځان ته ښکلاییز اصول او فني غوښتنې لري لکه کوټلی تاثیر، رمزیت او دموادو فنکارانه اوډل، هره کیسه باید تلوسه، پیل ، منځ او پای سره یوه هیجاني پایله ولري، کیسه باید له پیل څخه منطقي وي باید پلاټ او بیان یې منطقي او له ولولو ډک وي، که موږ د ښاغلي روښن کیسې په دغه تعریف کې را انحصاري کړو ، نو په تول تللې دي.

دا چې لنډه کیسه یو حکایت دی چې خیال او حقیقت سره نغاړي تلوسه او خوند لري ، همدا علت دي،چې له لوستلو وروسته لوستونکی ډېر خپه کوي او یا یې ښه خوشاله ساتي؛ نو په دې اساس ویلی شو ،چې د یو بریالي او هنرپال کیسه لیکوال پیاوړتیا او کامیابي په همدغه ټکي کې ده ،چې دا ښېګڼې ما د ښاغلي روښن (سبا اختر دی ،کوچنۍ ناوې،دښوونځي جامې،د ژوند رنګونه،نابلده سوالګره،پلټنه، او ستا یادونه) کیسو کې ولیدلې، یعنې روښن پیاوړی کیسه لیکوال دی.

سبا اختر دی، کیسه موږ ته د روانو ناخوالو یو روڼ انځور راکوي، په کیسه کې د دوو کوچنیانو پلار د سیمې د اوسیدونکیو په لمسون او شېطانۍ د شومو او نا کره دسیسو له امله د بهرنیو ځواکونو له خوا وړل کېږي ، په کور کې یو زوی او لور ،په دې تمه وي،چې پلار به یې اختر ته راځي او دوی به د نورو ماشومانو په څېر له خپل پلار سره مېله ځایونو ته ځي؛ خو مور یې د حال نه ویلو په صورت کې له ډېر زوربدونکي حالت سره مخ وي.

ستا یادونه هم د ټولنې مجبوریتونه راښيي، یو ځوان له یوې نجلۍ سره په مینه کوژده کوي،بیا د ولور د پوره کولو لپاره ګاونډي هېواد ایران ته ځي. کوژده شوې نجلۍ یې په کور کې په تمه ناسته وي ،چې خاوند یې له ځان سره د ایران نه لاس نیولې ښځه راولي، کوژده شوې نجلۍ ددې حالت په لیدو سره ضعفت کوي او بیا په روغتون کې ساه ورکوي.

د دې دواړو کیسو پیل په ښو جملو سره شوی،یانې ښه پیل لري ، دلته به یې د بېلګې په ډول د (سبا اختر دي) کیسې پیل راواخلو ،چې له پیله څومره ښې لنډې جملې، انځوریزه ژبه د ماشومانو له پوهې سره سمې کارېدلې مکالمې او تلوسه لري.

په هر صورت د روشن صیب کیسې لا په ځوانه مرحله کې دي، دا چې دی ځوان دی ، نو کیسې یې هم ځوانې دي، ځېنې سوژې یې دومره نوې دي،چې د هېڅ یوه لیکوال هم ورته نه دي پام شوی لکه زما موټر، زما لیکونه او داسې نورې.

دده د کیسو ښې ځانګړنې، دا دي چې دی د کیسو لپاره خوږه او معیاري کیسه ییزه ژبه لري او لنډې لنډې خو مانا لرونکې جملې کاروي ، همدا علت دي،چې د کیسو لوستونکي یې ډېر دي.

زه ښاغلي روشن ته ددغې ټولګې د چاپېدو مبارکي وایم او دا وایم،چې د روشن په هره کیسه باندې یو کتاب خبرې کېدای شي،خو د اوس لپاره همدومره.

د ښه کیسه ییز نثر د روڼتیا په هیله یې،تاسو دکتاب لوستوته رابولم.

بختیار تلاش

جلال اباد – صفا راډیو

د روشن دويم بريالى ګام

د ګران روشن د لنډو کيسو لومړۍ ټولګه مې هم لوستې او د دويمې د لوستو لوربينه يې دا دى،تر چاپ وړاندې را باندې وکړه، دا کيسې مې په ټوليز ډول ځکه خوښې شوې، چې د ژوند د ببلا ،بېلو ډګرونو موضوعات يې پکې را اخيستي، جوړښت او ارايه يې دواړه تر مخکينيو کيسو لا د معيار خواته نږدې ښکاري او زېرى کوي، چې که روشن صيب خپلې دا هڅاندې او فعالې هڅې همداسې په مينه رواني وساتي، د راتلونکې يو ښه کيسه ليکوال به وي. الله دې همداسې کړي

آمين

ارشاد رغاند جلا ل اباد

له کلي ترښاره او له ښاره ترکلي

په ((کوچنۍ ناوې)) نومي کتاب کې د کليوال ژوند خاطرې، مينه، ساده والی، رښتينولي او ... په ډېره هنري بڼه انځور شوي دي. ليکوال تر ډېره هغه څه ((کيسه)) کړي، چې ده؛ درک کړي او اغېزې يې له ځان سره اخيستی، له کلي تر ښاره او له ښاره کلي ته تللی، د لارې په اوږدو کې يې يو کوچنۍ ليدلی چې له خپلو لويو هيلو سره د مور تر غېږ ځان رسوي، څو تنه بېوزله د پلار له عاطفي محروم ويني، د دوو تنو په اړه د اعدام؛ شوې پره کړه غندي، د يو ساده کليوال د عسکرۍ خاطرو اورېدو ته ډډه وهي، لرګيو راوړولو پسې غره ته له تللی کليوال خبرېږي چې د سوله ساتو بهرنيو ځواکونو لخوا په ډېرې بېغورۍ وژل کېږي او ورسره نور ليدلي څه يې هم ياد کړي؛ خو د سړي کيسه بيزه تنده هغه مهال پرې خړوبېدلی شي چې دغه کتاب ((کوچنۍ ناوې)) تر پايه ولولي. زه ښاغلي روشن ته د ستر مينه پالونکي څښتن له درباره دده د نورو برياوو په نيت لاسونه لپه کوم او د کيسو مينه والو ته يې د لوستو بلنه ورکوم.

محب الله يار ننګرهار

ځوان روشن او کوچنۍ ناوې

داخبره جوته ده چې هر فن اوهنر ځانته استعداد او رتیا غواړي،ځکه خو ګران ملګری،ځوان شاعر اولیکوال رفیع الله روشن هم دشعر اوهم دلنډې کیسې په لیکلوکې ځانګړي سبکونه لري اودهرې پنځونې لوستل یې ځانګړی خوند لري،داچې کتاب یې دکیسودی نو غواړم یوڅوکرښې پرې توري کړم اوخپل هغه مسؤولیت چې ده راته راسپارلی اداېې کړم،دهغه د هرې کیسې په لوستلو لوستونکی اړ کېږي، چې بله کیسه ولولي، دا به د لوی رب لورینه وبولو، چې پرښاغلي روشن یې کړې، کنه یوڅوک په دومره لنډه موده کې داسې شاهکارې پنځونې نشي کولی، ځنګه یې چې ښاغلی روشن کوي، روشن که څه هم د لیکوالۍ په ډګر کې لکه د نورو لیکوالانو په شان کالونه ندي تېر کړي مګر لیکنې او کیسې یې ډېر له فهم او مطالبو ډکې وي، هره یوه کیسه یې جلا خوند لري، که مبالغه ونشي ،زه یې هره لیکنه هغه که نثري وي اوکه نظمي بار بار لولم ولې چې یوډول خوندورتیکي سره پېښیږي.

قدرمنو لوستونکو ! تاسو د ښاغلي روشن د لنډو کیسو لوستلو ته رابولم، او ډاډمن یم چې تاسو به ترې هم همغومره خوند واخلئ، څومره چې ترې ما اخستی، د کتاب تر پایه به تاسو دې پایلې ته ورسېږئ، چې ربښتیا هم ځوان او نوښتګر لیکوال ښاغلي روشن په هرې کیسې کې د خپلو هېوادوالو ستونزې او مشکلات رانغاړلي دي، زه ښاغلي روشن ته د لنډو کیسو د دوهمې ټولګې مبارکي وایم

او له لوی رب(ج) څخه ورته د ژوند پاتې مزل کې د لابریالیتوب او پرمختګ هیله کوم، دا هم تاسو او دا هم (کوچنۍ ناوې) قدرمنو لوستونکو ! له تاسو څخه هم هیله لرم، چې د لنډو کیسو له لوستلو وروسته ښاغلي روښن ته د لابریالیتوب دعاګانې وکړئ.

دوروولۍ په ټوله هغه مینه چې له روښن سره یې لرم

امیرزېب دُراني خوست

داخاوره به د بر الفتونه وزبږوي
د روښن صیب اخلاص او پېرزوینه د ځان په اړوند د قدر وړ بولم ،
چې زما امي څخه يې هيله وکړه تر څو دده دنوي کتاب چې
«کوچنۍ ناوې» په نامه يې نومولی یو څه ولیکم ، د اوسني وخت
بادرکه او با احساسه افغان ځوانانو او په خاص ډول د با استعداده
او وطن دوسته ځوانو لیکوالو او شاعرانو لاس ته راوړنې زمونږ
پرد ښــو افغانــانو لپــاره دروح غــذا ده ، دوی د خپلــې ټــولنې
انځورګران دي ، هر څه چې نن زمونږ په افغاني ټولنه کې تېرېږي ،
دوی يې په خپلو ليکنو او اشعارو کې منعکسوي ، زمونږ د ټولنې د
اصلي ماهيت او حوادثو د ښودلو هنداري دي ، او مونږ ددوی له
طريقه د وطن په رمز او اسرار خبرېږو ، زه روښن صيب له نژدې څخه
پېژنم ، دده د مقالو ،لنډوکيسو او اشعارو سره اشنا يم او دده د ادبي
ژوند بهير تعقيبوم ، روښن د داسې ځای او سېډونکی دی ،چې کوم
چې له اوس څخه تقريباًيوه پېړۍ مخکښې پکې اروا ښاد استاد ګل
پاچا الفت زېږېدلی دی ، زه په دې بلکل مطمئين يم چې روښن او د
دې منطقې نور با استعداده ځوانان چې د فرهنګ په جبهه کې کار او
فعاليت کوي د الفت صيب د لارې پيروان دي ، زه دې ټولو ځوانانو
ته او په خاص ډول رفيع الله روښن ته د فرهنګ په دې با مسؤوليته
او سپېڅلې جبهه کې د زياتو برياليتوبونو هيله کوم.
محمد قاهر «دردمند» روسيه ، سانکت پتربورګ
ځوانيمرګه ناوې او دروښن له حقيقته ډکې کيسې

دښاغلي روشن د لنډو کیسو مجموعه راته داځل مخکې له چاپ راورسېده په داسې حال کې چې زه لا تراوسه د لومړنۍ مجموعې (بې موره) لوستلو ته سترګې په لار یم دا ځکه چې مسافرۍ او دوطن نه لرې والي ترې محروم کړی یم.
دغه مجموعه(کوچنۍ ناوې) مې په ډېره لیوالتیا او مینه له سره ترپایه ولوستله چې خورا په زړه پورې وه، ښاغلي روشن دهغه استعداد له مخې چې دکیسو په برخه کې پرې الله پېرزوینه کړې له ډېر دقت او زیرکتیا یې کار اخیستی، هره جمله یې ځانته د ځانګړي مفهوم په وړاندې کولو دټولنې له ناخوالو انځور جوړوي.
په کیسو کې له داسې کلمو او سوژو کار اخیستل شوی چې لوستونکي د یوې کیسې په لوستلو بلې ته مجبور وي او هغه څه چې لولي لکه په یوه واقعي او ښخوا تېرشوی فلم کې یې چې د خیال په هنداره ګوري او دا هر څه هغه وخت کېدای شي چې حقیقت ولري او دروشن دلنډو کیسو لویه ځانګړنه همداده چې کیسې یې په حقیقت ولاړې دي اوهغه څه یې انځور کړي کوم چې دټولنې وګړیو په خپلو سترګو لیدلي.
زه د روشن صیب دقلم مینه والو ته مبارکي وایم او ورته په دې برخه کې د نورو ښنځونو په هیله یم.
سهراب سهار بلجیم، دافغانانو کلتوري او ادبي ټولنه

سبا اختر دی

د روژې وروستی ماښام وو ، کوچنی ماشوم له لویو هیلو سره د مور څنګ ته ورغی د هغې له سره یې پړونی په نازکو ګوتو کش کړ ،په وره اونرمه ژبه یې ورته وویل:
موري ! سباته، ماته زما نوې جامې اغوندې ؟
مور: هو زوی جانه بوټونه به هم درته په پښو کړم.
زوی: شانو خوهم نوې کالي لري هغه به یې هم اغوندي ؟
هو کنه ! هغه خوهم ستا خور ده، دواړه به پاکې جامې واغوندئ او له ترونو سره به مو ماماګانو او نورو خپلوانو کره ولاړ شئ !
کوچنی موسکی شو ، خوشبې غلی ولاړه وچې بیا شیطان وسوګنده په موربانـدې یې اوازوکړ،نورهلکان اونجونې خو له خپلو پلرونو سره مېلوته ځي، زه اوشانوبه له چاسره ولاړشو؟
د ښځې رنګ پک والوته ،دکوچني خبروته سوچ کې شوه ، سترغلي یې لامده شول ، رڼواوښکویې له سترګولارې وکړې ، دپړوني څنډه یې راپورته کړه په داسې حال کې یې سترګې وچې کړې چې دماشوم طرف ته یې شا وه، کوچنی هم دمورسکوت ته زړه تنګی شو ، مخې ته یې راوګرځېده خودهغې سترګوته یې ونه کتل خبرې یې پیل کړې ، مورې: پلارمې داځل هم کورته نه راځي ؟تاخو ویل چې هغه به دې بر ژر راشي،اوبیا نور هېڅکله هم نه ځي،ایا هغه تراوسه له موږنه مروردی ؟زه مې کاکا ته وایم چې په موبایل کې ورسره خبرې وکړي

، زه هم ورسره خبرې کوم؛ زه او شانو به ورته زارۍ وکړو پخُلا به يې کړو ، بيا به راشي او موږ به مېلې ته بوځي.
موريې چې د کوچني په هره خبره يې زړه تپي کېده، سلګيو نيولې وه ښه په زوره يې وژړل ،کوچنی حيران شو چې مور يې ولې ژاړي ،هغې سر په پخپلو زنګنو کېښود او ترډېر ځنډه يې راپورته نکړ ،کوچني هڅه کوله چې د مور سررا پورته کړي ، هغه فکر کاوه چې موربه يې ورسره ټوکې اولوبې کوي،خودا معصوم ماشوم لا په دې نه پوهېده چې مور يې لوبې نه بلکې ويرکوي،هغه ديو داسې چاپه هجران کې اوښکې تويوي چې کوچنی يې سباته د راتللو په تمه دی،دهغه په راتګ پورې يې خپله ډېره لويه هيله تړلې ده ،چې دخپلو نورو همزولو پشان به يې د پلار لاس نيولی وي او په ښکليو ،ښکليو ځايونو کې به چکرې ووهي.
هغې چې زړه تش کړسريې راپورته کړ ماشوم يې غېږې ته ورننږدې کړ ،په مخ يې ښکل کړ ،ورته يې وويل:
نه زوی جانه ! کاکا ته دې ونه وايې چې پلار جان ته دې زنګ ووهي ښه ! زه خوله تاسو سره يمه که پلار دې رانغی نو موږ به ورشو زه به تاسو چکرته بوځم او ډېر سيلونه به درباندې وکړم.
کوچني يوځل ضد پيل کړ، نه نه !موږ له تاسره نه ځو، موږ مې له خپل پلار سره ځو ،هغه بله ورځ يې هم موږ بېولې وو ،خودا نازولی او له وخت او حالاتونا خبره ماشوم لا په وخت څه پوهېږي ، چې ورځ څنګه تېرېږي او شپه څنګه راځي؟ ددوی د چکر پوره پنځلس

میاشتې تېرې شوې وې، مخامخ د میزپر سرد پلار په ایښي عکس یې سترګې ولګېدلې ،ورغی راپورته یې کړاو خبرې یې ورسره پیل کړې،هغه ته یې خپل کورته دژر راتللو بلنه ورکړه، موریې بیاهډکیو ونیوله ددې په خاطر چې چیغه یې له خولې نه وځي په بالښت به یې خوله ولګوله، ګلالي کوچني هغه پېښه له یاده ویستې وه چې نهه میاشتې وړاندې یې پلار دشپې له مخې په دې تور چې له طالبانو سره اړیکې لري له کورنه ووېستل شو خوورو سته دخوفیرونوله اوریدلو یې واخې دپلار جسد دکلیوالولخوا کورته داخل کړای شو.

ماشوم عکس بېرته په مېز کېښود ،راغی د مور څنګ ته، ورته یې وویل: ته وګوره چې سباته راځي اوکنه ،هغه ماته وویل چې ډېر ژر به راشي،ایا ته هم ورپسې خفه شوی یې ؟

زه خو ډېرورپسې خفه یم ، خو موریې غوښتل داخبره دهلک له فکره وباسي،ورته یې وویل هغه څه کوې ،چې راغواړې یې،پرې یې ږده چې پیسې وګټي بیابه تاته پرې موټر واخلي،کوچنی خوشحاله شو او منډیې کړه په خوارږه خوب ویدې خور شانو یې له خوبه نه خېږې ولګولې، راپورته یې کړه ،شانوګۍ !ای شانوګۍ ! پاڅېږته نکریزې نه کوې؟ سباته اختردی زه اوته به نوې جامې اوبوټان واغوندو چکراو سیلونوته به ولاړشو ،لالا هم راروان دی،ماورسره خبرې وکړې اوس به راورسېږي.

دښوونځي جامې

پـه وړو پښـو ولاړ د الـمـارۍ خانـه یـې خلاصـه کـړه یو ځـه یـې تـرې راواخستل دکورنۍ نورو غړو ته یې شا واړوله او له الماری څخه لـه را اخیستي ځیزسره بوخت شو ، هغوی پـه خپلو کې پرې بحث پیـل کړ ،مشرې خور یـې وویـل داځه شـی یـې پیـداکړ چې لـه موږنه یـې پټوي ،پلار یې پرې یې ږدۍ کار مه پرې لرئ، چې دی خوښ وي ،مـوږ کـوم اعتـراض نلرو ،ټولـو غلي غلـي وخنـدل ،خوده پـه هېڅاخیـال رانـه وړه اونـه یـې ددوی خبروتـه کـوم اهمیـت ورکـړ ځوشیبې وروستـه دټولو هېرشو ،هریو په خپـل کارپسـې پورتـه شو ، دغرمې یوولس نیمی بجې وي چې کلثوم بکسـه پرشاه لـه ښوونځي را ورسېده، سلام یې واچاوه پلاریې پـه مخ ښکل کـړه، شا بسـې لورکۍ، هله ژرولاړه شه جامې دې بدلې کړه کتابونـه دې هم پرځای کړه، چې ساحل یې درته ونه شلوي ، هغې هم دکوټې پـه لور منډه کـړه ، شیبه لانه وتېرشوې چې دکوټې لـه دننه څخـه دساحل چیغې پورتـه شوې ، پلاریې ژر ورغی ، کلثوم تـه یې وویـل مـه کوه لـه هلـک سـره غـرض ، سـاحل چـې پلاروليـده ، لسـتونې یـې پـه سـترګو راکـش کـړ ،اوښـکویې ګربـوان تـه غـاړه ورکـړه،ویـې ویـل زه یـې نـه ورکـوم، دازمـا دی، دواړه لاسـونه یـې پـه تخرګونـوکې داسـې ننوويسـتي وولکه یخ چې نیولی وي ، خوده هغه شی چې لـه کلثوم څخه یې پټـه وو اوله الـماری نـه رااخسـتی وو ، پـټ نیـولی وو ، کلثـوم لـه ځانسـره غلي غلي خندېده ،په ځټ یې راوکتـل اولـه کوټې ووتـه لږ وروسـته

دسترخوان هوارشو يوبل ته يې اوازونه وکړل ځودغرمنۍ دخوړلولپاره اماده شي، خوريې په وروروپسې ورغلله ورته وويل ساحله ! مونږ درنه ټوله ډوډۍ خلاصه کړه ، ته يې نه خورې ؟

هلک ځواب ورکړنه ! نه يې خورم ، ته پرې مړه شه، چې ډېره وږې شوې يې پلاريې پسې راغی خوهلک نه غوښتل له خپلې خبرې تېرشي ، پلار ته يې وويل مونږ ډوډۍ نه خورو.

تاسو يې وخورۍ !. پلار دکوچنۍ په وړو ، خوډېرو درنو خبروهک حيران شوځه !؟موږيې نه خورو ! موږ ؟نور ځوک دي؟د پلار په ټينګار ډوډۍ خوړلوته چمتوشو دالمارۍ خانه يې خلاصه کړه، پلارته يې وويل خوته به نه راګورې،هغه هم ورسره ومنله،ځه يې دننه کېښودل،اوله کوټې ووت،ولاړډوډۍ يې ژر وخوړه هغوی دچايوپه ځښلو بوخت وو،چې ساحل يوځل بيا پورته شو ، کلثوم،غوښتل چې پسې ورشي،خونازولی ساحل ورته په قهر شو مه راځه شيشکې ، بيزو ، موږيکې تانه منو ! اوکوټې ته ننوت ! ځوثانيې تېرې نه وې چې له يوه درزسره مل د ساحل وېرونکې چيغې دټولو په غوږو نوکې کړنګهاری وکړ ،کلثوم چې ډېره وېرېدلې اوله کوټې ځخه راپه منډه وه په حوېلۍ کې پريوته ژبه يې د دواړوژامومنځ کې راغله او سرو وينويې له خولې لارې وکړې، پلار يې اول کلثوم پورته کړه اوبيا کوټې ته ننوت،دتره ښځې يې کلثوم په غېږ کې ونيوله،خوهغې په داسې حال کې چې ژبه يې نيمه پرې شوې وه،ساحل ساحل ويل خو ځوک نه پرې پوهېدل.

پلاریې کوټې ته له ننوتو سره چیغه کړه:
نا اا ! ساحله اا ! ساحل چې الماری پرې راچپه شوې وه له سرنه یې وینې روانې وې، په کوچنیو لاسونو کې یې د مور هغه عکس نیولی و چې د هغې له مړې کېدو څخه یې یو اځې درې میاشتې د مخه د ساحل په څلورمه کلیزه کې اخستی وو او ساحل یې امیل په غاړه په غېږ کې نیولې وو.

نالوستی خاوند

اجمل د ۱۴ کالو و ،نور يې پلار ورسره تر پوزې راغی، اخر يې د ولسوالۍ په بازار کې له يوه مستري سره شاګرد کړ،داچې هغه ډېر زيرک او وېښ هلک نه و ،هره ورځ به يې استاد پلار ته شکايت کاوه او د اجمل له تنبلۍ به يې ورته ژړل، خو داچې مستري يې ملګری و ورته ويل به يې:

وروره نو زه به څه وکړم يو اځينۍ اثره مې تا ته ده هرڅنګه چې وي دا خدای وهلی به مستري کوي.

زه نه پوهېږم له دې بدبخته سره څه وکړم، ښوونځی يې هم ونه لوست،بله چاره يې ماته نه راځي، داجمل استاد به هم ناچاره ومنله، بله لار يې نه لرله ،نه يې خپل ملګری خفه کولی شو اونه يې په اجمل زړه ښه و، بالاخره اجمل په پوره ۴ کالو کې ښه مستري شو،اوس يې نو هغه د پېښوريانو خبره له خلکو سره هم (جان پهچان) پيدا شوی و ،بل داچې د خلکو خبروته به يې هم غوږ نيوه هرچا به ورته چغلي کوله او له خپل استاد سره به يې خفه کاوه، اخر يې له استاد نه ځان بېل کړ،پخپله يې دکان ونيو.

په همدې ورځو کې داجمل تره خپل يوه ځوی ته چې هم له اجمل څخه په عمر لوی و اوهم ورڅخه په مالي برخه کې مخکې وه کوژده وکړه،داجمل پلار ته کينه ورغله ويې ويل ولې زه څه له معراج نه کم يم ؟

ته ګوره چې په پنځه ورځو کې اجمل ته ښځه کوم کنه.

په رښتیا یې همداسې وکړل ځلورمه ورځ یې دخپل یوه همسایه لور اجمل ته وکړه،هلک چې کوژده وکړه نور دلته کار خوند ورنکړ له خپل یوه بل ملګري سره د کور له غړو پټ اروپا ته روان شوی و،په ایران کې و چې پلار ته یې زنګ وواه په کور کې ټول ورته غوسه و خو اوس اوبه له ورخه تېرې وې.
کله چې د اجمل ناوې سپنا خبره شوه چې خاوند یې خارج ته تلی دی ډېره خفه وه، خوځه به یې کړې وای هغه ۴ کاله په جرمني کې تېر کړل مزدوري یې هم ښه وه کورته یې ښې پیسې را استولې اوس سپنا هم له ۱۲م ټولګي څخه فارغه شوې وه.
دا چې هغوی دواړه له ښاره لرې په کلي کې اوسېدل سره له دې چې څو څو ځله اجمل خپلې مورته وویل ترڅو سپناته موبایل واخلي خو دهغې کورنۍ مخالفت کاوه او اجازه یې نه ورکوله چې لور یې له خپل نامزاد سره په موبایل خبرې وکړي.
له څلور کالو وروسته اجمل ډیپوټ(راو شړل شو) همدا چې راغی په څو ورځو کې یې واده وکړ،غوښتل یې بیا په افغانستان کې ځانته څه کاروبار جوړ کړي.
یوه ورځ چې سپنا د پلار کورته تللې وه د اجمل کوم څه پکار شوي و او هغه شی سپنا په بکس کې اېښی و،کله چې هغه بکس خلاص کړ ترڅو خپل مطلوب شی پیدا کړي،ګوري چې په یوه ښکلې کتابچه کې په ډېر ښکلي خط لیکل شوي څو لیکونه اېښي دي،پرته له دې

چې لیکونه په کوم چا ولولي کتابچه یې له بکس څخه راووېسته
اوبکس یې بند کړ،سپناته یې زنګ وواهه ورته ویې ویل:
ته یوځل کورته راشه چې ضرور کار مې درسره دی،دا چې اجمل دوی
او د سپنا د پلار کورونه سره نږدې و په څو دقیقوکې
راغلله،همدا چې خپلې خونې ته ننوته ګوري چې اجمل له غوسې
تک سور اوښتی او دکوټې په منځ کې ولاړ دی.
غوښتل یې د غوسې او خلګان پوښتنه یې ورڅخه وکړي خو اجمل
پرې چیغه کړه،بس سپنا بس ! ! چې یوه خبره هم ونکړې،ماتاته د
یوې ډېرې پاکې او با عزتې نجلۍ فکر کاوه،زه خبر نه وم چې ته به
دومره کثیفه او پلیته نجلۍ یې،تا زما له نه شتون څخه دومره بده
ګټه واخسته؟ چې بیا دې یارانې هم پیل کړې؟
له دې سره په سپنا سر وګرځېد له غم او ترهې یې چیغه کړه ولې
اجمله ! اخر ما څه کړي چې ته دومره لوی تور راباندې پورې
کوې،سترګې یې د هغه په سترګوکې وګنډلې ، د لاس ورغوی یې د
اوښکو پاکولو لپاره سترګوته پورته کړ ،غاړه یې کږه شوه ګوري
چې د خوب په تخت یې دبکس کتابچه پرته ده،پوهه شوه چې ټول
غم همدې کتابچې جوړ کړی دی.
قدم یې پورته کړترڅو کتابچه راواخلي خو اجمل له لاسه
ونیوله،همدا چې مخ یې د هغه په لوري کړ دومره مضبوطه یې له
کینېې سترګې پورته ووهله چې ځای پرځای پربوتله، بل وار یې پرې

ونکړ، همداسې په قهر او غصب له خونې ووت او د حویلۍ په منځ کې یې چیغې پیل کړې:
مورې ! مورې ! ته راشه او د خپلې بي بي اینګور ګلونه دې وګوره چې کرلي یې دي، ته خبره یې چې هغه څو یاران لري، که نه یې خبره ورشه او لیکونه یې وګوره.
ټول له شاوخوا خونو راووتل او د اجمل خونې ته ورغلل ګوري چې سپنا د کوټې په منځ کې بېهوښه پرته ده، پرته له دې چې د پېښې لامل وپوښتي روغتون ته یې ورسوله.
اجمل لا هماغسې په کور کې تاوېده او له غوسې او قهر څخه یې له سترګو سپرغۍ الوتې چې شل دقیقې وروسته یې پلار ور ته زنګ وواهه په وارخطایې یې ورته وویل چې مېرمن یې مړه ده او دی باید له کوره ځان وباسي کنه پولیس به یې ونیسي پرته له دې چې څه ووایي له کوره ووت.
ډاکټرانو یې پلار ته ویلي و چې دومره شدید وار پرې لګېدلی دی چې د عصابو رګونه یې شلېدلي او ۲۰ دقیقې مخکې یې ساه ورکړې ده.
د سپنا د مرګ په دریمه ورځ د اجمل خور شبانې هغه کتابچه چې په منځ کې یې لیکونه ایښودل شوي و او د همدې لیکونو په وجه هغه ووژل شوه را واخسته، د کتابچې په منځ کې څلور لیکونه چې ډېر په مهارت او هنر سره لیکل او رنګه شوي و پکې و.

شباني چې به هر ليک پرانيست او لوسته به يې نو سلګۍ به يې
ورسره وهلې کله چې يې څلورم ليک نيمايي ولوست دومره په لوړ
اواز يې وژړل چې په حويلۍ کې ولاړې ټولي ښځې کوټې ته
رانئوتلې، شباني وويل ورور مې ددې کتابچې او خطونو له لاسه
وربندار ووژله خو هغه بې ګناه وه !
ټولو ورته وويل: ته يې ووايه چې د اليکونه چا سپناته رالېږلي او څه
يې پکې ليکلي دي؟
شباني په داسې حال کې چې سلګيو وار نه ورکاوه د څلورم ليک
وروستۍ جمله داسې ولوسته: (اجمله ! ګرانه دا چې ته نالوستې يې
زه هېڅ خفه نه يم، په دې هم پوهېږم چې ته به زما ليک هم ونه
لوستلی شي ځکه چې تا ځان له لوسته لرې ساتلی دی. خير په دې
هېوادکې ټول وګړي لوستي ندي ،هېڅ پروا نکوي خو ته به زما يوه
غوښتنه منې او هغه دا چې کله پخير وطن ته راغلې او واده مو وشو
نو ته به د خپلې خوارۍ مزدورۍ ترڅنګ زده کړې هم پيلوې).

د ځوی قاتل

هغه د ناروغۍ پر بستر پروت و ورځې یې ډېرې ووتې شپېته تر بلې یې د ژوندي پاتې کېدو لپاره هیلې له منځه تللې، بالاخره هغه وخت هم راورسېد چې لاسونه، پښې، خوله او سترګې یې هم له حرکته پرېوتل، ډاکټران هم زړه نازړه ورته تلل راتلل هسې دده د کورنۍ د تسل لپاره به یې ورته تش ډراپ (سیروم) تېر کړ هغه به هم چلښت نه کاوه ځکه عضلات او رګونه یې له کاره پرېوتي و، له ناچاره وه باید کورته یې ببولی وای، خپل پور یې په کور کې پرې کړی وای او نور یې د کفن دفن لپاره ترتیبات نیول شوي وای.
سره له دې چې پلار او مور یې اوس هم نه منله خو د شهاب مشر ورور وویل:
د صدف له کورنۍ نه به هیله وکړو که یې ومنله یو دفه به صدف روغتون ته ورته راشي نصیبونه خو یې سره نه و شوي د وروستي ځل لیدو ارمان خو به د صدف پوره شي.
په ډېرو عزرونو یې خپل پلار او مور راضي کړل، یو ځوک یې د صدف دوی کورته ولیږل دوه ساعته وروسته صدف او مور یې روغتون ته راننوتل صدف په داسې حال کې چې زنګېدلي قدمونه یې په ځان پسې راکشول او پخوانی نور او رنګ یې په مخ کې نه و پاتې ډېره بې سکې شوې وه روغتون ته راننوتله.

کله چې د شهاب دبستر خونې ته ننوتل او په هغه یې نظر پرېوت
صدف ځای پرځای کېناستله،له زړه یې دمه وخته،ښه شېبه یې ژوره
ساه واخسته مور یې له لاسه ونیوه او د شهاب مخکې یې
کېنوله،هغې د چپرکټ په بازو سر ایښی و مرې مرې اوښکې یې په
سپینو مرمرو څڅېدې،په داسې حال کې یې سترګې د ولاړو کسانو
په لور واړولې چې اوښکو یې په مخ د ۱۱عددونه جوړ کړي و ،له
هغوی نه یې هیله وکړه چې څو شېبې صدف او شهاب په خونه کې
یواځې پرېږدي.
د صدف د مور په شمول په خونه کې ولاړ ټول خلک ووتل،صدف
د شهاب په بې مترې بدن سترګې وګرځولې خپل دغاړې بیک ته یې
لاس کړ په درملو لامده کاغذی ستمالونه یې ځنې راواخستل او
د شهاب مخ او لاسونه یې پرې پاک کړل ،کله چې به یې د هغه مخ
لاسونه پرې پاک کړل دستمال به یې په باطله دانۍ کې
وغورځاوه،دشهاب د مخ په پاکولو بوخته وه چې د هغه د ښي لاس
دوه ګوتې وخوځېدې.
صدف ژر د هغه لاس راواخست او په خپل مخ یې کېښود د هغه په
سترګوکې یې سترګې وګنډلې په زړه کې یې د هغه د ژوند هیلې
وټوکېدې خو ژر ور په زړه شو چې د هغه ژوند او مرګ ددې هېڅ درد
نشي دوا کولی ځکه د شهاب پلار چې د صدف ماما کېده هېڅکله
نه غواړي چې دیوه مالداره سړي لور دې یې اینګور شي،او له خپلې
کمپلې پېښې وباسي،که څه هم دصدف پلار خپل ځان له دوی څخه

پورته نه حساباو خو دوی ځانته یو ډول عار او شرم ګڼله او په دې نه پوهېده چې صدف له خپلو قالینو د شهاب ټغر ته ډېر اهمیت ورکوي.
بیا یې په کنده کنده سترګو کې او ښکې ښکاره شوې نور نو هېڅ هم ورته د زغملو وړ نه ول،د شهاب لاس یې ورسره وغزاوه ،په تندي یې ښکل کړ او په چالاکۍ له خونې ووته،حتی مورته یې هم صبر ونکړ کله چې خلک خونې ته ننوتل شهاب په بند بند اواز د صدف نوم اخسته ،ټول هک پک شول ،هېڅ ورته د منلو نه وه ، د شهاب ورورچې ولیدل د ورور ساه یې د صدف په لاسونو کې ده ، له خونې راووت او په صدف پسې یې منډې کړې،له روغتونه ببرون یې هغه پیدا کړه په ننواتو یې ببرته راروانه کړه او د خپل ورور د ژوند خیرات یې ورڅخه وغوښت.
صدف او د شهاب مشر ورور چې کله خونې ته راننوتل نو د شهاب زنه یې په سپین ټوکر تړلې وه ، سترګې یې د خونې دروازې په لوري خلاصې پاتې وې او د تل لپاره له دې دنیا تللی و.

ستا یادونه

غـوټۍ چـې فرهـاد ډېرې ګـران وو او دومـره یـې زړه پـرې بـایللی وو، چې نه یې غونښتل بله نجلۍ ورسره خبرې هم وکړي.

یـوه ورځ یـې پـه ښـوونځي کـې د تفـریح پرمهـال ورتـه وویـل ګـوره فرهاده ! ته ښه په دې پوهېږې چې زه لـه تا سره ډېره مینـه کوم،نویـوه هیله درنه کوم چې له نورو نجونو نه ځان وساته،له هغوی سره ډېرې ټوکې ټکالې مه کوه ډېر ورسره کېنه پاڅېږه مه،هغه ورته غوږ نیولی وو اودې ورته خبرې کولې.

چې خبرې یـې خلاصې شـوې هغـه ورتـه وویـل سمه ده زمـا ښـایسـتـه حورې ! څنګه چې تـه غـواړې همدا سـې بـه کېږي،خـو دغې زړه پـرې اوبه نه څښلې.

نه نه فرهاده ! ګوره زه جدي یم کـنـه بیـا درنـه خفـه کېـږم، هغـه ځـواب ورکړ،وساده ګۍ ته به ولې له مانه خفه کېږي،وګوره تاتـه مـا ځوځلـه ویلي چې فرهاد به له هېچا سره مینه ونکړي،مګریواځې اویواځې لـه خپلې ګـل غـوټۍ سره،خو یـوه خبره مې تـه هم واوره،چې نـور ماتـه داسې خبرې ونکړې.

ته پوهېږې چې ستا په بار بار ټینګار اوپرما شـک کول،زما پـه زړه کې ستا لپاره دمینې دکمېدو سبب کېږي،اوزما اعتماد تریـوه لـوی سوال لاندې راځي،ته هېڅ غم ونکړې، هغه خوبه دې اوربدلي وي کنه چې جوړې په اسمانونو کې انتخابېږي،خو ګوره زه باور لرم چې فرهـاد دغـوټۍ اوغـوټۍ دفرهـاد لپـاره انتخـاب شـوي دي،دواړو

وخندل،دلاسونوګوتې يې يودبل په ګوتوکې ورکړې او روان شول،په دې کې ډېره موده تېره شوه، دوی په رښتياهم يو له بل سره ډېر نږدې شوي وو ،هغه ورځ هم راغله چې دغوټۍ دکوژدې دستمال يې دفرهاد لپاره ورکړ،اوس خو غوټۍ پوره ومنله چې فرهاد يې خپل شوا ونوريې ځوک ترې نشي ولجه کولای.

له کوژدې ځلور مياشتې وروسته فرهاد له دوه نورو ملګرو سره ايران ته ولاړ،کله چې هغه يو ناڅاپه روان شو ،اوغوټۍ خبره شوه نوله واره په رژېدو شوه،په ډېر کم وخت کې يې رنګ تک ژېړ شو ،دومره وچه کلکه شوه چې يوازې پوستکی يې په هډوکو پورې نښتی وو ،که څه هم چې په اوونۍ کې يې يوځل له فرهاد سره په ټېليفون خبرې کولې،خوهغه خبرې به يې هم له غم او ويرنه ډکې وې،هغه به ورته خبرې کولې اودې به ورته ژړل، تل به يې زړه شين وو ،دکلي اوکوڅې نجونوبه ورپورې ملنډې وهلې اوورته به يې ويلې: چې ته څومره بې شرمه يې ،اخر خوبه راشي تاخو ځان له خفګانه مړ کړ،ډېرخلک داسې وي چې دولور په پيسوپسې له وطن څخه ورک شي،آن لندن،امريکا ،فرانسې،کاناډااونورو لرې هېوادونوته مسافرشي،اوبياپه کلونوکلونو هلته وي،ترڅوچې بېرته راځي اودواده پيسې ګټي نو سپن ږيری شوی وي،ډېرخوپه کلونوکلونو ورک وي،ستاخو دخدای فضل دی نږدې ګاونډي هېواد ايران ته تللی دی.

هغوی به دې ته داسې خبرې کولې خو په خپلو منځو کې به یې دغوتۍ پاکه او سپېڅلې مینه ستایله او ویل به یې چې هرڅوک دې داسې مینه وکړي.
خو ! چاته یې وایي دڅو میاشتو په تېرېدو سره د غوتۍ زړه صبرشو بېرته یې رنګ یوڅه ځای ته راغی، خو هغه اوس ښوونځي ته نه تلله، بس همغه دکور په کارونو کې به یې له مور او خویندو سره مرسته کوله.
دفرهاد دسفرلړۍ په ایران کې یو نیم کال ته وغزېده، خود راتللو یې څه نه ویل یوازې غوتۍ ته به یې نن او سبا کول ، چې په دې سره به دهغې زړه ښه وو ، اویوه تمه به ورته پیدا کېده چې رابه شي.
بله ورځ په کلي کې دهغه دراتللو اوازې خپرې شوې، چې هېواد ته راستنېږي، او په ډېر کم وخت کې به غوتۍ په سره ډولۍ کې خپل دخاوند کورته ولاړه شي، غوتۍ خولا لدې هم خبره شوې وه، چې فرهاد خپل پلارته په ټېلیفون کې ویلي چې له رسېدو سره یې بایدواده تیاروي، همداسې یې وکړل دغوتۍ پلارته یې هم خبرورکړ ،ترڅو ځان چمتوکړي او واده ته دوی هم تیاری ونیسي.
اوس نوهره لحظه دغوتۍ لپاره پوره کال دی ، خوبونه یې ورک شوي، بس یوازې له خپلو خاطرو سره لوبېږي.
دهغه راتګ ته یوازې دوه ورځې پاتې وې، د واده لپاره کارتونه هم ولیکل شول، مېلمانه راوغوښتل شول، دفرهاد خُسرته خوړه

او مصارف هم وروړل شول، بس یوائې دهغه رارسېدل پاتې وو او دواده شروع کېدل.
هغه ساعت هم راورسېده چې ورونه ، دتره زامن او ماماګان دفرهاد مخې ته دسړک په غاړه ودرېدل، غوټې چې له خوښۍ نه یې په زړه ساړه ننوتي وو ،داسې رېږدېدله لکه ګلاب ته چې دسهار وږمې ټالۍ ورکوي او په ګلبڼ کې یې یوه خوشګواره فضا جوړه کړې وي.
چې یوناڅاپه چیغې شوې هغه دی راغی ! ،هغه دی راغی !.
کوچنی کرولا موټر دهلکانو په منځ کې داسې ورک شولکه دشاتو په ګبین چې مچۍ راتاوې شي،خو په یوه ثانیه کې هرڅه بل شان شول او یوه حیرانوونکې چوپتیا خوره شوه، ټول لکه وېرېدلي مرغان یوبل ته ځک ځک شول،څوک یو طرف او څوک بل طرفته سره بېل شول، په دې وخت کې دموټر دروازه خلاصه او فرهاد ترې راکوز شو ،دموټر مخې ته راتاوشو ،ددوهم سیټ ،دروازه یې هم راخلاصه کړه،په سیټ کې دتنها ،په تور حجاب کې ناستې ، نجلۍ لاس یې ونیوه راکوزه یې کړله،خلک یوبل سره وپسنېدل،یوډول زوګ او ګونګوسې پیل شوې،ای دابه څوک وي؟بل به وویل څوک ده خو راتښتولې به یې وي کنه !، چابه ویل کومه نابلده انجلۍ به وي،بل به وویل ای څومره ښکلې ده،تاسو خووګورئ ته به وایې چې په قلم جوړه شوې ده،خوفرهاد دټولو اند ښېښنې په یوه اواز سره لېرې کړې،ولې حیران یاست ،داچې دا نجلۍ څوک ده او څنګه له ماسره راغلې ده په همدې فکر کوئ کنه؟ !

هېڅ دحیرانتیاوړ نده داستاسې راتلونکې،وربندار،ماني،تندار اوزما مېرمنه مژګان ده.
څه څه څه !!!دډېروله خولې داکلمه په لوړ اواز ووته.
څوکوچنیوماشومانو دغوتې دوی کورته هم داخبر رسولی وو ،خوهغې نه منله،اوپه خپله مینه یې باور اواعتماد لاره،چې په دې وخت کې یې مشر ورور کورته له خفګانه په ډکه څهره، راننوته،مورته یې وویل:
مورجانې غرق شولو ،تباه شولو ،وشرمېدو ،دده له خبروسره له هرې کوتې لوی او واړه،دحوېلۍ منځ ته راټول شول،هغه هم دکوچنیوماشومانوخبره تائید کړه،غوتۍ هم په راټولوخلکوکې ولاړه وه، ټول ارمانونه یې په اوبو لاهو شول،هره هیله یې مړه شوه ،نوره په ځان نه وه پوه شوې.
کله چې یې سترګې پرانستې ،په روغتون کې وه او فرهاد یې مخې ته ولاړ وو ،له لیدوسره یې لېونۍ شوه،چیغې یې پیل کړې،په خپل ځای کې کېناسته ،دهغه سترګوکې یې خپلې سترګې ونیوې دومره یې په قهر ورته کتلې چې فرهاد یې ووېراوه،چې په همدې کې یې په لاس کې بند کنول(دسیرم ستنه) ، کش کړه و یې و بسته ،سرې وینې یې په لاس ښکته رارواني شوې اوپه هغه یې وروړتوپ کړ ګرېوان یې پرې خېرې کړ،ورته یې وویل:
ته پوهېږې چې زما له یادونوسره دې څه وکړل؟

لـه دې سـره نسـکوره شـوه ،سـر يـې د چپرکـټ لـه وسـپنې سـره ولګېـده ،فرهاد ورتـه لکـه د بـوت ولاړ وو ، ډاکتـران راغلـل ،چې راپورته يې کړه نو نړۍ يې د فرهاد دروغجنې مينې ته پرېښې وه.

دتاریخ مضمون
نن یې دخبرو پیل په ډېر ماښېجن انداز کې راسره وکړ،له نورو ورځو
ډېر ل بدل،دځو خبرو وورر ستـه مې زړه ورتـه تنـګ شو ،پو ښـتنه مې
ترې وکړه ایاکومه ستونزه خونه ده درته پېښه شوې؟
ددې پوښـتنې ځـواب یـې دځوشـېبو لـپاره لـه ځانـه سـره وسـاته،له
ډېرسکوت وروسته یې وویل نه ! دتشویش کومه خبره نشـته ،خـونن
مـې فکـر جـوړ نـدی،کار خونـد نـه راکـوي،هېڅ شـی مـې نـه
خوښېږي،بیاغلې شوه،ورته ومې ویل ایاداتولې خبرې ستاله خولې
راووتې !؟
بیاځنډنی شـوه،په جدي ډول مې اواز پـرې وکړ،بیـا دربانـدې ځه
وشول،خوخبرې وکړه کنه،ایاچاخوځه ندي درته ویلي؟
ځواب یې نه راکاوه،بیامې پرې اواز وکړ،ګوره شـینکۍ !زه داسې
ټوکې نه خوښوم هیله کوم زما دې تشویش پیداکړ،ووایـه هرځه چې
شـوي وي ماتـه یې ووایـه کـه کومـه ستونزه وي ، دواړه بـه ورتـه یـوه
دحـل لاره وګورو ،بیـایې هـم خپلـه خاموشـي سـاتله،خوزماچېرې
طاقت کېده،وجلۍ !خوب درځي که ځنګه؟که خوب درځي نو ورځه
ویـده شـه،ځواب یـې راکـړ نـه خـوب نـه راځـي ،پـوهېږې !پـه دې
وروستیوکې یوډول عجیبه بدلون په ځان کې احساسوم.
ژرمې پوښتنه ترې وکړه هغه ځنګه اوکوم ډول !؟.
ویل یې درس ویلوته مې زړه نه کېږي،خوراک ،ځښاک مې هم ډېر کم
شوی دی،لکه پخوابه چې فریزر(یخچال)رانه تنګ وو ،دمه به یې نه

شوای رانه کړای، کله به مې ترې جوس راواخست ، کله شیدې، کله تیارپاخه شوي غذا کله څه او کله څه او په ښه اشتها به مې وخوړل، خو اوس په ټوله ورځ کې دوه ځلې هم دیخچال سر نه پورته کوم.

په شوخۍ یې راته وویل: زه نو دا خبرې تاته د څه لپاره کوم؟ته خو به ایله خوشحاله شوی یې، تل به دې راته ویل خېټوري، ټوله ورځ خوراک کوې، دا ښه دی چې دا یخچال انسان ندی کنه اوس به درنه لس ځله تبنتېدلی وو ، شکر به دې وېستی وي.

ما ورته وخندل، هغې خپلې خبرې روانې وساتلې ، خوب دومره غلبه راباندې کوي، چې کله کله خو نژدې وي چې لمونځ هم رانه پاتې شي، هېڅوک مې په نظر ښه نه راځي، نه پوهېږم چاته ښه ووایم او چاته بد ، هېڅ پرېکړه نه شم کولای، کارونه هم ترډېره حده رانه پاتې وي، لاس مې نه ورځي، هېڅ نه پوهېږم چې څه وکړم؟

نوره مې حوصله ورته تنګه شوه، خبرې مې یې قطع کړې.

- غلې شه لېونۍ لېونۍ مه غرېږه، نه پوهېږم، څه دې اوربدلي چې ته یې داسې په غرونو خېژولې یې.

ایا داخبرې په رښتیا هم ته کوې ایا دا هرڅه هغه څوک وایي چې زه یې په نړۍ کې عام فهمه، بااستعداده، باحوصله، باکلتوره، په خلکو اووطن مینه، دولس خدمتګاره، دانساني ژوندمالګه، دهرې برېا واسطه او وسیله ګڼم؟

نه هېڅکله هم داسې نه شي کېدای ته،داسې نه شي کېدای،دا يوه هم ستا خبره نده،زه باور لرم چې دا ته نه يې.
غوښتل يې څه ووايي خو وار مې ورنکړ،ورته مې وويل هغه څوک چې تل به يې ماته د نصيحت کتابونه پاڼې پاڼې کول،ماته په يې د توانمندۍ خبرې کولې،زما په هرې ستونزې دلاس برې کېدو ضمانت به يې کاوه،تل به يې راته ويل کله هم هڅه ونکړې چې د خندا ځای ژړا او يا خفګان ته خالي کړې.
نن هغه په خپله دومره ناتوانه شوې چې،حتی پخپله د نهيلۍ خبرې کوي؟ځان ناتوانه بولي،مرګ هره شېبه سترګو ته دروي او دومره وېره ترې لري چې آن لا د مخه يې ورته پښې غزولي دي؟
دا او د پټه ورته ډېرې له نصيحت ډکې خبرې مې ورته وکړې،خو د هغې ځواب د نورو ورځو مخالف ډېر سست او دزړه په زور وه،اخر مې ورته وويل ته د خوشېبو لپاره ارام وکړه،اوس درسره خبرې نه کوم،زه هم خپل کارکوم،خو دامې ورته وويل چې شينکۍ !په داسې لاعلاجه غم باندې دې اخته کړم چې کار به هېڅ خوند رانکړي،اوس به زه هم ستا په اړه سوچونه کوم.
پرېکړه مې وکړه چې رخصت يې کړم، او از يې رابانـدې وکړ،صبر وکړه.
_څه وايي !؟
_هېڅ هم نه ځه ولاړ شه.
_ګوره ووايه هرڅه چې وي زه يې اورم.

_نه هېڅ نشته هسې ماويل چې نه پوهېږم ولې، کله چې ويده شم نو يوناڅاپه لکه دپېرۍ پشان دشپې راپاڅېږم، کمپيوټر روښانه کړم، له دوستانو سره دنېټ له لارې خبرې پيل کړم، خو هغې ته مې هم زړه تنګ شي، لکه دبت ورته ناسته يم، دوستان را باندې ناري وهي، څه شوېبېبې !ويده شوېبېبېبېبې، اونور، خو زما هېڅ په زړه کې دومره زور نه وي چې ځواب ورکړم.
ښه شېبه مې ورته وخندل، په ټوکه کې مې دمياعلي صاحب زيارت ته دتللو بلنه ورکړه، په موسکا خو جدي لهجه يې وويل غلې شاااااا زه رښتيا وايم او ته را باندې ريشخند کوې.
نور يې دخوب په خاطر رانه رخصت واخست، ماذيګر مهال وو ، چې بيا هم رښتيا لکه پېرۍ راپيدا شوه.
_سلام زه بيا راغلم.
_عليکم سلام راځه راځه همدا ستاکمی وو.
بيا يې هم په خبروکې کوم مثبت بدلون نه ښکاريده، ډېره نهيلې غږېده، ورته مې وويل داسې خبرې مه کوه چې ماهم خفه کوې، داسې خبرې وکړه چې يوه شېبه وخاندو.
داخل يې ډېرزر ځواب راکړ، خو دايو څرګند حقيقت دی، چې نه ته ترې سترګې پټولی شې او نه هم زه.
ای لېونيه ! ته پوهېږې چې زه څه غواړم؟
ماوويل څه غواړې، غواړې والوزې؟

نه مره ! یو خو ته هم هر وخت ټوکې کوې،زه غواړم چې په راتلونکې کې یو داسې کتاب ولرم چې،زموږ راتلونکی نسل په هېواد کې له تېرو جنګونو او ناخوالو خبرشي،ولې چې دوی دې ته ضرورت لري ترڅو دخپل هېواد په اړه وپوهېږي.

په کړس مې ورته وخندل،غلې شه مړې ! ته خو سمه د فیل په غوږ کې ویده یې،ولې ته نه یې خبره چې دافغانستان دپوهنې وزارت په پام کې لري چې دتاریخ له مضمون څخه هغه تاریخي پېښې چې دجنګونو او شخړویادونه پکې شوي وي اوباسي ،هغوی وایي چې په دې سره دشاګردانو فکرونه خرابېږي اوبده اغېزه پرې کوي،اوته ورته داسې کتاب چاپوې چې ټولې خونړۍ کیسې وي.

ځواب یې راکړخو دولت غواړي چې لمرپه دوه ګوتو پټ کړي اما داهېڅ امکان نلري،دتاریخ له مضمون څخه خوبه یې وباسي،هغه به څنګه کړي چې دورځې یې په لسګونه مخ کې وژل کېږي.

نن مې ټوله ورځ دهغې خنداونه لیده،هره خبره به یې له یو عالم ناخوالو ډکه وه،نه پوهېدم چې څنګه یې وخندوم،اخر مې ورته وویل:شینکۍ !یوه خبره درته وکړم؟

ژر یې ځواب راکړ هوسل خو وکړه،ماوویل نه یوه خبره کوم خو ژر به یې ځواب راکوې،دومره ژر خومره چې زه تمه لرم.

_ښه وو ایه سمه ده.

_نه اول ژمنه وکړه.

_اوففف په زړه کې مې زور نشته وو ایه زه حاضره یم.

ـښه وایم یې خو ګوره ځواب به راکوې.
ـوایم درکومه یې ته ووایه چې څه وایې؟
هغه داچې نن دې هېڅ ونه خندل،فکر کوم نن چې کله سهار یخچال ته دڅه شي درا اخستلو په خاطر ورغلې یې نو خندا درنه پکې پرېوتې او ښه یې کنګل کړې ده.
له دې سره یې دومره په لوړ اواز وخندل چې ببل خوند یې وکړ،اجازه مې ترې وغوښته،ښه نو دخدای پامان.
دښې شپې،ښه خوب او ښه صحت دوعایې راته وکړه ، دخدای پامان یې وویل ماهم کمپیوتر بند کړاونور sign-out شوم.

دښځونړیوالهورځ

ډېرکلونه پخوا له کوم نامعلوم ځای ځخه راغی،زموږ په کلي کې زموږدکورونوترڅنګ مېشت شو،نوم يې ولي وو،مګر فکر کور او لاس يې ښېخي خالي وو،کسب او کار يې داوو چې له سيند ځخه به يې ماهيان نيول او په بازار کې به يې پلورل.
دا ماهيان يوائې ده نه نيول،بلکې دده ونډه به پکې شل فيصده هم نه وه،اتيافيصده به يې ورسره مشرې لور وحيدې اودوهم اودريم زوی زري او مطيع الله نيول،مطيع الله په يوه سترګه مغذور هم وو،درېواړه کوچنيان به هغه وخت د لس،اته او اووکالو وو،دوی به دماسپښين له مخې په پرديوکروندوسر وو،په لمدو ځمکو کې اوسيدونکي سره چينجيان به يې راوېستل،ترڅويې سبا په کونډو(چنګکونو)کې وټومبي ،ماهيان پرې وغولوي او ښکاري يې کړي،د شپې به په کور وو،سهار به دملا له اذان سره له کور ووتل،دابه که ژمی وو او که به اوړی،ددوی لپاره بې تفاوته وه،دورځې به يې دوه درې کيلو ماهيان نيول،پلار به ورته لکه دبادار اخوا ديخوا ګرځېده،يودره وال چره ايزټوپک يې لاره دمرغانو په ښکار پسې به ګرځېده اوکوچني ماشومان به په خپلو خواريواخته وو.
ولي دډېرې غريبۍ ترڅنګ دومره ظالم او مستبد شخص وو،چې دغه کوچنيو ماشومانو ته به يې ديوې وړې تېروتنې له امله دومره

سخته سزا ورکوله، چې هېڅ دانسانیت له شان سره به نه وه برابره، دده دهمدې ظلمونو له امله یې مشر ځوی چې زري به یې ورته ویلې یوه ورځ دماهیانو دپلورلو په بهانه بازار ته ولاړ او بیا رانغی، نژدې دوه کاله لا درکه وو، یوه ورځ مازیګر مهال وو، دکور په طرف روان وم، دولي خبمې ته مې فکر شو چې مخې ته یې دده خپل ماشومان اودوه درې نورې ښځې ژاړي، زړه کې مې راتېره شوه، لکه چې دې ظالم خپل کوم ماشوم وژلی دی، ځکه چې هېڅ شک ترې نه وو، خیر پوښتنه مې وکړه، خو هغه شخص راته وویل چې دولي هغه ورک شوی ځوی، زري په جلال اباد ښار کې په یوه ترافیکي پېښه کې وژل شوی او دوی یې مړی دننګرهار د عامې روغتیا په روغتون کې موندلی دی، دګاونډیتوب او همدردۍ له مخې مو دقبر په تیارولو او دتدفین په چارو کې مرسته ورسره وکړه، دربیمه ورځ وه چې له ننګرهار څخه څوک راغلي وو، ولي ته یې ویلي وو، چې تاسو کوم مړی تېره ورځ دننګرهار دعامې روغتیا له روغتون څخه راوړی دی هغه زموږ دی، او غواړو موږ قبرلوڅ کړو، خو ولي ورته ډېر سخت په قهر ویلي وو، تاسو اوس په ما باندې ریشخند وهۍ؟ایا زه درته احمق ښکارم، چې اوس به خپل ځوی هم نه پېژنم؟خو هغو خلکو هم ډېر اسرار کاوه، چې باید یو ځل قبر وکني، همداسې وشول، هماغه وو، چې قبر یې راوسپړه، دلحد دسر یوه تېږه یې چې پورته کړه، مړی لا هماغه شان تازه وو، چې یې کفن له مخ څخه ورته لرې کړ، یو ځل سړي چیغه کړه ! ! داخو په رښتیا

زلمی دی،څوشېبې راغلیو خلکوورته وژړل او بیایې له قبر څخه راپورته کړ، تابوت یې له ځانه سره راوړی وو ،مړی یې پکې ځای پرځای کړاو روان شول.
ولې دوخت په تېرېدو سره په هغه ځای کې له ډېرو خلکوسره وپېژندل،له هر راز خلکوسره یې راشه درشه پیل شوه،هغه دخلکوخبره سم خرابات وو ،بچیوبه یې ګټله ،ده به مصرفوله اومزې به یې پرې کولې،ژوندیې همداسې تېرېده،یوه یې نه دوه کېدله،دځینوپه ویناېس په ډنګ حیران وو ،کله به چې په کلي کې واده ،کوژده یادخوښۍ کوم بل پروګرام وو نو نڅاګروته حاجت نه وو، ولې او ورسره څو نور ګډېدونکي هم وو ،دوی به ملاوې تړلې وې،داسې سیل به یې ورته کاوه چې دډولکې مار او سورنه چې به یې بېخ وو بست.
د اولادونو په همدې بدبختۍ کې یې هغوی دځوانۍ په دُرشل پښې کېښودې،خوداچې ظلمونه پرې تردې اندازې زیات وو ،چې هره لحظه به په ژوند نه بلکې په مرګ خوښ ښکارېدل،نودشته عذابونوترخنګ ورته ځوانۍ هم په ژوند کې بله ستونزه شوه،هغه داچې کله به وحیده دماهیانو نیولولپاره له کوره ووته نو په لاره کې به دکلي کوځولوچکان ورته ولاړ وو ،یابه یې په هغه ځای کې چې دې به ماهیان نیول،ورته مورچلې جوړې کړې وې،خودابېچاره به چې له کور له ورونوسره ووته نو لکه دبګۍ داسې پشان به یې یواځې خپله مخه لیدله،اخودیخوایې نه شول کتلی،له ډېر احتیاط

او فکر سره سره بیا هم پلار په سل نومونو یادوله او دې حد ته به یې وهله چې ،له ځایه به د پورته کېدو نه وه ،چې دا یوه نوې ستونزه ورته راټوکېدلې وه ، هغه دومره حد ته خپل اولادونه وېرولي وو ،چې کله به یې یو اولاد واهه نو بل به له وېرې خلاصولی نه شوا ونه به دومره جرئت پکې وو چې په زوره یې ژړلي وای ترڅو یې څوک مرستې ته راشي ،هغه زموږ په ټول کلي کې په ظالم مشهوروو ،چابه ورته چرسي ویلي او چابنګي.

یو څه وخت وروسته زموږ له کلي وکوچېد ،خو داسې ویل کېدل چې دلغمان ولایت ته په ګرځېدلي سړک د سرخکانو په سیمه کې مېشت شوی دی او په دې وخت کې یې هغه ورک اومړ شوی ځوی هم راپیدا شوی دی ،خو دا ځل هغه مطیع الله هم له ځانه سره په هوا کړ ،او په خپله مخه ولاړ ،د هغه عاطفه او مینه دومره ژوندۍ وه چې په خپل ورور یې نور هغه شان ظلمونه نه شول زغملی ،خو دولي لپاره اوس هم دا کومه مهمه او د تشویش وړ خبره نه وو ،ځکه چې اوس یې په کور کې نورې لونې عابده ،بي بي هوا اوفهمیده ، دومره لویې شوې وې چې د زرې ،مطیع الله او وحیدې تشه ډکه کړې ،او د هغوی چارې مخته یوسي ،دوی هم د ژوند په دې اړو دوړ کې رالویې شوې وې ،د پلار له هر راز ظلم او ستم سره بلدې وې ،چاته به یې شکایت نه کاوه ، ځکه پوهېدلې چې داورځ به حتماً په دوی راځي نو ځکه یې په چپه خوله خپلو مسؤولیتونو ته غاړې کېښودې.

له یو څه وخت وروسته بېرته زموږ طرف ته راغی خو داځل زموږ کلي ته نه بلکې زموږ له کلي یو کلی بره ،منصور کلي کې یې واړول، او داځل یې په خپل ویروس (ظلم)هغه خلک تر دوه سپوږمو راوستل، خواوس زه تريږدېر نه خبرېدم ولې چې نور ماته هم له کورنۍ سره د اقتصادي ستونزې حلول راپه غاړه شول، خو ډېر ډېر شکر دلوی خدای ج اداء کوم چې یو حلیم، مهربان، باعزته، داولاد حق پېژندونکی او مینه ناک پلار يې راپه برخه کړی دی، چې په ژوند کې ورځه دیوې زرې په اندازه ګیله هم نه لرم، او نه یې کله په دې مجبور کړی یم ترڅو له هغه سره په کارونو کې مرسته وکړم، هغه زما او زما دټولې کورنۍ ډېرخیال ساتلی دی، خوددې هرڅه ترڅنګ دعاکوم چې ای خدایه کاش وحیدې ،زرې، مطیع الله، عابدې، بي بي هوا اوفهمیدې ته دې هم یو مهربان پلار ورکړی وای، چې کمترکمه خو یې په خپله زنده ګۍ کې له خپل عمر څخه یو څه خونداو لذت اخستی وای، خو افسوس چې داسې نده، هغه به خپل اولادونه وږي هم نه پرېښودل، هغه خوراکونه به یې ورکول چې ډېرو معتبرو خلکوبه نه شول کولی خو دهغې نه ورته زهر ډېر ښه وو ،له هغوی بېچاره ګانو څخه یې د بیربل پسونه جوړکړي وو ،دورځې به یې په ښو سرځایونوکې وڅرول او ماښام به یې دلېوه مخې ته وترل.
یوه ورځ خبر شوم چې وحیده یې ځانته بدل کړې او بل واده یې کړی دی، نژدې یو کال یې دواده ووت، له همدې خبر څخه څو ورځې لانه وې تېرې چې په کور کې مې له پلار سره په موبایل خبرې کولې چې

زموږ د کورنۍ کوم غړي مې پلارته څه وویل، نو هغه ماته وویل چې خبرشوې؟ماورته ژر وویل نه خیر خودی له څه شي ؟
هغه راغبرګه کړه: ولي خپله نوې ښځه ووژله ! !له دې خبرې سره مې دبدن و ېښتان ودرېدل، بې اختیاره مې له خولې ووتل، هی لعنت دخدای شه په داسې بې شرفه مخلوق، هغه بېچاره یې په سیخانو دومره وهلې وه، چې ساه یې پرې و بستې وه، دډېرو خبرو توان راکې پاتې نشو ،فقط دومره مې وپوښتل چې (مشره ښځه) یې چېرې وه ؟پلار ځواب راکړ هغه خویې لاپخواشړلې وه، هغه خپلې ښځې ته دښځو په نړیواله ورځ په ډالۍ کې مرګ ورکړ او ژوندیې ورڅخه ګانه کړ.

ناراضه مزدور
د برېښنا او سپنيزې پايې ته يې تکيه وهلې وه او په لاره د پليو تېرېدونکيو وګړيو لاسونو او جېبونو ته يې کتل، ورته را رسېدونکي هر شخص به چې جېب کې لاس ښکته کړ ده به و انګېرله چې اوس به پيسې ورکړي، خو چې هغه کس به خالي لاس يا موبايل را وو يست بېرته به يې تندى ګونځې شو.
يو ځوان يې په څنګ کې برېک واخست، جېب ته يې لاس کړ او په پوره حوصله يې د پنځوس افغانيو نوټ ورکړ او ترې روان شو.
لغړ ماشوم له ډېرې خوشحالۍ نوټ د جېب پر ځاى خلاص ګرېوان کې واچاوه خو چې ويې ليدل پنځوسي يې سينه لمس کړه ژر يې راوو يست او جېب کې يې واچوه ،خواته يې راغلم ورسره کېناستم، ورته ومې ويل ايا ډېر خوشحاله شوې؟
د سر په اشاره يې هو وويل، پوښتنه مې ترې وکړه: دورځې څو روپۍ پيدا کوې؟
ټکنى ځواب يې راکړ:کله شل کله ډېر او کله کله پنځوس.
خبره مې يې ورقطع کړه: ولې دروغ وايې همدا اوس خو دې درې نفرو او يا روپۍ درکړې، يوا ځې هغه يوه هلک پنځوس درکړې نوته بيا ولې وايې چې کله شل او که پنځوس ګټې؟
هلک ناراضه اسوېلى وکړ راته کړه يې هو خو ماته په پنځوسو کې لس روپۍ راکوې.
څه؟ څوک دا کار کوي؟

هلک شاوخوا وکتل ویې ویل هغوی.
ماورته وویل خو هغوی څوک دي؟
ویې ویل: هغوی چې مورږ هر سهار خپلو ځایونو ته بیایي.
دا چې مخکې مې څو څو ځله اوربدلي و چې اوس په ښار کې چوکونه
او سړکونه سوالګرو ته په کرایه او اجاره ورکول کېږي نو پوه شوم
چې دا ماشوم هم د کومې پروژې کار کوونکی دی.

دوهم ځل ناکام

بې له دې چې د هغه لورته وګوري، اواز یې پرې وکړ هارونه !ای هارونه !تاته وایم، ګوره چې بیا غړ نه راته کوي، بیا د پلار اومور ترمخې ما ملامتوي، هغې همدا خبرې له ځانه سره کولې، چې ده پرې برچ وهل، غلې شاا ا، بلادې په دې تور مخ شه، ثل ځله مې درته ویلي چې زما ددرس ویلو په وخت کې مه راسره غږېږه، جلۍ یې ووېروله، غلې په خپل ځای کې مبخ شوه، لږه شېبه وروسته یې سرد هارون خواته کوږ کړ، د سترګوله کونجه یې ورته وکتل، هغه بیا هم د پخوا پشان، په کتابچه کې رسمه شوې طیاره درنګو په واسطه رنګوله، یوا ځې درنګو کنبهاری او دپزې سوڼایې ختله، شین خالۍ د شونډو په سر وخندل، په مخ کې ایښې اوږده نانځکه چې ژېړ طلایي وېښتان یې لرل، د سپین مساله یې کمانک په واسطه یې پورته ورته اړولي وو ، دښي لاس په ځنګل کې یې تور دستکول بند شوی وو او دمردکو (توشلو) پشان شنې سترګې یې د خوځولو په وخت کې خلاصې او بندې کېدې، راپورته کړه، ورسره په خبرو شوه.

راځه شینوګۍ !نه دې راسره غږېږي څه پروا کوي، ته به وګوري ما به هم اغا په مختب(مکتب) کې واچوي، بیا به ته وګورې چې زه به له هارون نه هم تکړه شم، ، شینوګۍ !زه ګوره بیا په تاباندې نه غوصه کېږم ښه !

هارون چې تردې دمه په رسم اخته وو ، مخ یې ورته را واړوه د پزې له کش کولو سره یې د هغې د خولې پېښې ورته وکړې.

زه درباندې نه غوصه کېږم،ماهم مختتب کې اچوي،تا تورمخې اول ځوک په مکتب کې پرېږدي هم نه !ته نوله ماسره امتحان وهلی سې؟
شین خالۍ، شینوګۍ دکوچني ماشوم پشان په ډېر مهارت سره په غېږ کې ټینګه کړه یولاس یې ترې لاندې اوبل یې پرې له پاسه ونیو ،هارون ته یې وکتل،اودپوزې په مونجولو سره له کوټې ووته.
څو ورځې وروسته یې پلار په رښتیاهم شین خالۍ په مکتب کې شامله کړه،نجلۍ په ډېره خوښۍ اولېوالتیاسره ښوونځي ته تلله،په لومړیو کې یوڅه کم جرئته وه،ځکه چې له خپلو همصنفیانوسره نوې او نابلده وه،خو دوخت په تېرېدو سره ښه شوه،پلاربه یې کله کله ،ښوونځي ته ،داحوال اخستو په خاطر ورته،خوهرځل به داستادلخوادشین خالۍ په هکله له صفت اوستاینې سره مخ کېده،چې پلاربه یې هم ډېر ترې خوښ شو،خوبرعکس هرځل به استادله هارون څخه سرټکاوه،شکایت به یې ترې کاوه،له نورور همزولواو همصنفیانوسره به یې دده له شخړو خبراوه،هارون ځوځله دپلار لخوا ورټل شو،خوهغه به یې قصد له شین خالۍ اخسته،تل به یې وهله،ورته ویل به یې ورته ستاله لاسه زماژوند تریخ شوی دی،تل مې پلار وهي،په ښوونځي کې هم راته لوی غم جوړه شوې یې.
پلاربه یې ورته ویل چې ته هم باید ځان دشین خالۍ پشان عیار کړې،ټول استادان اوملګري یې ورځخه خوښ دي خوله تانه ټول شکایت کوي.

دوی دواړه یې په یوه خصوصي (شخصي) ښوونځي کې شامل کړي وو، خو هارون له شین خالې یو کال د مخه داخل شوی وو، بله ورځ یې امتحانونه پیل شول، هارون به خوبونه کول، ټوله ورځ به یې لوبې کولې، یوازې کله به یې چې د پلار د راتګ وخت شو نو کتاب به یې راواخست خو شین خالې تل درسونه ویل، او هڅې به یې کولې چې ښې نمبرې واخلي او په عمل کې هارون ته ثابته کړي چې په رښتیا هم تکړه ده.

ازموینې خلاصې شوې، د نتایجو د اعلان ورځ وه، په دوی پسې موټر راغی، خو چلوونکي هارون ته یو پاکټ ورکړ چې دا داري لخوا ورته ورکړل شوی وو، ترخو یې پلار ته ورکړي، هارون پاکټ پلار ته ورکړ او بېرته موټر ته وخاته، چلوونکي ته یې وویل روان شه، خو هغه ورته وویل لږ صبر وکړه، په دې وخت کې د هارون پلار له موټروان سره روغبړ وکړ، او په مخکې سېټ کې ورسره کېناست، هارون او شین خالې حیران وو، چې څنګه یې پلار له دوی سره نن په موټر کې پورته شوه، ښوونځي ته چې ورسېدل، د نتایجو اعلان هم خلاص شوی وو، خو بیا هم د هارون پلار د ښوونځي د مدیر لخوا شاګردانو ته ورو پېژندل شو، او د هغوی دواړو نتایج یې په لاس ورکړل، کله چې نورګل د خپلې لور او ځوی نتیجې ولیدې، معلومه شوه چې، شین خالې په خپل ټولګي کې اول نمره او هارون د دوهم ځل لپاره هم ناکام شوی دی.

(1_ 4_ 3)

په یوه ناپېژانده ماحول او چاپېریال کې مو یو اځې د سلام او علیکم تر بریده سره وپېژندل،هغې په یوه لوړ دولتي پوسټ کار کاوه خو زه دیوې غیر دولتي ادارې مامور وم،هسې خو دواړه مامورین وو خو فرق مو په دې کې و چې د هغې موقف،رتبه،زده کړې،عمر او هر څه تر ما لوړ و ،په دوهم ځل مې بیا په یوه ځای کې ولیده تر څو خبرو اترو وروسته یې خپله دفون شمېره راکړه ،راته کړه یې که کله اړتیا پېښېبده او پوهېدې چې زه مرسته درسره کولی شم ،نو په ډاډمن زړه فون راته وکړه.

څه وخت وروسته مې رښتیا هم په هماغې اداره کې چې دې پکې کار کاوه کار پیدا شو او کار مې هم تر ډېره بریده په همدې پورې اړوند و ،فون کول مې ورته مناسب ونه بلل،په داسې حال کې چې له یو ډول ناروغۍ سره هم لاس او ګرېوان وم، ډېر ګرځېدل هم راته ښه نه ول،خیر د فون کولو پرځای مې ورتلل مناسب وبلل،همداسې سوکه سوکه ور روان شوم هغه زما له ناروغۍ خبره وه ،کله چې یې دفتر ته ورسېدم تر اجازې غوښتو وروسته یې کارې خونې ته ننوتم ،همدا چې ویې لیدم له خپل ځایه را پورته شوه ویل یې ایا دومره اړین کار و چې په داسې حال کې په خپله راغلې؟ تا ته خو ما د فون شمېره درکړې وه ولې دې زنګ راته ونه واهه.

ما ورته وویل خیر دا مې مناسبه ونه بلله چې د یوې وړې خبرې لپاره هم درته فون وکړم،په څوکۍ د کېناستلو یې راته وویل ،خپلې

خدمتګارې ته يې د چاى راوړلو سپارښتنه وکړه ،بيا يې ماته وويل ښه نو وايه څه کار دې و؟
هغه اړين کار چې ورلپاره تللى وم ورته ومى ووايه هغې يې هم داجراء کېدو ژمنه وکړه خو له ما يې هم ژمنه واخسته چې بيا ددومره کوچنۍ خبرې لپاره ځان په عذاب نکړم بلکې زنګ به ورته وهم.
دهغې له نېکو اخلاقو او واقعي خدمت نه ډېر متاثره شوم ،هغه د ځينو خلکو خبره په زړه مې راننوتله ،تر دې وروسته به مې کله کله زنګ ورته واهه پوښتنه به مې يې کوله اوس مو اشنايي ډېره زياته شوه،يوه ورځ مې زنګ ورته وواهه چې څه کار ورسره لرم راته ويې ويل: اوس خو رسميات ختم دي سهار په ۸بجې دفتر ته ځم او راشه چې له نږدې وګورو ،نه پوهېږم چې هغې ولې غوښتل ما له نږدې وګوري سره له دې چې کار تر پخواني هغه ډېر کوچنى و،سبا يې دفتر ته ورغلم دا لا نه وه راغلى ،بلخوا په ماهم ددفتر دتللو ناوخته کېده ،زنګ مى ورته وواهه ځواب يې هم رانکړ،فکر مې وکړ چې هرو مرو مصروفه شوې او يا يې ژمنه هېره کړې،ناچاره يې له دفتره راووتم او دخپل دفتر په لورې رهي شوم،۱۵۰ متره مزل به مې کړى و چې په مخه راغله، له ليدو سره يې رانه بخښنه وغوښته ويل يې بېرته وګرځه زه هم ورسره روان شوم ،داچې دځوانۍ جوش اوخروش و نو له دې سره په لاره ګډ تللو يوډول خوند راکاوه ،خداى شته په زړه کې مې ورته احساس پيدا شو، لنډه داچې زموږ د خبرو اړيکه په انټرنيټي اړيکو بدله شوه،زما ترخنګ هغې هم زمالپاره يوډول

احساس درلود چې زه يې په چټ او مسجونوکې د حروفو او کلماتو له استعمال څخه پوهېدم خو نه هغې دا جرئت لاره چې د زړه خبره وکړي او نه هم ما.
يوه ورځ مې د مينې د ښکاره کولو څو کلمې د اعدادو په ډول په چټ کې ورته وليکلې خو هغه پرې پوهه نشوه ،بېرته يې په ځواب کې وويل چې ددې اعدادو معنی څه ده؟ دا چې زه وېرېدم هسې نه چې بده يې وګڼي نو خبره مې شاته وغورځوله له ځواب ويلو يې تېر شوم،خو هغې بيا هم اسرار او ټينګار کاوه ،بالاخره مې له ځانسره پرېکړه وکړه چې معنی يې ورته وايم ،ترڅو به دا د زړه خبره په زړه کې پاتې وي راځه په خوله يې راوله ،که يې بده وبلله نو اړيکه به مو د تل لپاره له منځه ولاړه شي او که يې بده ونه ګڼله نو دا دوستي به مو په حقيقي مينې واوړي.
همداسې مې وکړل،هغه اعداد (۱۴۳) چې د انګليسی حروفو له (I **love you**) سره برابر و ،کله چې مې ورته داسې وليکل څو دفه يې له حيرانتيا په مسج کې څخڅخه راوليږل خو ما ځان غلی کړ،له عکس العمل څخه يې وپوهېدم چې بده يې ونه ګڼله بلکې دې هم زما له خوا د همدې خبرې د اورېدو انتظار کاوه،خبرې مو وغزولې هغې راته ويل چې ما لا په دې برخه کې فکر ندی کړی ،خو زه پوهېدم چې فکر يې کړی دی،يوه ورځ هغې هم راته مثبت ځواب ووايه، اوس نو اشنايي په حقيقي دوستۍ او دوستي په حقيقي مينه واوختل کله

کله به يې څنګ ته ورتللم،خو ددې لپاره چې ددفتر همکاران يې په مونږ پوه نشي له ډېر کېناستلو او خبرو مې ډډه کوله.
يوه ورځ مې ورته وويل:
مرغلرې ! ته ولې زمونږ کورته نه راځې،يوه ورځ راشه چې له خپلې کورنۍ سره دې معرفي کړم هغې هم منفي ځواب رانکړ خو ويې نه ويل چې کله راځي،څودفه مې بيا ورته وويل اخر يوه ورځ راغلله زما کورنۍ يې وليده مونږ هم خوشحاله شولو او داهم خوشحاله وه،په همدې ورځو کې مې يوه ورځ بيا راوغوښته خو داښه ده چې زمونږ مينه دوه طرفه وه نه به هغې اونه به ما دهغې خبره ځمکې ته غورځوله.
يوه ورځ په کور کې يوا ځې وم زړه مې هم ډېر تنګ و مرغلرې ته مې فون وکړ ورته ومې ويل چې کور کې هېڅوک نشته راشه چې فکر مو بدل شي،په سر کې زړه نازړه وه خوداچې زه او زما مينه ډېر پرې ګران و ويې منله خو نن نه بلکې سبا يې د راتللو ژمنه وکړه،داچې يوا ځې وم نور کارونه مې په شا پرېښودل ،بلا مې ورپسې کړه ،دهغې راتللوته مې اماده ګي پيل کړه، کارونه دومره نه و خو زه يو ډول ذهني وارخطا برېښېدم،هره خوابه مې چې نظر اړوه يوڅه به راته ناسم ښکاره شول،هغه به مې پرځاى کړ بيا به مې بل څه ته پام شو بس ګرد تاوېدم.
بالاخره سبا شو ،ټېليفون مې ورته وکړ ويل مې له ژمنې څخه خوبه نه وي اوښتې خو هغې وويل چې درځم.

له لږ ځنډ وروسته مې بیا ورته زنګ وواهه چې غوږی یې پورته کړ ساه نیولوې وه، د بوټانو ټقایې خته پوه شوم چې راروانه ده ویل یې د بر ناراحته یې؟ دادی در روانه یم.
غوږی مې کېښود خو را یاد شو چې داپوښتنه خومې ورنه ونکړه چې کوم ځای کې ده، خیر هرچېرې چې وي را به شي.
اوهو هلکه ! ته خو هم په ځان لږ ګوتې ووهه که څه هم پاک کالي مې له سهاره اغوستي و هنداري ته ودرېدم په وچو وېښتانو کې مې ګمنز تېره کړه ویښتان مې شک شک ودرېدل خوند یې
رانکړ، دهلیز ته ووتم د اوبو بدنۍ ایښې وه ورغوی مې غوچ او له اوبو مې ډک دواړه لاسونه مې پرې لامده کړل، ګوتې مې په وېښتانو کې تېرې کړې پرلپسې مې د وېښتانو دغوړولو تېل را واخستل دې ته مې هم د چپ لاس ورغوي کې کنده جوړه کړه کله چې مې بوتل دهندراې په رپک کېښود بې تولې شو او لاندې ځمکې ته یې ور ودانګل ،داچې سرپوښ یې ما ټینګ کړی نه و نو په هواکې هغه هم ورڅخه والوت تېل ټول زما په کمېس راتوی شول ، اوه خدایه ! دامې څه وکړل اوس خو به مرغلره را ورسېږي اوزه نورې اوتوکړې جامې هم نلرم،دابه نو څنګه شي.
ناچاره مې هغه جامې چې سهار مې وېستې وې بېرته وا غوستې هغه هم ډېرې خبرنې نه وې، سر مې شانه کړ خو له کالیو مې راضي نه وم ،نن مې باید له نورو ورځو ځان ډېر ښکلی کړی وای ځکه اخر مې معشوقه راروانه وه او یو اځې په یو اځې ورسره ګورم، دروازه مې هم

خلاصه پرېښوده ماویل چې ټک ټک ته يې اړتیا پاتې نشي مرغلرې
ته مې هم دفون پرکرښه وویل چې دروازه خلاصه ده او نېغه خونې ته
راځه،زه دکوټې په منځ کې ولاړ وم د انتظار شېبې مې شمارلې د
فون لوی سکرین ته مې کتل دڅه شي په لیدو بوخت وم چې دکور
دروازه راخلاصه شوه کور حویلۍ نه لرله د یوې کوچنۍ خونې په
اندازه دهلیز و ،هغه دکور ښښتن دکرایې لپاره جوړ کړی و اصلاً د
هستوګنې وړ هم نه و خو مونږ مجبوریت لاره چې پکې
اوسېدو ،دروازه چې خلاصه شوه ګورم په توره جوړه کې دنګه
اودښکلې څهرې لرونکې ښښتنه نجلۍ په داسې حال کې چې په
ګلابي شونډو يې موسکاه جال خور کړی و دهلیز ته په راختلو
پاړکو (زینو) راپورته شوه.
لاهم د کوټې په منځ کې ولاړ وم ماهم د موسکا په ډول شونډې سره
بېرته کړې خودهغې روب داب دومره راباندې زورور و چې د ګوتو
څوکې مې ډېر په زور ورکړې او ښه راغلاست مې ورته وواېه.
دا کېناستله او زه لا ولاړ وم، ولاړم د انګړ دروازه مې قلف کړه،
بېرته دمرغلرې څنګ ته په راتللو کې مې دوه ژورې ساه ګانې
واخستې خونې ته ننوتم دالکه د ګلانو په منځ کې چې یو تر ټولو لوړ
اوښکلی وي په ناز اوکرشمو کې ترستونې ډوبه ناسته وه ،زه يې هم
ترخوا په ایخې بالښت تکیه شوم،د حال احوال پوښتنه مې ترې
وکړه لاهم د غرور په اسپ ناسته وه په داسې حال کې يې د صحت
ډاډ راکړ چې مخ يې د تلویزیون په لوري و ، ښه شېبه دواړه غلي و،زه

ددې په هکله فکرونو واخستم له ځآنسره مې ويل چې دا خو اوس هم دفون له لارې يوډول او مخامخ بل ډول ده،بيا مې وويل ددې لپاره به داسې کوي چې ماتر خپل تاثير لاندې راولي کله به مې ويل نه ! دابه شرمېږي په همدې سوچونو اوګروهنوکې وم چې د ټيټې خندا اواز مې تر غوږو شو،خوبيا يې هم نه راکتل ،ماهم دسترګو غشي هغه لور ته مخامخ کړل چې دې هدف ګرځولی و، دادفه يې نو خندا ته تشويش کې شوم چې ښه دې به ولې خندلې وي او داولې له ماسره خبرې نکوي؟

همدې کشمکش کې وم لاس مې د بالښت په اوږه اړولی و چې له ګوتو ونيول شوم دومره لوی ټکان مې خوړ لکه برق چې نيولی اوسم زړه مې درزا پيل کړه، له دې سره د مرغلرې له خولې يوه زوروره خندا راووته ،لکه لمده لښته په ملا قاطېده را قاطېده او خندل يې زه هم خپلې بې ځايه وېرې ته خندا واخستم ډېره شېبه مو وخندل خو زما خنداتر ډېره بريده له مرغلرې سره د ځان عادي کولو لپاره وه،په خندا کې مې ورته وويل ډوډۍ به وخورو بيابه خبرې کوو،موږ يو هم وږي نه و خو هسې عادت مووکړ ،مرغلرې خوبيخې بازاری خوراک وکړ هسې دګوتو ځوکې به يې کاسې ته ورښکته کړې دسترخوان مې ټول کړ خبرې مو پيل کړې هغې راته کړه: ايا ته رښتيا زما ليدوته دومره تږی وې؟

ماورته وويل ولې ته يې نه منې؟

هغې وويل ولې يې نه منم چې شک مې کولی بيا له هغې ځايه تردې ځايه ستاليدو ته راتللم؟ اوهغه هم په داسې حال کې چې په کور کې دې نور څوک هم نه وي؟

او اى ! ته دې دې جاموته وګوره ولې نورې جامې نه لرې ؟

ماورته وويل لرم يې خو ستا له راتلو نه مخکې رانه پرې د سر غوړولو تېل توی شول،بيا يې وخندل پښې يې وغزولې څو ثانيې يې سترګې زما په سترګو کې وګنډلې له ځآنسره مې وانګېرله چې اوس به مې بيا په کوم ځای نيوکه کوي ،راته کړه يې رانږدې شه او په غېږ کې مې سر کېږده.

له سترګو مې نظر والوت،يخ ونيوم هېڅ مې دهغې له خولې دداسې خبرې تمه نلرله ،خو مايي چې حوس او غوښتنه لرله جرئت مې نشو کولی فکر ته مې وخت ورنکړ بس سر مې ورته په غېږ کې کېښود له سر کېښودو سره يې ژوره او داسې بنده بنده ساه واخستله لکه د وچې سيلې مياشت کې چې په چا د يخ اوبه واچوي،مالپاره هم همداسې و په قراره يې پښې راټولې کړې اوپه غېږ کې يې دومره کلک ونيوم چې خوله او پوزه مې دواړه بند شول، تنفس مې هم ډېر په سختۍ اخسته خو دپرېښودلو غوښتنه مې نه کوله ځکه داشېبې مې ډېرې محدودې اوحتی ثانيې بللې.

څو شېبې وروسته يې سست کړم په مخ مې يې راته لاس کېښود ويل يې: صادقه ! پوهېږې چې ولې مې دومره خوښ يې؟

خپل ښي لاس مې د مرغلرې د اوږدو زلفو لاندې له غاړې تاو کړ ورته ومې ويل نه !
ويې ويل دا ځکه چې ته د خپل نامه په شان ډېر صادق او رېښتونی يې، کله چې په موبايل درسره خبرې کوم د خپل ځان په هکله ستا احساس له لرې محسوسوم، ډېر وخت زه له خپل حده اوړم خو ته بيا هم سکوت اختياروې او يوا ځينی خبره چې زما دزشتوالي په ځواب کې يې کوې همدا ده چې (له تا سره ډېره مينه لرم).
صادقه ! زه ستا مينې او محبت ته سلام کوم او دا چې نن مې له هر رواج، دود او دستور له احاطې څخه پښه اړولې او د هر جبر زنځيرونه مې مات کړي دا ټول ستا د رېښتوني محبت نتيجه ده، او دا چې نن مې په خپله غېږه کې ستا سر ايښی دا هم ستا د بې اندازې مينې محصول دی.
ګرانه !نن د خپل زړه خبره د لومړي او وروستي ځل لپاره په خوله راوړم او درته په جهر سره وايم چې زه (تنها له تا سره مينه لرم) ته زما لومړۍ او وروستۍ مينه يې.
مرغلرې زما وېښتانو ته مساج ورکاوه په ټيټ اواز يې راته خبرې کولې هغې په داسې حال کې چې د زړه درزا يې ما ډېره په اسانۍ سره حس کوله، خپلې نازکې شونډې زما پرمخ راښکته کړې ترڅو مې ښکل کړې خو، اوښکې يې له شونډو مخکې شوې، له سترګو يې بهېلې او زما پر مخ يې خوله ولګوله، دمرغلرو د دانو پشان نورې اوښکې يې هم زما پر مخ را تويې شوې، سلګيو واخسته، ټوله

لړزېده ،زه يې هم خواشينى کړم نه پوهېدم ولې داسې کوي سر مې يې له غېږې پورته کړ ،هغې بېرته زما په مخ لاس کېښود او زړه پورې يې ونيوم، مرغلرې خوله زما په خوله کېښوده او په بند ستوني ،جال جال سترګو او خپ اواز يې داخبره وکړه:
صادقه ! کاش زه واده شوې نه واى ! ! !

ګل زرینه

نن بیا له معمول سره سم له ټولونه مخکې د شنې ونې لاندې راورسېدم له وچو وښونه په جوړې شوې سترنجۍ په دېره کې وغزېدم، دا هغه یخه او شنه دېره وه چې هر کال به داوړي دګرمۍ موسم په رارسېدو سره سپین ږیري علي خان اکا په خپلو لاسونو جوړوله، په دې دېره کې یوه غټه دتوت شنډه ونه ولاړه وه چې له ډډنه به یې ایله ددوه غټو سړیو لاسونه تاوېدل، زما په شمول به دکلي څو شوخ ماشومانو هره ورځ تر غرمې پورې پکې ساعت تېري کوله او دعلي خان اکا نه به مو په زړه پورې کیسې اورېدلې ، هغه به مونږ ته داسې ټوکې او کیسې کولې چې له ډېرې خندا نه به ډډه په ډډه اوښتو حتی تر دې چې نوربه مو له ډېرې خندانه له سترګو اوښکې رواني شوې.
زه ناست وم ، علي خان اکا مې لیده چې څلورپټیه وړاندې یې په غوایانو باندې چې ده به ورته ((برګۍ))جوړه ویلې یوه (قلبه)کوله خو اواز مې پرې ونه کړ ولې چې نه مې غوښتل دده شوق متکورکړم هغه یوه پخوانۍ سندره په لوړ اواز زمزمه کوله غربې تر ما ښه په اسانۍ سره رارسېده ، له ځانه سره مې ورته خندل ، چې سلیم اوناصر هم راورسېدل اولکه د تبک نیولو پسونو یې له ډېرې ستړیانه اینجه وهله، سمدستي په دېره کې پرېوتل ،لس بجې به وې چې هغه هم قلبه خوشې کړه ، ګُنده په پټې کې ولاړه، پاتې شوه او

ده برګۍ جوړه دډېرې په لوررا روانه کړه، هلته يې ورته په سپره کې ژوراخور جوړ کړی وه ، په سر کې يې ويالې ته بوتلل اوبه يې ورکړې،بيايې راوستل په خپلو خپلو مېوګيويې وتړل، اواز يې وکړ براته بچو !له دېرې نه يوه غېږ خيد(شنه جوار) راوخله او دغوايانو په مخ کې يې واچوه چې ډېر وږي شوي دي، برات لا تر دې وخته ما نه وه ليدلی چې راغلی دی،هغه هم سستي ونکړه غېږ يې له خيدنه ډکه کړه اودغوايانو مخې ته يې په اخور کې وغورځول.

نور ترې دواړه راغلل،ټولو ورته سلام اوسترمشي ورکړه،زه را پورته شوم، په ختين جام کې مې ورته دشنې ونې لاندې له خنبې چاتۍ نه يخې اوبه رواخستې،لږې مې ورته په څټ کې تويې کړې،اخ اخ يې وکړ داکوم حرامي يې ؛مکوه چې شخک به شم ډېر ستړی شو يم،مخې ته يې راتاو شوم اوبه مې ورکړې،هلکانو ټولو په يوه اواز ورته ويلې ،بوډا ! نن به کومه کيسه راته کوې ؟داچې هغه دبوډا په لفظ ډېر غوصه کېده نو يوځل يې ټول پسې واخستل اوله دېرې نه يې وشړل ،خوبيا سره راټول شول اوپه زاريو اونوا تويې ورته پيل وکړ،چې خيردی يوه کيسه خووکړه،چې نورنو غرمه ده علي خان اکا وويل: راځۍ نن درته زما د عکسرۍ د وخت کيسه وکړم، ټولوورسره ومنله.

کيسه يی داسې پيل کړه: دوه څلوېښتمه سنه وه ،مورږ نه پوهېدو چې کومه سنه يې يادوله خو خبرې يې پيل کړې، يوه ورځ د غرمې يوولس نيمې بجې وی د شنو وښو پنډ مې په شا کړی وه،او د کور په

لور روان وم د کوڅې په خوله کې (ګل زرینې) د مئینی ترور لور له مټ نه په ناڅاپه توګه ونیوم او کش یې کړم، علي ګیه ! چیرته داسې بېغمه روان یې؟ کلي ته اسکر(عسکر) راننوتي دي ځوانان له ځان سره عسکرۍ ته بیایي بیا یې راباندې یوه ټوکه هم وکړه، چې ته خو هسې هم ځوان نه یې ورځه تاته به څه نه وایي ، ګلزرینه زما ډېره خوښه وه، نه پوهېږم چې دهغې به هم خوښېدم او که نه، خوتل به یې راسره ټوکې کولې، چې مایې هم له ټوکونه ډېرخوندا خسته، یو وخت مې ورته دولسوالۍ له بازارنه، دځونډي جوړولو لپاره یوه کوچنۍ دمخ کتلو شیشه اولونګ هم راوړي وو.
زما په زړه یې د ډار روي ګډي کړی سخت یې ووېرولم ؛ پنډ مې ځای پرځای کېښود ،لږ داسې ورمخکې شوم زمونږکور د کوڅې په اخر کې و ،پدی ځای کې کوڅه یو څه تاوه شوې وه او مور(ګولایي) یې لرله، کله چې له ګولایۍ نه ورمخکې شوم ګورم چې همدا زمونږ د کور په خوا کې یو کله فیل (واز) موټرولاړی دی چې خړ او نصواري رنګ یې و خوتنه عسکر زمونږ ددروازې مخې ته ولاړ دي ټکان مې وخوړ، غوښتل چې بېرته وروسته ولاړ شم.
په دې وخت کې ،ادې مې چې له عسکرو سره ولاړه وه راباندې فکر شو ،یودم یې چیغه کړه، هغه دی علي ځوی مې راغی ، رښتیاهم چې پخواني خلک ډېرد ساده او صادقه وو، ددې له غږسره دعسکرو فکر هم زما په طرف شو، ما غوښتل چې تېښته وکړم، خو له پېښې به څه تېښته وي ، عسکرو وویل چې ځای پرځای ودرېږه او ونه

ښوربږي ، نور نو لړزه راباندې ولګېده داسې شوم لکه د پښو لاندې مې چې په روانو اوبو کې شګې رواني وي، د قدم اخستو نه وم، ځای پرځای ودرېدم، هغوی هم راغلل او موټر ته یې ور پورته کړم.
موږ ورته له خندا لوټ پـه لوټ اوښتو او ده راتـه کیسـه کوله ، له ختین جام څخه یې یو غړپ وکړ حلق یې تـازه کړ او کیسې تـه یې ادامه ورکړه، زموږ له کوره یې سیده ولسوالۍ ته یوړم، درې ورځې ورسته یې لـه ځوتنو نـورو ځوانانو سره کنړ تـه ولېږلم ، هلتـه مـو عسکري پیل شوه ، څه سربه مو خوړوم،یو کال عسکري وي ،ماچې کله اووه میاشتې تېرې کړې نو ر مې زړه تنګ شو ، پـه کور پسـې بـه ډېرخفـه کېدم،خو مورتـه بـه مـې غوسـه راتلـه، یـوه ورځ پـټ د شپې دخوب له ځایه په څه بهانه پاڅېدم،او د تېښتې پرېکړه مې وکړه، ډېرفکـر کولوتـه مـې وخـت ونـه لیـد ،نو همداسې روان شـوم،درې ورځې مـې پـه پښـو مزل وکړ،وروسـته لـه درې ورځـو نـه مـې ځان د ننګرهار بهسود ولسوالۍ دبهراباد ته را ورساوه ، زه ډېر بلد هم نه وم ، څوځله مې لارې ورکې کړې، په بهراباد کې مـې غوښـتل چې لـه سیند نـه پوربوزم،تکـل مـې وکـړ چـې پـه اوبولاهوکېږم ،ګورم چې څوعسکر هم دي او غواړي لـه ابونـه پوربوزي، ددوی پـه لیـد یوځل بیا هرڅه رانه هېرشول، زلزله راباندې راغلـه پـه ابـولا نـه وم ګډشوی چې ژامـې مـې پـه کړپېدا شـوې، هغـوی چـې زمـا دژامـو ډول وهـل ولیـدل، نـو سـم دواره راباندې پوشـول،چې زه حتماً کـوم کـیس لـرم اویاهم کومه پیښه په مخ کې لرم، نو یې بې له ځنډه راباندې سترګې

راووبستې ای دغل بچیه څه کوي غواړې چې وتښتې؟ ژړکوه ووایه چې لـه کـوم ځایـه راوتښـتـېدلې، اوچېرته ځې، مـاهم دنرپشـان ورتـه وویل چې له کونړ نه راغلم، اوکورته ځم.
په کونړ کې دې څه کول؟
هلته عسکر وم !
لـه لاسـه یـې ونیـوم ،راځـه اوس دې کـور تـه بیـایـو ، ډېـرې زارۍ او عزرونه مې ورته وکړل، خو غږمې یې وانه ورېده، یورانـه مخکـې شو اوبل راپسې، پدې چې بیا ونـه تښـتـم ،خوهغوی لاپدې نه پوهېدل چې که چېرې ماتـه د تېښـتـې چـل راتـه نو اوس بـه دوی څنګـه نیـولی وم !
ماورته وویل ښه نوبیا ؟
ویـې ویـل: خېـسرو ورځ موراباندې تېـره کـړه نـور نـو ورېی شـوی یـم اوخبرې نشم کولای، شهصـوار ورتـه وویـل ،خیـر دی اکـا نـو زیـاتې خوبه کیسه هم خلاصه شوې وي خو د ا اخري یې هم ووایه چې بیا څه وشو ، سړی په خندا شو چې آن په خوله کې یې د غاښونو دنه شتون له املـه تـالو ښکاره شو ،مورږهم ورسره وخندل ،ویـې ویـل: بیاداسې وشو چې زما دتېښـتې سزا داشوه چې یوکـال عسـکري مې پـه دوه کالوکې پوره کړه ، او وروستـه لـه دوه کالونـه د اول ځـل لپـاره کورتـه راروان شوم، چې دلارې په اوږدوکې ترخذ هم رانه ورک شو.
مـوږ ټولـو بیـا خـټ وهل، پـه کـړس کـړس مـو وخنـدل اوشـور مـو جـوړ کړ،سلیم ورته ویل ښه نوبیـا څـه وشـو؟ پـه څـټ کـې یـې ورتـه څپېـړه

ورکړه نو بیاځه خوکورته راغلم او چې راورسېدم نو داسې وم لکه ځرنګه چې تللی وم،نه راسره تذکره وه اونه ترخذ ، هېڅ را باندې باور نه کاوه چې زما وخت به پوره شوی وي ،ټولو به ویل چې علي خان له عسکرۍ نه راتښتېدلی دی،نور نو له هماغې ورځې نه زه یم او داسپېره پټې اودادی ترنن ورځې پورې پکې اوړم را اوړم، چې په دې وخت کې نور نو پخه غرمه وه هغه ته یې مېرمنې د غرمې ناری راووړ او موړ چې لکه د سپېر کونډ کوبچې له ډېرو اوښتو او را اوښتو نه خړ پړ شوي وو د کورونو په لور وخوځېدو او په لاره کې مو دعلي خان اکا کیسه یو بل سره په خندا تکراروله.

د ژوند رنګونه

ما دا منله چې دعصب،نصب او کلي کور له مخې مې ورسره پېژندګلوي او انشايي نه لرله خوپه دې باوري وم چې د زړه اړیکه اوپېژندګلوي مې ورسره تر نورو هغو څوچنده زیاته وه، هغه مې دخپلې کورنۍ له غړیو څخه یوه بلله،هغې هم په زړه کې ځای راکړی و اوپه ښکاره به یې راته ویل،چې تر بل هرچا ورته ګران یم اوس یې په خپل ژوند کې دهغو کلکواو پېچلیو غوټو خلاصول چې په خوله او غاښونو هم نا ممکن ول په لاس د خلاصېدو هیلې پیدا شوې وې.

هغې خپلې ډېرې مړاوې اوله منځه تللې هیلې دبېرته تازه او ګل کېدو په حال کې لیدلې او ماهم ډېرې هیلې ورپورې تړلې وې، هغه راته ډېره پیاوړې،ښکارېده، حتی د پردې تر شاه به مې دهغې په مخ او تندي کې د وړتیا او لیاقت کرښې لوستلې، هغې ډېر هنرونه لرل او له هریوه څخه یې ډېره په سمه توګه استفاده کوله،خویوا ځې یو هنر یې نه لاره چې هغه له جرئت څخه عبارت و او جرئت بیا د نورو ټولو هنرونو سرلاری او منعکسوونکی بلل کېږي.

په ډېرو کمو ورځوکې یې په خپل ځان ،فکر اوفعلونوکې ډېر مثبت تغیرات احساس کړل، یوه ورځ یې راته وویل:

زه غواړم په حقیقت کې یوه پیاوړې،متحرکه او ژبه وره سیاستمداره،لیکواله،وزیره او وکیله شم او ډېر مې زړه کېږي چې دا فکر او غوښتنې مې په حقیقت بدلې شي،نن مې په خپل زړه دومره باوري شوې یم چې آن که سلګونه زره خلک ناست وي نو

مخکې به یې لکه دبلبلې پشان خبرې وکړم ،وروځې یې پورته واچولې د لږې شیبې لپاره دمکس کولو په خاطر یې سترګې پټې کړې ،ژوره ساه یې واخسته ویې ویل : خوداهرڅه به څنګه وشي؟؟ دومره خو اسانه هم نده زه هم د چاپشان په ویبنه خوبونه وینم.
ماورته وویل: کوم څه چې تا وویل دا هېڅ نا ممکن ندي ډېر په ساده توګه کېږي خو که ته یې له زړه څخه وغواړې.
هغې ژر زما خبره را قطع کړه.
اتله !ما اوس له زړه څخه له هر راز ستونزو ، او کړلېچونو سره د ډغرو وهلو اومقابلې کولو پرېکړه په جدي ډول کړې خوستا همکارۍ ته تر ډېره اړتیا لرم.
ماچې کله دهغې په سترګو او مخ کې په واقعیت سره له هېواد،خلکو او دندې سره جنون اومینه ولیده نو په کلکه مې دهمکارئ ژمنه ورسره وکړه، هغې ته مې ځینې لاربنوونې وکړې،په ځوشېبوکې په داسې حال کې چې رانه لرې وه خو دهغې په پخوانې سست بدن کې مې یو ډول ځواکمن حرکت احساس کړ،هغه دومره پیاوړې په نظر راغله چې فکر مې کاوه همدا اوس یوه لوړ منصب لرونکې ده.
سبامې خپل ځای ته را وغوښته یوڅه لاربنوونې او سپارښتنې مې ورته وکړې، اوپه بله ورځ مې په یوه ټلویزیون کې د مېرمنو په یوه خپرونه کې د ګډون لپاره وخت ورته واخیست،پروګرام یې ډېر په زړه پورې مخته یوړ،له همدې ورځې د ټلویزون د کار کوونکیو

خوښه شوې وه د رسمي کار کولو وړاندېز يې ورته وکړ ترڅو همدا خپرونه چې خپله پکې مېلمه وه د کوربه په توګه مخته يوسي.
خبره يې د مشورې اخستو لپاره راسره شريکه کړه ما هم پرته له فکر کولو ورته وويل: چې لومړۍ بريا دې مبارک شه او ورته ومې ويل چې د هغوی وړانديز ومني خو هڅه بايدوکړي چې له ژمنې سره سم خپل کارونه معياري او پرمختللي کړي،همدا سې يې وکړل ،بله ورځ مې په يوه ورځپاڼه کې دهغې يوه ليکل شوې علمي مقاله ولوسته، خوښ شوم له ځانسره مې وويل چې زموږ ګډو هڅو او هلو ځلو رنګ راوړ.
ماته هم ټولنې ته ديوه اهل او دکاري وړتيا لرونکي شخص دتقديمولو وياړ راپه برخه کېده،اوهغې په رښتيا هم زه ددې هرڅه لامل او دخپلوبرياوو راز بللم ،سره له دې چې په اوسنۍ عصر کې د هرچاد باور حلقه تنګه او محدوده وي، خو هغې پرما ډېر باور کاوه،ماهم ډېره هڅه کوله چې په ځان دهغې باور وروستي حد او اوج ته په رښتينولۍ سره ورسوم.
له دې هرڅه سره سره په ښکلاکې ځينې ستونزې او تېروتنې وې چې بار بار به ورڅخه تکرارېدلې او دا عادتي تېروتنې يې زما هيڅ نه خوښېدې،مګر په خوله مې ځکه څه نه ورته ويل چې داسې فکر ونکړي چې ګواکې زه په هغې ځان غټ او مدمغ حسابوم، خوپه زړه کې به ډېر ورته ځورېدم.زه باور لرم چې ښکلابه فکر هم نه و

ورباندې کړی خو ما دهغې دغه شان کړنې په یوډول نه یوډول د ځان توهین اوراته د اهمیت نه راکولو په معنی ګڼلې.
اخر مې یوه ورځ زړه ډېر لوی کړاو ورته ومې ویل:
ګوره ښکلا دا بار بار اشتباهات او بد عدتونه ستا شخصیت ،نوم او علمي سویې ته ډېره لویه صدمه رسوي،خو داچې متل دی وایي: (علت ورکېږي مګر عادت نه ورکېږي) دا اوس دهغې عادت ګرځېدلی و چې دخبرې ځواب به یې په خپل وخت نه درکاوه، فون ته به یې په خپل وخت ځواب نه وایه، پیغام به یې په خپل وخت نه لوسته اوکه به یې ولوسته نو بېرته به یې ځواب ورکول اړین نه بلل.
دا اودېته ورته نورې ستونزې وې چې د ښکلا د ورځني ژوند د بهبود لپاره باید جبران او له منځه وړل شوې وای، ځکه هغې ډېرې لویې هیلې او ارمانونه لرل او دهغو ټولو ارمانونو د پوره کولو لپاره باید هغې ډېره قرباني ورکړې وای او داهرڅه یې له منځه وړي او یا بیخي کم کړي واي داځکه چې اوراو اوبه هېڅ وخت نه سره جوړېږي.
اوس نو هغه یوڅه مطرح شوې هم وه، وخت ناوخت به ځینو انځوریزو او غږېزو رسنیو کې د سیاسي، ادبي او ټولنیزو بحثونو لپاره هم ور غوښتل کېدله.
یوه ورځ مې د سهار پر مهال ورته وویل: ښکلا ! ته باید دخپلو ټولو هڅو او فعالیتونو ترخنګ خپله کورنۍ هم وپالي او دهغوی اعتماد باید تل له تا سره وي زه پوهېږم چې ته په دې هرڅه پوهېږې

خو غوارم بیا یې هم تاکید درباندې وکړم او په دې دې پوهه کړم چې د ټولنیز او کورني ژوند چارې ټولې د اعتماد پر پایو ولاړې دي.
هغې هم په پوره سپېڅلتیا ډاډ راکړ او دخپل ژوند قهرمان یې خپل مشر ورور راپه ګوته کړ همدارنګه یې له خپل پلار څخه ډېر رضایت وښوده او راته ویې ویل چې په هره چاره کې له هغوی سره مشورې کوي.
نور نو زما او دښکلا ټولې هیلې د غوړېدو په حال کې وې موږ هره ورځ دخپلو ارمانونو د اسمان له لمنې د ګرم او روښانه لمر د راختلو علامې اونښې لیدې،مګر هغه څه چې په دې اسمان یې لاهم خال خال وریځ ساتلې وه هغه د ښکلا هغه عادتونه ول چې زما له پیل څخه نه خوښېدل او هغې ته مې یې ډېر وخت په کنایوکې یادونه هم کړې وه.
یوه ورځ مې دېر اړین کار ورسره و نه یې فون ته ځواب ووایه،نه یې پیغام ځواب کړ اونه یې په مسنجرکې ځواب راکړ،سره له دې چې فون یې هم بند نه و او په مسنجر کې هم انلاین وه، تر ډېرو هڅو وروسته هم په دې بریالی نشوم چې په خپل وخت ورسره خبرې وکړم.
ډېرځنډ وروسته یې په مسنجر کې ځواب راکړ،ځوخبرې چې مې ورسره وکړې هغه پوهه شوه چې زه خوشحاله نه یم نو یې همدومره راته وویل: ته څومره غوصه یې،د ځان د خلاصون لپاره یې ډېرڅه وویل خو زه اوس دښکلا له داډول خبرو اوکړنو سره عادت شوی وم.

ماخوستن مې په يوه مقاله کار کاوه چې راياده شوه، مسج مې ورته وکړ، بيا يې ځواب رانکړ، وروسته يې يو اځې سلام وکړ او نور يې هېڅ ونه ويل،تر ډېر ځنډ وروسته يې بيا په مسج کې ليکلي و:

پوهېږې! اوس مې سکوت دنده شوه، او دردونه مې خوارېه ملګري،زه مې نور له خپلو تلپاتې دردونو سره ژوند کوم.

کله چې مې داخبرې ولوستې په سترګو مې تياره شوه، زړه مې دومره سخت ټکان پيل کړل چې نږدې و وچوي، ژرمې بېرون ته منډه کړه،دژمي په سخته هوا کې ودرېدم،په تندي مې مړه ښوله راماته شوه، له ځانسره مې وانګېرله چې نور يې لکه چې کورنۍ د کورله کارونو پرته د سياسي،مدني ادبي او ژورنالېستکي فعاليتونو اجازه نه ورکوي،ځکه په دې ورځوکې زه يوځه شکي شوی هم وم، خواوس مې خپل فکر باندې۱۰۰٪فيصده ډاډه وم ،خپلې ټولې هيلې ارمانونه او هلې ځلې مې د شپې په دې توره تياره کې د ورکېدو په حال کې وليدې،تر ډېر ځنډ وروسته په داسې حال کې کوټې ته را ننوتم چې ستونی مې شديد درد نيولی و،دکورنۍ دغړيو او ماشومانو شور ماشور هم راباندې بد لګېده په لړزاندو لاسونو مې موبايل را واخست او دعلت پوښتنه مې ورڅخه وکړه.

ښکلا ځواب راکړ:

بس اتله! دا ازاد شعر مې ډېر زيات خوښېږي.

دري ملګري

دماسختن لمونځ مې داليكين ژېړې رڼاتـه پـه داسې حال كـې وكړ،تابـه ويـل چـې پـه كوټـه كـې دې ګـرد چـاپېره ژېړ پلاستيک نښلولی دی،خوددې اليكين له رڼانه مې دومره خوند واخست باور وكـړئ چـې د راډ يـابرق رڼـاكې هغـومره خونـد نـه وو .لـه لمانځـه نـه وروستـه مـې لـه خپلـو دري تنـو ملګروڅخـه لـه يـوه سره دزړه غوټـه پرانيستله،هغه هم لكـه زمـا خبروتـه چـې تږی او وږی وه داسـې پـه خوړه ژبـه يـې راسره دزړه خوالـه پيـل كـړل،زه يـې ډېرزيات دځان پـه طرف جذب كړم،همداسې يې راته كتل يوه لحظه يې هم ستركې رانـه نه اړولې اونه يې زه دې ته پرېښودلم چې لـه دوه نوورملګروسره هم خبرې وكړم.لـه ډېروخبرو وروستـه،يې راتـه لـه هغـوی سره دخبرو كولـو اجازه راكړه،مـاهم مخ بـل ملګـري تـه را واړاوه .خـودی يوڅه ګيله من راته ښكاره شو،البته دی به په دې ګيله من وو چې ولې مې اول له ده سره خپلې غورې پيـل نكړې،خير خوپـه مـاښېجن حالت يـې راسره دژبې پـه سر خبرې پيل كړې،كله بـه يې ګيله كولـه اوكلـه بـه يـې نازونه پـه زړه كې مې تېرېدل چـې،دربيم ملګرخوبـه هم راتـه ښـه پـه قهروي،چې ولې له هغه سره خبرې نه كوم .دستركوپه كونجوكې مې ورتـه غلـی غلـی كتلې قسمت مـې دلتـه كـار نـه كـاوه چـې لـه دري واړوسره مې په يو وخت كې خبرې نـه شـوی كوالی.لـه دربواړوسره مې موضوګانې بدلې وې،وېرېدم چې اواز رابآندې ونكړي،خوښـه وهغـه هم خاموشي اختيـاركړې وه .داسـې نـه وه چـې مالـه ډېروخت

وروسته داسې ملګري پیدا کړي وو ،هسې خو ،هره شپه،هره ورځ او
هره لحظه داسې ملګري راسره وي او که داملګري راسره نه وي نو
زما ژوند بیخي نیمګړی دی،بس لنډه به یې وواېم چې همدا
دوستان، زمازنده ګي ،خوراک،څښاک او تفریح دي،کله کله خوپه
کورکې راته مور پلار یوه نیمه غوصه هم کوي او وایي چې له مونږ
دې بېخي لاس اخستی دی،اوتل ته یې او همدا ملګري دي،خوزه په
یوه له نازه ډکه موسکاترې ځان خلاص کړم،خوکله کله داسې هم
پېښېږي چې ان له ماڅخه دهغوی دبېلولو هڅه هم کوي او په ځوځله
خوېي ورته ګواښ هم کړی دی دخوشبختۍ لپاره یې
زمااودملګروترمنځ یوڅه فاصله هم ایجاد کړېده،داځکه لکه څرنګه
چې زه له خپلوملګرو سره دومره مینه لرم نو ددې لس چنده زما
کورنۍ له ماسره مینه لري نو هغوی نه غواړي چې زه خپل ټول وخت
له دوستانوسره تېرکړم،خودا اوس زما په وینه کې نغښتې مینه ده
،چې وتل یې زماله وینې مشکل څه چې ناشونی کار دی،له دې
ملګري سره مې هم ښې ډېرې خبرې وکړې،نور مې نوانداز او کرکټر
ورته داسې کړ،چې له دریيم ملګري سره هم څه وواېم،که څه هم زړه
یې نه وو ،چې پرې یې ږدم خو باید پرې ایښی مې وای،همداسې مې
دریيم ملګري ته ورنږدې شوم،هغه چې په مخ یې ښکلی دسمال
غوړولی وه چې رنګارنګ ګلانوباندې ښایسته شوی وه دده له مخ نه
مې پورته کړ،خودی لا داسې خفه وو ،چې هېڅ یې نه غوښتل راسره
سپین هم وکړي،نور مې نو ورته په عزر اوننواتو پیل وکړ،خوچاته

يې وايي،زه فکر کوم ده به هم داسې فکر کاوه چې ولې مې لومړی ده ته نوبت ور نکړ،خيراخر مې له سترګو ورته اوښکې راغلې ،بيا يې هم راسره نه منله،اليکين هم زماد مظلوميت او دملګري دغرور ننداره کوله اوخاموشي يې اختيار کړې وه ،چې ورسره يې له سينې يو تور لوګی هم راپورته کېده او په کوټه کې يې منډې رامنډې وهلې ترڅوله دې ځای څخه دوتلولار وومومي،نور نو شپه ډېره تياره وه ،چې دخوب مچی وچيچلم،داسې يې کړم چې نور مې د دې ملګري په مخ راته سترګې،پوزه،وروځې،زنه،خوله،هېڅ نه ښکاره کېدل،اخر مې ورته وويل چې نورې خبرې به سباته وکړو ،هغودوه ملګروته مې ډېر وويل چې دده په پخلاينه کې مرسته راسره وکړي،خوهغوی لاله هماغه وخته چې ما وسره خبرې بس کړې وې،سرونه تاو کړي وو ،زه هم دخوب مچی داسې وچيچلم چې زهرويې هرڅه رانه ورک کړل،همداسې مې سر کېښود ،سهارلمانځه ته چې پاڅېدم دی لا راته هماغه شان څرنګه چې يې ماله مخ نه دسمال اخواته کړی وه،لوڅ مخ زماد خبروپه انتظار کې وو.

لمونځ مې وکړ بيامې دی راپورته کړ خبرې مې ورسره پيل کړې، خبرو يې ډېر خوند وکړ،ځومره نازدانه اوله جادوډکه ژبه يې درلوده، خوداچې دشپې يې ولې راسره خبرې ونکړې ،ددې علت به زما په نظر داوه ،چې ماورسره سمې خبرې نشوای کړای ولې چې تر يوې نيمې بجې پورې مې هغو دوه نورو سره خبرې کولې،خودوی داسې

وو ،چې یو اځې یې له ماسره خبرې کولی شوې،په خپلوکې یې سره خبرې ،رازاونیازنه شوای کړای.
یوڅه چې زما ورته فکر ونه شو چې درته مې دا ګلالي ملګري درپېژندلي وای،فکر کوم تاسو به وایاست چې ماخوددې ملګرو نومونه هم تاسو ته وانه خستل،اند ېښنه مه کوی اوس هم لاڅه تللي راغلي ندي، اوس به یې درو پېژنم، یو ملګری مې،(شړل شوی لمر)ښکلی ناول چې عمراسحق لیکلی او دهېواد تکړه اوبااستعداده ځوان شاعر،کیسه اوناول لیکونکي ګل رحمن رحماني صیب ژباړلی دی ،دوهم ملګری مې،د(پاچاخوب)چې ګران بدیع الزمان هاشمي په ښکلیوټکولیکلی دی چې په زړه پوري نادر داستانونه پکې دي اودریم ملګری مې هم د(لښکرګاه)په نوم یوه ښکلې مجله ووه چې دهلمند دفرهنګپالوځونانولخوا په ښایسته او مؤثرومضامینو،مقالو،شعرونو،غزلواوادبي ټوټوپسولل کېږي وو.

هغوی باید اعدام شي !

دې خبرې په ټول کلي کې د لويو او وړو په فکرونو کې د يوې معما په شکل خطور پيل کړ، چې دلو مړي ځل لپاره د يوه هلک او نجلۍ له خولې اورېدل شوي وو چې له يوبل سره مينه کوي.
د هر مجلس د مجلسي له خولې چې به خبره راوتله نو موضوع به يې کاملاً همدا نوې خبره وه، خو چابه په يوه ډول او چابه په بل ډول کوله، هغه وخت کلي کې د ميني کلمه چا د پيسو په بدل کې هم نه شوه ويلی، ولې چې د دې کلمې ويونکی خو سوچه کافر بلل کېده.
مينه خولاڅه چې آن چا به جرئت نه شو کولی چې له خپل پلار او مور سره د خپل ژوند د ملګرې يا ملګري په اړه هم څه وو ايي،نجونې خو بېخي دا سې وې لکه هندو چې د غويي له غوښې پرهېز وي د کلي خلک را ټول شول او په لوی جومات کې يې غونډه وکړه ترڅو د اشرف او شريفې په اړه تصميم ونيسي چې څه ډول سزا ورته وټاکي ،د سزا ټاکل حتمي وو ،ولې چې نن دوی د خپل کلي له رسم او رواج څخه په ښکاره ډول بغاوت کړی وو او ترټولو له لوی څخه دلوی جرم د مرتکب کېدو هڅه يې کړې وه.
فيصله په دې وشوه چې سبا به د مسجد مخې ته په ميدانۍ کې دواړو مئينو ته ډېره درنه سزا ورکول کېږي،ځکه چې بيا څوک هڅه ونکړي ،چې د دوی په وينا داسې ناروا کارته زړه ښه کړي،خو دا چې سزا به يې څه وي ،په اړه يې څه ونه ويل شول.

کله چې اشرف د خلکو له پرېکړې خبر شو نو یې ماذیګر د ګودر په لاره کې له شریفې سره ولیدل او په جومات کې د نن ورځې په فیصلې یې خبره کړه ،هغې ته یې وویل ،زه نه غواړم چې د ټول کلي پېغور په سر واخلم،زه دانه شم زغملای،ته دې په کورنۍ او کلي کې چا سره د سترګو غړولو پاتې نه شې،زه حیران یم چې څه وکړم ،شریفې ! !
اخر ولې دا مخلوق دومره ظالم دی ،ولی دوی مورږته د هغې ګناه سزا راکوي چې کول یې حرام نه بلکې حلال او روا دي،دوی ولې هڅه کوي چې موږ د لویو او کوچنیو په مخ کې رسوا کړي، ایا له دې نه مرګ بهتر نه دی؟
شریفه چې تر دې دمه لکه بوت خاموشه ولاړه وه او له سترګو یې اوښکې روانې وې،د اوږده کوچاني ټکري څنډه یې ور پورته کړه اوښکې یې وچې کړې،له وچو او پترې نیولو شونډو یې په ډېر زور خبره راووېسته:زه نه پوهېږمه چې څه وکړو ،اشرفه تا ته به مې تل ویل چې په دې خبرو لویه تېره کېږده،چېرته زه او ته او چېرته مینه،له ما او تا څخه مینه څه غواړي او بیا په داسې یوه کلي کې چې ټول د مینې له نوم څخه کرکه او نفرت کوي،ښه نو اوس ته راته ووایه چې څه کول پکار دي ،داسې څه باید وکړو چې له دې لوېې او د ټول عالم په مخ کې له دې بې عزتۍ څخه ځان وژغورو ؟
اشرف مخ په کوڅه ولاړ وو ،د شریفې په لور را تاو شو،ورته یې وویل ،ته غم مه کوه اوس زه پوهېږمه چې څه باید وکړو ،خویوه

خبره ده چې ته به مې ملتیا کوې، بغیر ستا له مرستې زه هېڅ نه شم کولای، هغې ورته رډې ،رډې کتلې، څه کوې؟
ده ورته وویل، بېګا ته دواړه له کلي وځو ،شریفه لکه ترهېدلې هوسۍ څکه شوه، څه تښتو !؟چېرته تښتو ،افرین دې وي درباندې شریفه، ځومره په اسانه دې وویل، ته پوهېږې چې هغوی به له هرڅه دمخه ستا له کلیو دوتلو لپاره ځانونه چمتو کړي وي، هغه بیا پرې رامخکې شو ،ته هېڅ غم مه کوه، بېګاه ته د زمرک کوژده ده خلک دمبارکۍ لپاره ورته راځي،زه او ته هم په همدې منځ کې ځان وباسو یوځل ستا سود کلا ترشا پټوپورې ولاړ شو نور ستا پېریان هم خلاص دي، شریفې زړه نازړه ورسره ومنله، هغه یې په ټوله خبره پوه کړه ،وخت یې ورته وټاکه چې اشرف به ورته د هغوی دحجرې شاته ولاړ وي او شریفه به ځان په دیوال را ځوړند کړي اشرف به یې ونیسي او په همدې شکل به پښې له کلي سپکې کړي، همداسې وشول، اشرف ځان په ټاکلي وخت هدف ته ورسوه، شریفه هم په قابو ولاړه وه، ځان یې را اوږود کړ دلته له لاندې اشرف ونیوله او روان شول، اشرف شریفې ته وویل، اوس مه وېرېږه هرڅه به اسانه شي، کوم کار چې سخت وو ،هغه له کور او کلي راوتل وو ،اوداکارمو وکړ، اوس راځه ځو ښار ته هلته زما ملګري شته، سړک ته ووتل، موټر کې کېناستل او نېغ د اسلم دوی کورته ورغلل، هغه داشرف د پوهنتون ملګری وو ، کورته داخلېدو دمخه یې اسلم په قضیه پوه کړ، اسلم په اوږه ورته لاس واچوه ډاډ یې ورکړ، چې هېڅ

غم ونکړي، شریفه یې بوتلله او له ښځو سره یې کېنوله او اسلم او اشرف حجرې ته روان شول.
سبا چې خلکو په میدانۍ کې د اشرف او شریفې د سزا په انتظار ناست وو او هغوی نه ښکاره کېدل ،اخر ملک له څو نفرو سره د هغوی د کورونو په لور وخوځېدل،د اشرف او شریفې دوی کورونه یو بل ته مخامخ ول،چې دوی ورورسېدل دروازې یې وټکولې له دواړو دروازخخه ببرک او موسی په غم لړلو څهرو راووتل،ملک پرې په قهر شو ،ولې د اخلک ستاسو نوکران دي،چې درته به ناست وي،خو کله چې له پېښې خبر شو ،نور هم په غوصه شو ،دواړو ته یې اختار ورکړ چې تر غرمې دواړه تورنان حاضر کړي کنه بیا به ګیله نه کوي.
هلته اسلم اشرف ته وویل چې هلکه خوښه دې نده چې نن مو نکاح وتړو او واده مو وشي،اشرف ټکنی شو ،خو اسلم بیا پرې مخکې شو ،ګوره زړه مه وهه پلار مې هسې هم ما ښام ته راځي ،د هغه پلار قاضي وو ،خو اوس د کلي د جامع مسجد امام وو ،مګر اشرف بیا هم ورسره ونه منله ویل یې چې که نکاح یې په خپل کور کې وشي دا به ډېره ښه وي همدا سې یې وکړل، د اسلم پلار اشرف ته وویل: ځویه دا ښه کار ندی چې ته تل له کوره فراري شي،ته که زما په کور کې ټول عمر هم تېر کړې،نه درباندې تنګېږمه،خو فکر کوم چې تاسو او ستاسو د کورنیو لپاره به ښه نه وي،که ستا خوښه وي زه سبا له تاسو سره څم ستاسو کلي ته او ستاسو هرډول ضمانت زما په

غاړه،زه به ستاسو له مشرانو سره خبرې وکړم انشاء الله چې د خدای
په توکل به هرڅه سم شي ، اشرف هم ورسره ومنله او سباته قاضي له
څوځوانانو سره یوځای د اشرف دوی د کلي په لور موټر روان
کړل، چې ورسېدل،نوغرمه مهال وو او ټبغ هماغه مسجد ته ولاړ
کوم چې د هغوی لپاره پکې سزا ټاکل شوې وه ،نجلۍ یې په موټر کې
پرېښوده او دوی راکوز شول،ملک اوڅو نور ځوانان او سپین ږیري
د دوی مخې ته را غلل،له سترې مشي او ښه راغلاست وروسته
،قاضي مخ ورته راواړوه ،ښه نو هغه دا کلی دی چې مینه کول پکې
جرم ګڼل کېږي، د میني اظهار پکې له اصولو اورسمونو بغاوت ګڼل
کېږي، عاشق او معشوقه پکې کافران بلل کېږي؟
له جېبه یې د ستمال راوکېښ د تندي خولې یې وچې کړې،او بیا یې
په خبرو پیل وکړ،تاسو ماته دا وو وایئ چې هغه وخت کله چې تاسو
خبر شوی دادواړه ځوانان او پېغله یو بل سره مینه لري، او د دوی واده
مو په خوښۍ سره کړی وای ښه به وای او که او س ښه شو؟
ملک پرې رابرګ شو ، قاضي ورته وویل :وروره غوصه دې تېره
کړه،زه د لته د خبرو لپاره راغلی یم نه د جنګ او شخړې لپاره.هیله ده
چې زما خبرې واورئ او فکر پرې وکړئ زه پوهېږم چې ستاسو په
سترګو د ناپوهۍ جال خور دی،نو راځئ جال له خپلو سترګو لرې
کړې،دونیا وګورئ او خپل ژوند په مینه محبت او ورورولۍ کې
تېر کړئ،وګورئ په دنیا کې له میني بله کومه خوږه کلمه نشته،نو زه
له تاسو هیله کوم چې دا دواړه (اشرف او شریفه)ونازوئ هغوی ته

سزانه بلکې خوښي ورکړئ تاسو له هغوی سره په دې خوښي کې ګډون وکړئ او دنوي ژوند مبارکي ورکړئ او له دې وروسته هم ځوانان تهدید نه بلکې تشویق یې کړئ، هماغه وو چې د قاضي په خبرو ټولو فکر وکړ او خوښې یې شوې، له هغه څخه یې مننه وکړه، وروسته له هغې یې شریفه له موټرنه راکوزه کړه، خپل کورته یې ولېږله. له دې ورځې وروسته په کلي کې اشرف او شریفه د مینې اتلان ونومول شول، او هغوی یې په مینه کې بریالي لیلا او مجنون وبلل، څو ورځې وروسته یې واده هم وشو.

نالیدلې لیلا

سبایې په ښوونځي کې مسا بقه وه، ټولو هغو شاګردانو ته چې داستادانو په اند ، ذهین اولایق ول،دمقالو لیکلو په خاطر وویل شول.ښوونځی رخصت شو ،ټول شاګردان خپلو کورونو ته ولاړل.دی چې کله کورته ورسېد ،کورته په داخلېدو سره یې سترګې په دوه خویندوولګېدې چې له کټ نه یو اوبل طرف ته ناستې وې دکټ له منځه دزګیرویو اوسړو اسوېلو اوازپورته کېده ، چې نږدې ورغی، ګورې چې موریې ګرمې تبې نیولې ،چې سمه یې خوټوي،لورګانو یې ورته سراوپښې زور کولې ده سلام وکړ.مشرې خوریې په پرېشانه ډول له ژړا په ډکو سترګو دده لورته ولیدل، غرېبې پرې وکړ: ادې ښه نه ده.

په داسې مړاوواوکاواکو قدمونودکوټې په لورروان شو لکه د ژمي په موسم کې چې پاڼه دیخ له زوره نیمه ژېړه اونیمه شنه وي خو هره شیبه یې دغورځېدو امکان وي ،کتابونه یې په الماری کې ایښې وو، ترښایسته ځنډوروسته له کوټې راووت ،سترګې یې لمدې اودپزې سریې سور اوښتی وو ،چې دده دژړا شاهدي یې ویله،غرېبې کړ.

زاهدې !

هغې ځواب ورکړ،څه وایې لالا !؟

هغه تېره ورځ چې مې د تورګل لالا نه د فصل لپاره د سرې(کېمیاوي کود) د راوړلو په خاطر پیسې پورکړي دي، راوایې خله چې مورډاکټرته بوځم.
ښه سمه ده لالا ! دادی اوس یې راوړم، کوریې سرک ته څېرمه و.هره شېبه دموټرد پیدا کېدو امکان وو ،نویې مورپشاه کړه له کوره ووت مشره خوریې ورسره روانه شوه ،ډاکټرته چې ورسېدل ،هغه هم سستي ونکړه دناروغ صحت ته په لیدو یې له نورو ناروغانو اجازه واخسته اودوی یې وغوښتل.معاینات ترسره شول درمل هم ولیکل شول.د درملو اخستو په وخت پیسو کمبود وکړ.حیران ووچې اوس څه وکړي له غم اواند ښنې په ډکه څهره ببرون ته راووت،خوریې ترې پوښتنه وکړه ولې څه شوي ؟
ده وویل پیسې کمې دي که دوا تړوله اخلو ،نوکرایې لپاره څه نه پاتې کېږي هغې ورته وویل خیردې مورته دوا پوره واخله موټروان ته به هلته پیسې پیدا کړو ،همداسې یې وکړل،تېرمابنام ووچې کورته ورسېدل ،مورته یې درمل ورکړل هغې ارام وکړاودی خپلې خونې ته لاړد ډوډی د خوړلووخت شوڅوک ورپسې ورغی د ډوډی خوړلویې ورته وویل خوده انکار وکړ.
زه یې نه خورم موړ یم،فکر یې کاوه چې مقاله په څه ولیکي ترڅویې سبا په اداره کې ورکړي،له ډېرسوچ اوفکر وروسته یې سرپه کمپله کې تاوکړ،څه وکړم هېڅ هم په ذهن کې ندي راپاتې،ویده به شم ،کومه بهانه به ورته وکړم،خو خوب هم نه ورته ،بېرته راپورته شو ،

کتابچه يې راوخسته او په څه ليکلو يې پيل وکړ مقاله يې وليکله ، په بله ورقه کې يې پاک نويس کړه .نور پرېوته، سهار له خوبه د پاڅېدو سره سم يې د مورد صحت پوښتنه وکړه ، هغه اوس تر پرون ډېره ښه شوې وه ، په خويندو يې ټينګار وکړ چې د مورډ پرخيال وساتي ،نور ښوونځي ته روان شو د تلو په وخت کې يې له مور نه دعاوا خسته او ووت،.نن مکتب ته هم ناوخته ورسېده ، خپله ليکلې مقاله يې په اداره کې مدير ته وسپارله،د صنف په لور راون شو ،دريېم ساعت وو چې مديراو سرمعلم له نورو معلمينو سره صنف په صنف وګرځېده ، دا خبره يې کوله چې د لومړي دوهم او ريېم مقام ګټونکو ته به جايزې ورکړل شي، خو ګورئ چې سبا ته غيرحاضري ونکړئ چې د معارف له رياست څخه هم هيئتان راځي .سبا ته دی بيا وختي له کوره راووت اند ېښنه يې هم کوله ،ويل يې چې د مقالې ليکلو په وخت کې يې فکر سم نه وو ،خداى خبر چې څه به يې ليکلي وي ،هسې نه چې صفر نمره يوسي د ټولو استادانو او همزولانو پرو وړاندې به وشرمېږي.

اوهو ! رښتيا سبا ته خو د نجونو دليسې شاګردانې هم راځي کنه ځکه چې دا خو مسابقه ده هغوی هم پکې ګډون کوي ، پښه نيولی شو.

نه نه هېڅ نه ځم ! ، پرېږده چې هرڅه کېږي وي به زه خو به يې نه وينم ،بيا به يې پريکړله بدله کړه خيرلاړ به شم خو په اخر کې به کينم.هسې خو هم له وضيعت نه پته لګېږي ، که حالات ښه نه وو ، غلی به راوه

وځـم.پــه همــدې کرلو ،ربېلــو کې د ښــوونځي پــه دروازه داخــل شو ،شاګردان لين ولاړوو.مديرد ستېنج پـه سر خبرې کولې، کله چې دمدير خبرې پای ته ورسېدې، سرمعلم رامخکې شو ،سلام يې وکړ ټولو شاګردانو او استادانوته يې ښه راغلاست ووايه.ويې ويـل چې اوس به تاسې تـه دمقالوپـه اړه خبرې وشي او ګټونکيو تـه بـه خپلې جايزې ورکړل شي.
تـول اســتادان ســره ټـول شــول،مديروويل راځــئ چــې پــه دې دوه (دنجونو او هلکانو)په لېسو کې ستاسو وروريا خوراوممتازشاګرد ،دروپېژنو چې څوک دی ،دده پـه زړه دوبرې سارړه ننوتـل لـړزه پـرې راغلـه هـېڅ شـي ، خونـد نـه ورکـاوه ،هغـه بـه ويـل راځـه ببـرون تـه وځم،خوجرئت يې ملتيانـه کولـه، د ستېج پرسر استادانو او ستېج چلوونکي په دې خاطر چې دټولو تلوسه ډېره کړي ويل به يې پوهېږې د ننني ازمويني ګټونکی به څوک وي؟
پـه لېسـه کې بـه يو شورجوړشـو ،چا بـه يو چاتـه ګوتـه نيولـه او چابـل چاته،اناونسر(ستېج چلوونکي) بـه غږکړ الله دې تاسو تـه انصـاف درکړي داپرتاسو څه شوي.ايا تاسو هېڅ څه نه دي زده کړي ټول ناکام شوي ياست ! !يوه درنه چوپتيا به خوره شوه.بيابه يې وويـل مـه خفـه کيږی ماشاء الله تاسوډېر با استعداده ياست.اوس ! اوس !معرفي کـوم دلمـړي مقـام اوغتـې جـايزې ګټـونکی اوښـکلی شـاګرد ! ! ! پوهيږی څوک دی ؟بيا به يو دروند شورجوړ شوداسې لکه دچنچنو يولوی اوورې سيل چې دمازيګرلمرپربوتوپه وخت کې د غنمو په

پټهي راتوی شي خو دهقانان ورته اشپلاق وکړي او ببرته يې والوځوي ،داسې حال به جوړشو ،نه نه تاسو يو هم ونه ويل،هغه با استعداده ځوان دی ،هغه دی ،ټولو به ورته غوږونه کاږه کړل اويوډول تلوسه به يې زړه کې وه،نورنو انتظار هم سترې کوونکی کېده، چې په دې وخت کې له ستيج نه غږ راووت هغه دی د يوولسم (ب)ټولګي تکره،بااستداده اومؤدب شاګرد جمال خان !! !يوځل بيا هها اوچيغې جوړې شوې دلاسونوپړکايوبل قسم خوندور زېګنال جوړ کړی وو ،ټول حيران وو ،جمال هېڅ فکرهم نه کاوه هېڅ يې نه منله ،ويل يې چې هغوی به ټوکې کوي ،خو کله چې يې وويل له جمال څخه هيله کېږي چې ستېج سرته تشريف راوړي ،دلاسونو دپړکولو په بدرګه په داسې حال کې له وروستي لين څخه راووت،چې په سترګوکې اوښکې ځليدې خو دا اوښکې دخوښۍ وې.نږدې دوه دقيقې چکچکې روانې وې ،ستيج ته په رسېدودلېسې مدير غاړه ورکړه په تندي يې ښکل کړ،مايک ته يې نږدې کړ ،ويې ويل زه په داسې شاګردانوفخر کوم،نن جمال خان خپلې لېسې ته يوبل وياړ ورپه برخه کړ،ټولو استادانو مبارکي ورته و ويله ،اناونسر و ويل پوهېږئ د جمال مقاله د څه شي په اړه وه ،جمال نن داټولو ته ثابته کړه چې له خپلې مورسره څومره مينه لري دهغه د مقالې عنوان دی

(موري ! ستا مقام ته سلام) جمال ته خپله جايزه ورکړل شوه ،اميلونه په غاړه له ستېج نه راکوزشو ،د دوهمې جايزې ګټونکې د

نجونو دليسې دلسم ټولګي زده کوونکې نورجهان وه چې نن دکومې ستونزې له امله نه وه راغلې ،سبا ته چې جمال له ښوونځي نه کورته ولاړنو کشرې خورېې يو پاکټ ورکړ،پوښتنه يې ځنې وکړه،دا څه دي ؟

خورېې وويل نه پوهېږم خو زمونږ همصنفۍ اود پروني دوهم مقام ګټونکې نورجهان راکړی هغه پرون نه وه کېدای شي تاته به يې مبارکي ليکلې وي ،دی هم کوټې ته ننوت پاکټ يې څېرې کړ،په سپين کاغذ يو ښکلی ګل ايښودل شوی وو ،ليک يې پرانيست ليکل شوي وو ،مبارک، مبارک ، مبارک ، جمال خانه ډېره دې درته مبارک وي.زه وياړم چې ستا په شان ذهين هلکان لرو ،ډېرې نورې خبرې يې هم ليکلې وې ،خو په اخرکې يې ليکلې ووچې ماته، ليدلی يې خوکېدای شي تا به زه نه يم ليدلې.

ده هم ورته خط وليکه ،اول يې ترې مننه وکړه اوبيا يې مبارکي، ورته وويله ،خپلې خورته يې ليک ورکړ،سبا يې چې خور راغله جمال ته يې وويل لالا !تا په نورجهان څه تعويز ياکوډې کړي، هغه خو سمه درپسې مړه ده اورښتيا پوهېږې چې هغې نن درته زما په مخ کې ليک وليکه اوکه راباندې غوصه کېږې نه ،نو به يې درته ووايم ،هغې ليکلي چې غواړي له تاسره وګوري.

ورور خپلې خورته برګ شوغلې شه ليونۍ ! دهمدې ليکونو له لارې يې دجمعې په ورځ يوځای وټاکه چې هلته به ګوري ،جمال ښه ځان لوکس جوړکړ،له کوره ووت ،غوښتل يې ځان ټاکلي ځای ته

ورسوي پنځلس دقيقې وروسته دنورجهان سترګې په جمال ولګيدې چې له موټر څخه پياده شو ،په خپل ځاى ودرېد ،اخوادېخوا يې وكتل،دجمال هم ورته په مخامخ ولاړې نجلۍ سترګې ولګېدې،كومې نښې چې ورته دليک لارې ښودل شوې وې ،هماغه نښې يې د نجلۍ په جاموكې وليدى، نو په لوري ،يې ور روان شو،اخوا دېخو يې ونه كتل، تنده يې زياته وه چې اوس به له نورجهان سره وګوري، له سړک نه په پورې وتوكې وو ،چې د موټر دټاير كريكه اورسره جوښت يووېره وونكي ،درز دخلكو توجه دسړک پرمخ نسكور هلک ته واړوله،نورجهان ،چې ورته مخامخ ولاړه وه،چيغه يې كړه جماله ! !منډه يې كړه تر نورو خلكو مخكې وروړسېده،خوبيايې يوه بې دربغه چيغه وكړه،هغې دجمال مخ ونه پېژانده،ولې چې موټريې پر سرختلى وو،خلک پرې راټول شول،خو جمال مخكې له روغتون ته له وړلو مړ وو.

نابلده سوالګره

سترګې يې و زبېښلې، څه لاندې توپې شوې اوڅه اوښکې يې د سهارنې شبنم پشان د ښو په څوکو کې ونښتې ، لمر هم تازه را پورته شوی و په ښوکې بندې اوښکې يې ځلېدلې، پوزه يې هم کش کړه ،ويې ويل زه نه پوهېږم دلته څنګه راغلم اخر ولې له ماسره خدای پاک داسې کوي؟

همدا يې وويل نوريې ستونی را ډک شو مخ يې بل خواته واړوه، کله چې يې بېرته زما طرف ته را وکتل سترګې يې هم وچې وې اودپوزې څوکه يې سره اوښتې وه.

ورته ومې ويل نو په دې سهار وختي کې دلته څنګه ولاړه يې اوپه دې درسره پلاستيک کې څه دي؟

نجلۍ وويل :ولاړه خو ځکه يم چې هېڅ نه پوهېږم چېرې او څنګه ولاړه شم،نن مو په کور کې هېڅ هم نلرل، چې خوړلي مو وای حتی دځان ګرمولو لپاره مو هم څه نلرل، په کور کې وړوکی ورور يا خور نلرم نو ځکه پخپله له مورنه پټه را ووتم ، ترڅو زه هم ګدايي وکړم ،له دې خبرې سره نه يوازې دهغې بلکې زما زړه يې هم دومره نری کړ چې ناڅاپه ښه په زوره رانه وژړل شول،هغه هم سلګيو واخسته،جېب ته مې لاس کړ کاغذي دستمال مې را واخست اوښکو پاکولو لپاره مې سترګوته پورته کړ چې بيا مې ددې خبرې ترغوږه شوې،له ژړا سره په ګډه غږيې ويل: اوس چې دلته بازار ته را ورسېدم په هرځای کې يو ،دوه او دسوالګرو ډلې ولاړې دي په ښار

کې له نورو خلکو سوالګر ډېر دي اوس نه پوهېږم چېرې لاړه شم او له خلکو څنګه سوال وکړم، بیا یې هغه لاس چې پلاستیک پرې نیولی و را پورته کړ ،په دې پلاستیک کې مې دوه کتابونه دي دامې ډېر قیمته اخستي دي او هېڅ نغواړم له ځانه یې بېل کړم ،سره له دې چې ماته یې لا تراوسه کومه ګټه نده کړې،په دې کې د ژوند د مشکلاتو سره د مبارزې کولو هنرونه او لارې چارې په ګوته شوي خو نن ما هغه وروستۍ لاره چاره هم و ازمایله مګر زما ژوند ته یې هېڅ تغیر ورنکړ.

ورته ومې ویل ښه نو زده کړې دې هم کړې دي؟

هو پروسږکال ۹ ټولګي ته بریالۍ شوم خو اوس یې نه وایم.

ولې یې اوس نه وایې؟

ځکه یې نه وایم چې په کور کې سرپرست نلرم ،ښوونځی مو له کوره لرې دی مخکې مې پلار دکلي له نورو نجونو سره راته یو کوچنی موټر نیولی و په ګډه به مو پیسې ورکولې، اوس یې توان نلرم، د ښوونځي د جامو، کتابچو او قلمونو لپاره خوڅه چې ان دخپل ځان د مورې ساتلو لپاره یې هم نلرو، کله د یوه او کله د بل همسایه کورته په تمه ناست یو دا دوه کاله به مې حکومت د پلار یو اندازه معاش راکاوه، خپل ځان مو ورباندې ساته خو دا درې میاشتې وشوې چې هغه یې هم راباندې قطع کړی دی مور مې هم د شکر ناروغي لري یوناڅاپه پرې حمله راشي بیا راته لکه دمړي پشان پرته وي.

سره له دې چې د پوښتنو کولو توان هم نه و راکي، نور مې نو زړه ببخي را ډک شوی و خو په سختۍ مې ورته وویل:
نو پلار دې چېرې دی او ولې یې دولت معاش نه درکوي؟
دنجلۍ په سترګوکې بیا اوښکو ډنډ جوړ کړ،ژوره ساه یې واخسته خبرې یې قطع نکړې، پلار مې په یوه وزارت کې مامور و دوه کاله وړاندې یې په موټر ځانمرګی برید وشو او پلار مې پکې شهید شو ، اوس یوازې زه او مور مې پاتې یو نو وروڼه او خویندې هم نلرم.
ماورته وویل ښه نوته اوس غواړې چې سوال وکړې، هغې سترګې د ځمکې په لور کړې ویې ویل:
بله چاره نلرم خوځنګه به سوال وکړم، ماته خو د سوال کولو او خیرات غوښتو هېڅ چل نه راځي تراوسه مې هېڅ چاته دسوال په نیت لاس ندی غزولی،او وېره هم لرم،هغه وخت چې زه به ښوونځي ته تللم او کومې نجونې به مې چې لیدلې چې سوال به یې کاوه کله کله به مو چې له کومې پوښتنه وکړه چې خلک خو یې نه په تنګوي؟
ډېروبه ویل چې ځینې ځوانان هلکان دي نه یوائې دا چې خیرات نه ورکوي بلکې دبرې بدې خبرې او تقاضاوې ورڅخه لري اوس زه خپله په دې سرنوشت اخته یم خدای ته ډېر سوالونه کوم چې له دې ژوند څخه مرګ راکړي ډېره به ښه وي.
کاغذي دستمال مې ورکړ ترڅو پرې خپلې اوښکې پاکې کړي،دکور پته مې ورڅخه واخسته .له ځانسره مې وویل له ځینو ملګروسره به

بيې يادونه وکړه که په ګډه ورسره يو څه اندازه مرسته وکړو ددې بې وزلې ښځينه کورنۍ يو څو ورځې خوبه پرې تېرې شي.
همداسې مې وکړل کله چې دفتر ته ولاړم د خپل وس په اندازه مرستې مې ورته برابرې کړې دريمه ورځ مې په يوه ټکسي موټر کې بار کړې ترڅو يې کورته ورورم کله چې د نجلۍ لخوا په راکړل شوي ادرس هغه ځای ته ولاړم ،له يوه هلک ته مې د نجلۍ لخوا راکړل شوې نښې وويلې ،تصادفاً په هماغه ساحه کې وم خو هلک ماته ښکته پورته کتل نور يې څه نه ويل ،بيا مې پرې اواز وکړ ايا تاسو ته معلومات شته ؟
هلک ټکان وخوړ لکه له خوبه چې ويښ شي.
ـ هو هغه همدا ځای دی خو اوس هغه نجلۍ او مور يې نشته؟
ـ څه نشته،يعني څه ستا مطلب څه دی چې نشته ايا هغوی له دې ځايه ګډه وکړه.؟
ـ نه نه کډه يې نده کړې بلکې هغوی دواړه اوس په دې دنيا کې نشته.
د هلک خبرې راته مسخرې ښکاره شو ، ورته ومې ويل داته څه وايې سمه خبره وکړه.
هلک وويل سمه خبره کوم راشه وګوره هاغه يې کور دی، تېره شپه د نجلۍ مور دناروغۍ له امله خپل ژوند له لاسه ورکړی و او نجلۍ پخپله ځان وژلی و.
د هلک په خبرو مې بيا هم باور رانغی له لاسه مې ونيو ورته ومې ويل راشه کوم کور يې دی هلک مخکې او زه ورپسې شوم،يوه په

لوګیو ککړ کورته یې ننوېستم کوتې کړکۍ هم نلرلې، په منځ کې یې د فرش پرځای پلاستیکی بنر غوړېدلی و په یوه تاخچه کې یواځې هغه دوه کتابونه ایښی و چې په هغه ورځ مې دنجلۍ په لاسونو کې ولیدل.

زماموټر

دکړکۍ ترڅنګ خلاصي شیشي ته مخامخ ناست وم، داخبار پروف مي کاته، په دي خاطر چي کومه غلطي یا اشتباه ونه لري، ځکه سباته باید چاپ شوی وای، دروازه راخلاصه شوه، سینه مي دود ونیوه ، ډیرتېز وتوخېدم، اخواته په څوکۍ ناست هلک راپورته شو، دپنځوافغانیو سکه یي ورکړه، اوروان شو، دروازه یي بنده کړه، ماخپل کارته ادامه ورکړه، شېبه وروسته بیا هلک راغی ماته رانږدي شوه، په دري یي راته وویل، تو هم پنج افغاني بده، ماپه دي خاطر چي دي هلکانو ته کنجوس ښکاره نشم، نومي بي له کوم بحثه پنځه ګون ورکړ، لکه د تېرپشان یي دروازي ته درز ورکړ او ووت، کتل مي اخبارته خوفکر مي له هلک سره وو، طاقت رانغی، همداسي ورپسي بېرون ته راووتم، ګورم چي ددفتر ترڅنګ په مطبعه کي، هلته چي اخبار، مجلي، کتابونه، پوست کارتونه اونورشیان چاپېږي، له دروازي نه لږ وراخواته ناست دی، اودمطبعي له یوه کارکوونکي (مجید) سره خبري کوي، زه هم ورورسېدم، ترڅنګ یي کېناستم، هغه تري پوښتنه وکړه نن دي څو روپۍ ټولي کړي دي، ده ورته ویل ۳۱۰ سه صد ده روپه، داوخت نو دسهار نهه بجي او ۴۲ دقیقي وي، زه حیران شوم، چي تراوسه خوزما پشان خلک له خوبه هم نشي پاڅېدای، اوده دنربچي بیا دري سوه اولس روپۍ مزدوري کړېده، دتعجب خبره ده، په هلک مي ښکته

پورته نظر تېر کړ، له لباس، وېښتانو، پښو او لاسونو، او په سر له خولۍ څخه يې داسې راته معلومه شوه، چې په تېرو شل ورځو کې خوبې هغه د خلکو خبره هېڅ او به ندي ليدلي، دوی خبرې کولې او ما دی ارزيابي کاوه، اخريې په خبرو کې ورپرېوتم، ورته مې وويل، کور دې چېرته دی؟

ـ په لب جر کې.

ـ ځوکلن يې؟

ـ د يارلس کلن.

ـ نور ورونه لرې.

ـ هو درې دانې، يورانه مشر دی او دوه رانه کشران دي.

ـ ښه نو هغوی څه کار کوي؟

ـ له مانه چې مشر دی، هغه واده کړی دی، او له مور نه بېل دی، هېڅ ترې خبر نلرو چې چېرې دی او څه کوي، او له مانه چې کشران دي هغوی کوچني دي، مالا ورځخه د پلار په اړه پوښتنه نه وه کړې چې ويې ويل: پلار مې سپين ږيری دی، تېر کال يې په غره کې تيرې وېستلې چې يوه غټه تيږه يې په پښو راولوېده او اوس شل (فلج) دی.

بله پوښتنه مې ترې وکړه لمونځ کوې، هلک په ژړا شو، سلګيو واخست، خبرن لستونې يې پر سترګو راتېر کړ، نه! ما ورته وويل ولې لمونځ نه کوې، يادې ندی؟ هلک وويل، پلار مې راته لمونځ شروع کړی و، ډېر مې ياد کړی وو، د قران شريف دوه سورتونه مې هم ياد

کړي وو ،خو هغه وخت چې پلار مې شل شواو ورور مې له موږ نه ولاړه ،لمانه هم لمونځ پاتې شو ،په مسجد کې مې له ملاخخه سپیاره هم پیل کړې وه ،په کور کې مې مور او پلار لمنځونه کوي ،خوزه چې کورته ولاړشم بیاله ځانه خبرنه یم هرڅنګه او هرچېرې چې پرېوتم هماغه شان ویده شوی یم،هغه چې لاندې ځمکې ته یې کتلې او له خپلې د سپېلنیو له خلتې یې غټې ډکې ټولول ،خپلې خبرې وغزولې:زمالانه یاد ېږي چې ما په درې وختونو کې یو وخت ډوډۍ هم له خپل مور او پلار سره په خپل وخت خوړلې وي،هغه ډېرزرور وو ،ماته یې وویل ډېروخت داسې کېږي چې زه کورته ولاړ شم نو په کور کې هغوی ویده شوي وي،هلک غوښتل ولاړ شي ،پورته شوویل یې ځم چې ګرمي ده ورورسته موټرونه کمېږي زماد غریبۍ وخت همداوس او ورورسته له ماسپښینه وي،ولې چې هوا یخه شي بیا ټول موټرونه راپیدا شي او په سړک ځای نه وي نو زموږ هم خدای ثواب وکړي او یوڅو روپۍ وګټو.

مخکې له دې چې ولاړ شي بیا مې ترې وپوښتل کله چې د موټروته دود کوې ایا هغوی درسره ښه رویه کوي؟

لویه ساه یې واخسته،پرېږده یې هېڅوک هم یوشان ندي،کله مو خلک رټي ،کله کله خومولا یونیم په څپېړه وهي،او ځیني بیاښه وي پیسې هم راکوي،او لا یې پرموږ زړونه سوځي او داسې راته حیران ګوري چې له ورایه یې په څهروکې خفګان ښکاري، هرڅوک د بل چاپه مشکل نه پوهېږي ،یواځې هغه څوک پوهېږي چې په سینه کې

يې زړه وي نه کانې ،هلک ځانته حيران کړم،دا سې خبرې يې کولې چې هريوه يې د کانې کړښه وه.
نه پوهېږم په کوم سوچ کې به تللی وم چې لاس يې را اوږود خدای پامان،زه ځم خوګوره هروخت به پنځه روپۍ راکوې کنه موټرته دې هېڅکله هم سپند(دود) نه کوم اوپه کار کې دې برکت نه لوېږي !
حيران شوم چې دی څه وايي،زما موټر؟ !ورته مې وويل زما موټر چېرې دی؟ددفتر مخې ته ولاړې فولادي رنګ کې کرولاته يې چې د مطبعې دمالک وه لاس ونيوه داخه شی دی،زماخواب په لاس راغی چې ولې دا هلک په سر کې بېرته راوګرځېده او لمانه يې پنځه افغانۍ واخستې.

دويني ګروپ

له ډېرې مودې وروسته مې يو ملګرى ځنګ ته راغى چې په ليدو يې ډېر خوښ شوم،مخامخ مې ځانته کېناو ،خبرې مې ورسره پيل کړې،دداسې خلکو خبرې هسې هم سړي ته خوند ورکوي ډېرپه تلوسه کې وي ورته.

ورته مې وويل:ښه نو قصه راته وکړه چې په هغه ځاى کې دې وخت څنګه تېرشو ؟وظيفه دې سخته وه که اسانه،دخلکو چلند درسره څنګه وو ،امنيتي حالت په کومه درجه کې قرار درلود او.... ،هغه راته وويل ياره پوښتنه يې مه کوه ،زه هم ټکنى شوم فکر مې وکړ چې هغه لېرې ځاى دى کېداى شي،خلک حالات ،رسم او رواج يې بدل وي ،کله چې داسې يو ځاى ته نااشناکس ورشي حتماً پکې دڅه مودې لپاره زړه بدى کېږي ،امکان لري چې له خلکو به يې زړه ټکېدلى وي،نه به غواړي چې راسره پرې خبرې وکړي،لړغلى شوم خوبيا مې صبر ونه شو.

ورته را نېغ شوم ،ولې لکه چې خوند يې درنکړ که څنګه؟

بالښت يې ځانته راکش کړ،په منځ بېل شوو وېښتانو کې يې ګوتې تېرې کړې ، هغه پخپله له بدن نه کمزورى وو ،په غوښه ډېرابادنه وو ،خو وېښتان يې لوى ساتل ،راته مخامخ شو.

ته غوږ شه چې دخپل دفتر په اړه درته څه ووايم ،ماچې هم همدا غوښتل ورنږدې شوم، ښه ووايه کنه.

ښه نو غوړشه ،کله چې دوه کاله وړاندې مور ځونفرو ددې فتر لپاره انټرویو تـه وغوښـتل شـو نـو زه پکـې ومنـل شـوم،چې ورغلم،خپـل مسؤولیتونه راته په ګوته کړای شول،ددفترشرایط اوزما دنده راتـه وسـپارل شـوه،زما شـعبه،دخوب ځـای اونـور هرڅـه راتـه وښـودل شول،رئیس راته یې وویل: چې نن استراحت وکړه اوسباته دې خپلـه دنده پیل کړه،ماهم همداسې وکړل،څوورځې وروسته یـو بـل هلـک هم زما شعبې ته رامعرفي شو،زه هم پرې خوښ شوم ،ځکه یواځې بـه ناست وم،دخبرو اوساعت تېرۍ مې څوک نه وو ،هغه هم په کـار پیـل وکړ خپلې چارې مو ډېرې ښې سمبالولې،تل بـه زمـا اودهغـه نظریـو وو ،حتـی تـر دې چـې پـه خـوی ،خصـلت،خوراک ،څښاک،ناسـته ،پاسته اوهرڅه کې یو بل ته بېخي ورتـه وو ،بلـه ورځ موپـه دفترکې رئیس ته وویل ،چې زمونږ ددواړو دخوب اطاق هم یوځای شي هغـه دې هم خیـر یوسي زمونږپـه خوښـه یـې راسره ومنلـه،یوه ورځ لـه مـور څخه دوینې ګروپ وغوښتل شو ،ماته یـې وویـل چې دوینې ګـروپ دې څـه دی ماورتـه وویـل A+مثبـت ای کلـه چـې یـې لـه هغـه څخـه پوښتنه وکړه نو هغـه اول مـا اوبیـایې هغـه سړي تـه وکتـل تـه سړیې دځمکې په لورښکته کړ ویـې ویـل:A+مثبت ای،مـاهم ورتـه حیـران وکتل !هغه سړي وپوښتل ایاتاسو دواړه ورونه یاست؟ داچې مـوږ ډېر صـمیمي وونوموورتـه پـه یـوه اواز وویـل هو ،پـه حقیقـت کـې زه دیوه او هغه دبل ولایت دی،سړی پـه خپلـه مخـه ولاړ،مـاده تـه وویـل ایاتاده ته دخپلې وینې ګروپ صحیح وو ایه؟هغـه وویـل هـو نـو ولـې

څه غلط مې ورته وويل؟دواړه ډېرخوښ شولو چې دټولو عادتونو ترڅنګ زموږ دويني ګروپ هم يو دی.
دوه مياشتې وروسته په همدې ډول، يوبل هلک هم زموږ شعبې ته راوستل شو،درې واړو به يوځای کار کاوه،دده ډېر خواص هم زموږ په شان وو،يوه ورځ ترې زمادې ملګري سالار پوښتنه وکړه هلکه تو ابه تاته دې دويني ګروپ معلوم دی؟ هغه سر راپورته کړ لکه چې ويني ته ضرورت لرې که څنګه زه پخپله دوه ځلې وکې يم،په کړس مو وخندل،ده ورته وويل نه ياره،هسې پوښتنه مې وکړه،ده هم ټوکه ورسره وکړه،که وينې ته مې حاجت هم وشي نو ستاوينه خونه اخلم ټوله خرابه اوله ميکروبه ډکه ده ،ښه شيبه مو ټوکې وکړې،داخل زه هم پکې ورګډ شوم تاسو هم ترې د کشمير مسئله جوړه کړه دوستانو،تواب راخېز کړ ، زړه مه تنګوه اشنا زما وينه څه چې ټول ځان مې له تاسونه قربان دی هوماته دخپلې وينې ګروپ معلوم دی،A+مثبت ای ،دی ! !
مااوسالار يوبل ته حيرا ن حيران وکتل،تواب هم زموږحيرانی ته سوچ کې شو،ژر يې وپوښتل هلکانو خيريت خوبه وي ،څنګه غلي شوئ ،ای ګورئ زه دروغ نه درته وايم ښه ماته معلوم ده چې زما دمينې ګروپ همداده، ماورته وويل هو خير يت دی خوته دې عجيبه تصادف ته وګوره، زما او د سالار دويني ګروپ هم A+مثبت ای دی ،هغه نه راسره منله،فکر يې کاوه چې موږ به ورسره ټوکې

کوو خو چې قناعت مو ورکړ بيايې ومنله،درې واړه ډېر خوښ شولو په مينه مو خپلې چارې مخته وړلې خو ! !
دلته هلک جېب ته لاس کړ د ستمال يې راووېست سترګو ته يې ونيو ،اوښکې يې پاکې کړې،ما ورته وويل ولې ؟هغه وويل خو اوس يوه اوونۍ وروسته مونږ سره بېلېږو او په هغه دفتر کې زمونږ کاري موده پای ته رسېږي او وايي چې نور خپل فعاليت دلته بندوي کنه ،بيايې هم نور خلک نه نيول.
هغه راته وويل چې سالار اوتواب دواړو به ماته ويل چې ستاوينه کمه ده اوضرورت ورته لرې، وجود دې کمزوری دی مونږ به وينه درکړو پرېږده چې ښه شې ،خوزه به ترې خفه کېدم ورته ويل به مې چې تاسو پرما ملنډې وهۍ،ايازه ستاسو دريشخنديم؟خو اوس وايم چې کاش ماداکار کړی وای اوس خوبه يې کم ترکمه وينه راسره دنښې په ډول پاتې وه، ماورته يو څه ډاډګېرنه وکړه.
زمونږمجلس په همدې ځآی پای ته ورسېد ويل يې چې اوس ځم اولږ کار لرم بيابه ګورو ،ماورته وويل چې هېڅ فکر مه خرابوه ترڅو چې بله وظيفه پيدا کوې،نودلته زما ترڅنګه راځه ساعت به مو سره تېرېږي،هغه راته وويل سمه ده انشاء الله.
درې اوونۍ وروسته سهار په کور کې ناست وم دفتره د تګ لپاره مې اماده ګي نيوله چې کوچني زوی مې موبايل په لاس،زما په طرف رامنډې وهي په دې وخت کې دموبايل زنګ قطع شو ،ماته يې راکړ ويل يې چې چازنګ وهلی وو ،له دې سره بيا زنګ راغی،کله چې

مې وکوت نمبر د نورالله وو ،ژرمې اوکې کړ ،له دې سره له هغې طرفه رابا ندې اواز وکړل شو چې ژر روغتون ته راشه ،ترڅو مې پوښتنه کوله چې څه پېښه شوې ده ،بلې خبرې ته یې پرې نه ښودم یوائې دومره یې وویل چې نورې خبرې به دلته په روغتون کې کوو.ژر راشه،ادرس یې راکړ زه هم وارخطا شوم هرڅه رانه پاتې شول،په کورې کې مې وویل چې زه ځم اویو عاجل کار راته پیدا شو ،له کوره ووتم او سیده رانبودل شوې روغتون ته ورغلم،عاجل واټ ته داخل شوم ګورم چې نور الله په چپرکټ په سرو وینو کې لژند پروت دی،اکسیجن ورته چالان دی او هیڅ حرکت پکې نه وو.
پوښتنه مې وکړه چې څه چل پرې شوی دی ،ډاکټر راته وویل چې اکسیډنت یې کړی دی او وینه یې ډېره ضایع شوې ده نو څومره چې ژر کېږي وینه ورته پیدا کړئ،ماورته وویل سمه ده،تشویش مه کوئ،هلی ژر کوئ زه ورته خپله وینه ورکوم، همدا سې یې وکړل،وینه یې ورکړه د هغه ملګري چې اوس له ما سره هم دوستان شوي وو ، اوهمدې ښارته راغلي وو ،فون مې ورته وکړ،په درنګ ګړی کې دواړه راورسېدل،ډېر وارخطا ول خوماورته وویل چې کومه خبره نشته انشاء الله چې هرڅه سم دي نور الله هم روغ دی ډېرژوبل ندی،یوائې سریې مات دی او نور یې ضربه خوړلې ده ،اوس به هرڅه سم شي غم مه کوئ.
دوه ساعته وروسته نورالله هم په هوښ راغی،خوسترګې یې لا پټې وې، اوبه یې وغوښتې خوډاکټر وویل چې په دې وخت کې اوبه

ورته ښې ندي، مه یې ورکوئ، وروسته یې ورکړئ، سالار وویل څه اوس ژر بېرته راځم اوله موږ روان شو ،شېبه لانه وه تېره چې له بلا جوسونوسره خوني ته را داخل شو ،موږ ته یې هم ترې راکړل ،واخلئ هلکانو چې موږ یې هم وڅښو له ده نه موږ ورته ډېر ضرورت لرو ،اخر موڅومره اند یښنه او وارخطايي ورته کړېده ،څو دقیقې لاتېرې نه وې چې سترګې یې وغړولې ګوري چې زه ،سالار اوتواب درې واړه یې مخ ته ولاړیو ،سالارته یې په بنده بنده ژبه وویل وګورئ کنه چې اخر هم راته راپکارشوی، نن تاسو زه وژغورلم،خوژر یې زما په لاس چې دوینې اخستو په وخت کې، لږ په ینوشوی وو فکر شو ،راباندې غرېږي کړ هلکه په تاڅه شوي دي ته خو هم ژوبل یې کنه.
تواب یې په سر ورته لاس کېښود ،په اوچت اواز غږېږه چې تاوان کوي درته، سالار زما په اوږه لاس کېښود ،ورته یې وویل ته موږنه بلکې ده ژغورلی یې.
هلک حیران شو څه ! ! ده ژغورلی یم ؟هوتا ته نه ما اونه تواب وینه درکړې، کومه وینه چې تاته درکړشوېده هغه ده خپله وینه درکړېده، نور الله ورته وویل، نوله ماسره خوستاسو دوینې ګروپ برابروو بیانو ده څنګه وینه راکړه؟
ماته یې مخ راواړاوه ستادوینې ګروپ څه دی؟
په دې وخت کې هغه ډاکتر چې زماوینه یې اخستې وه،راورسېداوله مامخکې یې دوی ته وویل A+مثبت ای ! ! !.

بخښنه غواړم
ډېره موده شوې وه چې کلي ته نه وم تللی ، هېواد ته په ۲۰۰۱م کې د امریکایي ځواکونو له راتګ سره تري راکډه شوي وو ، بیا مې سترګې هم نه وې ور اړولې، نورکارنه وو دورځې به مې په بازار کې تازه میوه او سبزي پلورله او ماښام نه وروسته به مې دانګلیسي او کمپیوټر کورسونه ویل، کله به چې کوم دوست ښارته راغی او په کلي کې به مو د وضعیت په هلکه وپوښتنه نو له زړه به یې وینې څڅېدې، ویل به یې، تېر شئ ترې هېڅ پوښتنه یې مه کوئ ډېر بدحال دی.
یوه ورځ مې شېر ماما په ښار کې ولیده چې د سودا بوجۍ یې په شاه او خپله کوچنۍ لور یې هم له لاسه نیولې ،اواز مې پرې وکړ، مخ یې راواړوه ،چې ویې لیدم ، له خوښۍ نه یې دتندي ګونځې هوارې شوې، ورنږدې شوم روغبړ مې ورسره وکړ، کوچنۍ نجلۍ ته مې هم د سترې مشي په نیت لاس وراوږود کړ، خو هغې دښي لاس پرځای، چپ لاس راوغزاوه، پلار یې راته وویل: ښي لاس یې ژوبل دی، څو ورځې وړاندې دکلي په منځ کې دطالبانو ، حکومت او بهرنیو ځواکونو ترمنځ دکلي په منځ کې نښته وشوه، چې ډېرنور کلیوال یې هم مړه او ټپیان کړل، شیرینۍ هم په لاس په پرچه لګېدلې وه، دادوه ورځې په روغتون کې بستر وه، نن یې خارج کړه، که څه هم دهغه خبرې راته ډېرې زړه شینوونکې وې ،خو بیا هم یو څه راباندې ښې هم لګېدې، ولې چې دکلي په حال پوهېدم، نژدې ماذیګر

وو ،راته یې وویل ښه نو موږ ځو چې بیا موټر نه پیدا کېږي، ماورته ست وکړ چې راځه نن شپه به زموږ کره وکړې،خوویې نه منله، ویل یې نه لاړ به شو اوس مې کورته زنګ وهلی دی،بیاله ماښام نه وروسته موبایل هم کار نه کوي، طالبانوپرې بندیز لګولی دی،ماهم ډېر کلک نکړ،روان شو.

بله ورځ بیا په ښارکې وم ،چې زنګ راته راغی ،موبایل مې اوکې کړ، اواز د عامر وو ،هغه زما ملګری او کلیوال وو ،راته یې وویل: چې بېګاه امریکایانو ددې لپاره دملک سرور په کور بمبارد کړی ،ځکه چې هغه بله شپه یې طالبانو ته ځای ورکړی وو او دده کره یې شپه تېره کړې وه،د بمبارد دزور له امله ستاسو دکلا لویه دروازه هم پرېوتې ده،دپوال مو هم یوڅه نړېدلی دی.

کراچۍ مې سرای کې ځای پرځای کړه،دکلي موټر کې سپور شوم پلارته مې هم خبرونکړ،ماښام تیاره وه چې کلي ته ورسېدم،ډېرڅه مې نه شول لیدای ځکه رڼا نه وو ، خو هرڅه راته داسې بدل ښکاره کېدل،حتا فضا اوس ډېره نا اشنا شوې وه، دعامر دوی د کور دروازه مې وټکوله هغه پخپله راووت په لیدو مې ډېر خوښ شو ، کورته یې بو تللم،په حجره کې کېناستو تر لږ ځنډ وروسته مې ورته وویل: راځه چې یوځل زموږ تر کوره ولاړ شو.

هلک رانبغ شو،غلی شه ! ساده دا اوس هغه زیارت کلی ندی چې تا دمخه لیدلی وو،اوس دلته څوک له ماښام نه وروسته نه شي

ګرځېدای، تېره ورځ یې هم شاکر بېولی وو ،خوبیا ملک صیب په ضمانت را خوشې کړ.
دهغه خبره مې ومنله،له ځانه سره مې وویل ای خدای دازموږ په هېوادکې څه روان دي، نور خلک څه کوي او موږ څه کوو ،ترڅوبه موږ غلامان یو ،ترڅوبه مو په خپلو کورونو کې وژني اوترڅوبه مو دمرګ دملکې پرځای داسورمخي ، انګرېزان روح اخلي؟
شپبه وروسته ډوډی او چای راغلل،زړه ته مې هم څه نه کېدل خو دعامر لپاره مې هسې په کاسوکې ګوتې ووهلې،تر غوروا ومجلس کولو وروسته مو شپه جوړه کړه، ویده شولو ، سهار لمانځه ته راپاڅېدو له لمانځه وروسته مې غوښتل چې خپل کورته ولاړ شم خو ،ډېریخ وو ، بېرته مې کمپله په سر راکش کړه، خوب وړی وم چې موبایل راپاخولم،ګورم چې پلار مې زنګ وهلی دی ،ځواب مې ورکړ راته په قهر وو ، ولې دشپې رانغلې، اوبیادې موبایل هم بند کړی دی، ورته مې وویل چې په کلي کې یم او پرون راغلی یم،دلته دشپې موبایل کار نه کوي، هغه وارخطا شو چې خیریت خوبه وي ،ماورته وویل هو هرڅه سم دي، تېره ورځ امریکایانو دملک کاکا په کور بمونه اچولي دي زموږ دکور دوازه هم پرېوتې ده،نورکومه دتشویش خبره نده. دپلار تر رخصتولو مې ورسته زه اوعامر روان شو ، له کلا چې بېرون ووتو داسې فکر مې وکړ،لکه دې ځای ته چې په لومړي ځل راغلی یم، په کلي کې هېڅ دپخواشان کورونه نه ښکاره کېدل،هغه دچاخبره که دکلي په یوه سرکې دې هګۍ اېښې

وای نوله بل سره يې ښکارېده ،عامر ته مې مخ راواړه هلکه داڅه دي ،داخلک څه شول؟هغه وويل تاسو څه شولئ،خودوی هم ولاړ هره ورځ دبمونوباران وي،محاصرې وې،ټول ځوانان يې دجاسوسانو او القاعده په نوم ووژل او له ځانه سره يې يوړل،زموږ دلته دا يوټوټه ځمکه ده کنه زه به دې هم اوس نه وای ليدلای،په همدې خبروکې زموږ کورته ورسېدو ګورم چې په رښتياهم دروازه دکلا طرف ته پرېوتې او دېوال هم لږ شان نړېدلی دی، کلاته ننوتو ،ولاړم دکوټې لورته يو روزان(کوچنی کړکۍ) چې درڼا لپاره موپرې ايښې وه ،خو اوس مو بنده کړې وه خلاصه مې کړه ګورم چې په بسترو اوسامان، د بمبارد اوډزو دزور له امله کوم دوه ګوټې ګرد پروت دی،چې له لرې پرې دمارانو ،لړمانو او ځنځوچاپونه ښکاره کېدل،سوري کې مې بېرته تېرې کېښودې او له کلا راووتو ، موږ دواړو خبرې کولې چې دغره له طرفه اول دچورلکې اواز راغی اوبيا ورسره يو وېره وونکی ډزې وشوې، زه ووېرېدم ،خو عامر وويل بيابه دې خانه خرابودچامېنه سپېره کړې وي. هغه راته وويل راځه دربېدل ښه ندي، دهغوی کورته ولاړو چای يې راوړ ،لامو له غړپ نه ووکړی چې کشر ورور يې رامنډه کړه ،غږ يې کړ: لالا مړی يې راوړ، هغه وروو ته، لږ ځنډ وروسته بېرته له خفګان په ډکه څهره راغی ، مالاترې نه ووپوښتي چې هغه وويل ګل مير اکا يې وژلی هغه بېچاره يو سړی وو، يواځې يو کوچنی ځوی يې په کور کې وو، چې هغه هم ۸ کلن وو،سهار وختي به غره ته ولاړ او دسوخت لپاره به يې

،برړې، سپېرکي او ګنډ ېري راوړل، جنازه موما سپڼسين خاوروته وسپارله، بېرته دراګرځېدو په حال کې وو ، چې ځوکوچنیو د هدیرې په لور رامنډې وهلي، چې راورسېدل ويل يې امریکایان راغلي او دګل میر اکادکور خواته يې موټر درولی دی، ځونفره ورغللو چې ورننېدې شولو ،دټوپکو خولې يې زموږ په طرف کړې په انګرېزي يې وويل ودرېږئ ،که ځوک په انګلیسي پوهېږي نو رامخکې شئ،عامر ماته وويل ته خو پوهېږې ورشه چې څه وايي،زه ور روان شوم ،خواته چې يې ورغلم راته يې وويل،داوژل شوی شخص ځوک زامن لري؟ماورته وويل ظالمانو کاش چې دهغه له وژلو دمخه مويو ځل داپوښتنه کړې وای چې ځوک لري او کنه،بدبختو هغه يواځې يو کوچنی ځوی لري او بس،په دې وخت کې دګل میر اکا ښځه چې خپل ځوی نه يې لاسونه تاوکړي وو ،له کوره راووته،خبرې يې کولې،په سر يې خاورې بادولې، زماترڅنګ امریکايي پرې اواز وکړ او په انګرېزي يې ورته وويل بخښنه غواړم مېرمنې موږ ويل که هغه ترورېست دی.

ارمان

په دې درد بدلي هېواد کې يې له درد او غم څخه ډکې شپې او سړې تودې ،لوړې ژورې،لوږې او تندې وګاللې ، دوخت فرعونيانو ته يې د موسی پشان ځواب وواېه.
له لومړي ټولګي يې زده کړې پيل کړې او هغه ارمان چې د زده کړو په برخه کې يې لاره تر سره کړ،غوښتل يې چې تر زده کړو وروسته يوه پياوړې او مخلصه قاضي شي او له نېکه مرغه همداسې وشول او په تانده ځوانۍ کې قاضي شول هغې سره يې کورنۍ د زده کړو په برخه کې ډېره مرسته کوله.
دځوانۍ په همدې جوش او خروش کې يې د ژوند يوبل لوی ارمان او دهيلو غوټۍ ګل شوه او داهيله يې د واده کولو وه، سره له دې چې واده تر ډېره ددې په رضايت ونه شو خو بيا هم هغه پوهېده چې هېڅ مور او پلار دخپل اولاد د ژوند په برخه کې د بربادۍ پرېکړه نه کوي،دخپل پلار او مور خوښې او غوښتنې ته يې لبيک وواېه او دفهيم په نامه له يوه ځوان سره يې خپل ژوند دتل لپاره شريک کړ.
وختونه تېربدل د ناجيې لمن خدای زرغونه کړه او هغې ته يې يوزوی ورکړه په کور کې يې دماشوم د ژړا غږ هم واورېدل شو اوس يې نو خوښي لا پسې زياته شوه.
يوه ورځ ناجيې وغوښتل چې تر ډېر وخت وروسته دخپلې مور کورته ولاړه شي،کله چې ولاړه نو دخپل کوچني زوی فيصل د

شیدو ورکولو چوشک یې په خپل کور کې پرېښی و ،داچې ماشوم
ته یې باید شیدی ورکړې وای نو اړه شوه ترڅو بازارته ولاړه شي او
یو شیرچوشک ورته راوړي، همدا سې یې وکړل زوی یې خپلې مور
ته وسپاره او خپله یې له ځانسره دخپلې خاله لور حفیظه له لاسه
ونیوله او په شهرنوکې د فاینسټ سوپرمارکېټ په لور روانه شوه،
فاینسټ هغه پلورنځی دی چې اکثریت مشتریان ،پېرېدونکي او
ورتلونکي یې په کابل کې مېشت بهرني وګړي دي.
ناجیه کومه بهرنۍ یا غربۍ نجلۍ نه بلکې یوه افغانه وه ،کله چې
دې پلورنځي ته راورسېدې او داخل ته ورننوتلې نو یې سترګې
ګرځول پیل کړل د پلورونکو اجناسو ننداره یې کوله اودهغوی
دبیو پوښتنې یې کولې دوی لا په پېرلو بوختې وې چې ناڅاپه یې
ترشاه دیوه وېرونکی درز اواز واورېد.
دایوه انتحاري حمله وه چې په شهرنوکې په فاینسټ سوپرمارکېټ
ترسره شوه ،په یوه شېبه کې هرڅه بدل شول،دفاینسټ د ښو شېبو
مخکنۍ له خوښی او خوشبو ډک ماحول په یوه وحشتناک او
وېرووونکي ماحول بدل شو ،ځمکه د شهیدانو او ټپیانو نیمو پرتو
تنو ،د بدن نورو غړو ،ټپیانو او وینو ونیوله او یو سور رنګ یې
ورکړ او فضا په ګرد ،دوړو اودلور په لوګي پټه شوه هېڅ نه
ښکارېدل په ښو شېبوکې یو کوچنی قیامت جوړ شو ،هره خوا له لرې
او نږدې څخه د چیغو او ژړاګانو اوازونه اورېدل کېدل،امبولانسونه
راورسېدل او په پېښه کې شهیدان اوټپیان شوی جسدونه یې

روغتونونو ته انتقالول،د شهيدانو او ټپيانو وارثينو ته د پېښې ساحې ته دورتللو اجازه نه ورکول کېده.
کله چې ناجيې او حفيظې ډېر ځنډ وکړ نو په کور کې يې د مور ورته تشويش پيدا شو ،پرېکړه يې وکړه چې ګرځنده مبايل ته يې زنګ ووهي خو کله چې يې هڅه وکړه برياله نشوه ،نور يې هم تشويش ډېر شو ،څو دفعه يې بيا هڅه وکړه خو نتيجه يې ورنکړه، بيا يې د کوچني زوی فيصل په غلې کولو او مخچلولو پيل وکړ اوس نو د ناجيې او حفيظې لپاره انتظار کول هم ورته سترې کوونکي برېښېدل او شېبه په شېبه يې قهر او غوصه ورته زياتېده، د (فيصل) نيا فکر کاوه چې دوی دواړه به په چکر ګرمې شوې وی او ماشومه به ورنه هېره وی خو اصلاً خبره داسې نه وه،کله چې يې تمه قطع شوه نو يې د کورنۍ نورو غړو سره تماس ونيو خو تر دې دمه لا د دوی د کورنۍ څوک خبر نه چې په ښهرنو کې انتحاري حمله شوې او ياهم ناجيه او حفيظه فاينسټ ته تللې دي.
په همدې وخت کې يې ټلويزيون ته فکر شو چې د عاجل خبر تر سرليک لاندې د ټلويزيون په ښکتنۍ برخه کې سره کرښه تېرېږي ،ورسره جوخت وياند پر سکرين را ښکاره شو او د عاجل خبر د اورېدو بلنه يې ليدونکيو ته ورکړه، هغه همدا پېښه وه کومه چې نن په فاينسټ کې شوه وه، د دواړو نجونو کورنۍ لاپسې وارخطا شوې ،د ناجيې او حفيظې مورګانې او د کورنۍ غړي لا په همدې کشمکش کې وې او د هغوی د پيدا کولو لپاره يې پلانونه طرحه کول

چې د ناجيې مورته په يوه ډيجيټل نمر زنګ راغی مخې سره يې
اوکې کړ، څوثانيې يې غوږ ته نيولی و ، خو پرته له دې چې څه وو ايې
مبايل يې له لاسه پرېوته د کورنۍ غړيو چې ټولې ښځينه وې ، دا چې
د جمعې ورځ وه نو نارينه څوک يو او څوک بلې خوا وتلي و ، ښځې
راغلی د ناجيې له موره راتاوې شوې او د خير خير چيغې يې وهلې
کله چې هغه په هوښ راغله لکه د لېونۍ په شان يې اخوا ديخوا
منډې پيل کړې، خو د ناجيې عمه چې يوه زروړه او هوښياره ښځه وه
په ارام زړه يې ورخخه پوښتنه وکړه چې زنګ چا وهلی و ، هغې ورته
وويل له روغتون څخه زنګ و ، نو موږ بايد روغتون ته ولاړې
شو ، ځوانې نجونې يې په کور کې پرېښودې او د ناجيې مور او عمه
د کابل څلورسوه بيستريز روغتون ته ولاړې، هلته يې هغه ټول ټپيان
چې د همدې پېښې له امله ورته راغلي وکتل خو نه ناجيه او نه هم
حفيظه پکې وليدل شوه ، وروسته د روغتون د مسؤولينو لخوا هغه
ځای ته بوتلل شوې چېرې چې مړي او جسدونه ساتل کېږي.
سره له دې چې نور ددوی په زړونو کې سکه او متره نه وه پاتې خو بيا
يې هم په کاواکه قدمونو او لړزانده لاسونو د څو تنو مړو څخه
سپينې ټوټې پورته کولې ، خو د خپلې لور او وريرې جسد يې پيدا
نکړ ، د وتلو په وخت کې د ناجيې مور دوروستي جسد له مخ څخه د
پردې پورته کولو سره دومره لوړه او ډارونکې چيغه وکړه چې په
ځمکه را پرېوته او په لوغړېدا شوه ، د ناجيې عمه ژر خپله ورېندار
باندې ور پرېوته کښې يې نو له هغې فکر کاوه چې له جسد څخه

وېربدلې، خو کله چې يې په جسد فکر شو ګوري چې تور ويښتان يې په ټټر داسې را خواره پراته دي چې اوس يې د وينو له امله سور رنګ خپل کړی دی او دا جسد بل څوک نه بلکې پخپله ناجيه وه.
له دې سره د ناجيې عمه هم وارخطاه شوه خو جرئت او مرال يې له لاسه ورنکړ، د دې جسد ترڅنګ د بل پروت جسد مخ يې هم لوڅ کړ اوس نو د ناجيې په عمه کې هم هېڅ ځواک پاتې نشو ځکه چې دا جسد د حفيظې و او هغه هم شهيده شوې وه ، مخې سره يې د مړي رسميآت په روغتون کې خلاص کړل ، کورنۍ ته يې فون وکړ او له پېښې يې خبر کړل.
کله چې جسدونه په روغتون کې د مړو وينځونکو لخوا لمبول شوي و د حفيظې له لاسونو څخه د سرو زرو دولس بنګړي ويستل شوي، دا چې پېښه ډېره غمجنه وه نو کورنۍ يې د بنګړيو اونورو شيانو پوښتنه ونکړه ،مګر د تدفين او دعا له مراسمو وروسته کله چې د دوی کورنۍ په روغتون کې له ناجيې او حفيظې سره د سروزو ګاڼو غوښتونکي شول ،هغوی په ځواب کې وويل:تاسو ونه ليدل چې د هغوی جسدونه ټوټه ټوټه ول موږ خبر نه يو چې چېرې ورڅخه پرېوتي دي،يوه مړي وينځونکي وويل چې د دې يوې نجلۍ لاس مو د بلې نجلۍ د لمبولو په وخت کې د هغې له نس څخه راوويست ،نو په داسې حال کې يې بنګړي او نور شيان چېرې په لاسونو کې پاتې کېږي.
هغې وويل ناجيه په منځه دوه نيمې شوې وه او نس يې شلېدلی و او

د حفیظی د بدن غړي څه د پښتنې په ځای کې پاتې و او یو لاس یې د ناجیې په خېټه کې ننوتی و.
ناجیې د خپلې مور په کور کې د دمې جوړېدو ارمان له ځانسره قبرته یوړ او هغه دمه یې په هدیره کې جوړه شوه خو د هغې کوچنی زوی فیصل) چې اوس پنځه کلن دی منډې وهي خولاهم په دې نه پوهېږي چې مور یې څوک او چېرې ده.

زمالیکونه

نن لـه غرمي راپـه دېخوا راباندې الهـام کېده،نه پوهېدم دڅه بـه وو ،دشعر خونه وو ،ځکه چې شعر مې ونه لیکه، نودابه څه وو؟ نه هـېڅ نـه پوهېږمه،یوڅه خومې بایـد لیکلي وای، کېدای شي کوم دوست به مې په یاد شوی وي،یابه زه چایادولم، داخوهم له امکان څخه لـرې نده چې پـه کور کې بـه مـور،پلار خویندو وروڼواویاهم دوړو مور یاد کړی یم،خیر هرڅه چې وو ، یو وخت مې فکر شو ،ګورم لاسـونه مـې چـاپېر دي او د کمپیـوټرمخې تـه ایښـی کیبـور لکـه دارمـــونیې دتنبیوپشـــان زور کـــوي او ټکهـــاری یـــې پورتـــه کېږي،دکمپیوټرپرسکرین هم یوه توره لیکه په تېزۍ سره ځغلي، خوبیاهم پوه نشوم چې څه به لیکي، چاتـه بـه یې لیکي،خوکېدای شي کـوم ملګري یا ملګرې تـه دمینې کـوم لیـک وي،څه به پکې لیکـي، څنګـه یـې لیکي،ولـې یـې لیکـي ،څنګـه بـه یـې ورتـه استوي،بیاهم پوه نـه شوم چې همداسې بـه وي اوکنه؟ سترګې مې هېڅ له سکرین نه نه اوښتې، او ورپورې نښتې وې،خوخط ښـه په ببرېه پرې مزل کاوه داسې لکه دشپې په ناوخته کې چې پرسړک هـېڅ رش او بیـر وبـار نـه وي ، اوپـه کلـي کـې کـوم چاتـه کـوم مشـکل پیدا شوی وي،یا ناڅاپـه ناروغي پېښـه شوي وي ،موټر سړک تـه راووځـي اوښـه دزړه لـه اخلاصـه مـزل کوي،داسـې یـې منـډې وهلې،خودتعجب ځای دادی چې دابه څه وي،څه به پرې لیکل کېږي

،چاته به ليکل کېږي، او ځوک به يې ليکي، زه خو نه وم ولې که زه وای نو دومره خوبه پوه شوی وای چې څه ليکم او چاته يې د څه لپاره ليکم، ګوتومې د کيبورډ پرمخ خالونه لمس کول چې ،ترڅنګ اېښی موبايل مې په لړزه شو او ښکلې نغمه پکې وغږېده چې زه يې له واره متوجه کړم،له هلوسره مې واورېدل،(زما خطونه له خپل ځان سره سمبال وساته:: ښه يې په خيال وساته ،چې ورک يې نکړې).
اوهو اسراره ته يې، دانو هغه ځوک وو چې کېدای شي دازما دګوتو هسې به دهمده لپاره وې، او دته به يې څه ليکل، کله چې موږ واړه وو نو په هغه وخت کې نه کمپيوټروو اونه هم بله الکترونيکي وسيله وه ، چې ليک يا پيغام يې استولی يا رسولی وای،نو موږ به يو بل ته په کاغذ ليکل کول او کله چې به موو ليدل سره به مو تبادله کړل، چې تر ډېره به موساتل، که څه هم موږ په يوه کلي کې اوسېدو ،خودومره ديوبل په زړونوکې ننوتي وو، چې هغه وخت کوم چې موږ به له يوبل نه بېل شو ،هم به مو نه شوه زغملی،نوبه موپه کاغذخپلې خبرې يوبل ته کولې داسې لکه مخامخ چې ناست ،ولاړ اويا هم په لاره روان يو ،په هغه وخت کې موږ په املاء او انشاء هم سم نه پوهېدو خو بيا هم موږ دواړه په خپلو او يودبل په ليک پوهېدو او مطلب به موترې اخسته.
دهغه له دې سندرې سره مې ورته وويل چې هغه ليکونه خو مې له ځانسره ساتلي خو اوس مې درته بل ليک ليکه،هغه په ټېليفون کې حيران شو ،چې هغه څنګه؟ او داڅنګه کېدای شي چې زه دې اوس

درته په یاد شم او درته فون دې وکړم،ماوویل(لکه باران مې په زړګي را ورېدلې راغلې،عمر دې ډېر دی همدا اوس مې یادولې راغلې)،خوزما په زړه په رښتیا سره اسرار نه ورېده ، څه څه راغلم ؟!

چېرې راغلم؟

له دې سره مې ورغبرګه کړه،ښه نو زما نمبردې څنګه پیدا کړو او چېرې یې؟

:ته وګوره چې نمبرد کوم هېواد دی،چې مې وکوت،نو نمبرد افغانستان وو ،ولې چې کود یې ۰۰۹۳ وواو سیمکارت یې هم اتصالات وو ،نور هم حیران شوم،هلکه دا خود افغانستان نمبردی کنه،په کړس کړس یې وخندل ،ښه دا پرېږده دارته ووایه چې زه درشم او که ته راځې؟

نه نه زه درځم ووایه چې په کوم ځای کې یې،ښه سمه ده دخدای پامان !

اهو دا پرده څه شوي ،ده خوراته دځای ادرس هم ونه وایه،نږدې وه چې له پرېشانۍ نه مې زړه وچوي،سر راباندې وګرځېده ،په ټنډه مې خوله راغله،همداسې لکه دبت پشان پاتې شوم،لمړی ځل وو چې غوصه مې ورته راغله،له ځانسره مې وویل ښه نو ته ده ساده ته وګوره،خلک همداسې کوي؟،تاخو به لږ صبر کړی وو ،اوس یې ټېلیفون هم کار نه کوي، مخې ته پروت مېز مې په سوک په زوره وواهه چې پرې له پاسه ایښی کمپوټر همداسې نږدې وه چې لاندې

پرېـوځي، چې ددروازې تـک تـک شـو ځـواب مـې ورنکـړ، دروازه راخلاصـه شـوه، ګـورم چـې اسـرار لـه خندانـه شـين دی اوداخـل تـه راغـی، ای خـدای دې انصـاف درکړي، پېژانـده خـومې نـه خـو لـه خندااوحرکاتويې پوه شوم چې همـدی دی، هغـه اوس ډېر غـټ شـوی وو ،هغه پخوانی اسرار نه وو ،ای !زه بـه هـم غـټ شـوی يـم کنـه ! ماتـه خو خپل ځان نه معلومېږي څومره چې ماته هغه غټ ښـکاري کېـدای شي هغه ته به هم زه همدومره ښکارم.
اسرار له تېرو۱۲لسو کلو نو له خپلې کورنۍ سره په کاناډاکې اوسېده ،خولـه يوبـل څخـه مـو هـېڅ خبرنـه لاره، اوپـه همـدې ورځـو کې افغانستان ته راغلی وو ،په رښتياهم چې زړه په زړه آينه وي.

کوچنۍ ناوې
په خپله به يې خدای خبر چې لمونځ کړی وو کنه، پرهغې يې اواز وکړ ونجلۍ ! پاځېږه لمونځ دې وکړه ،هغو کوچنيوهلکانو ته چای تيارکړه چې ښوونځي ته به ځي.
نجلۍ په خپل ځای کې اړخ بدل کړ، ستوماني يې وو ښسته ،غاښونه يې سره وچيچل ،اوږده ساه يې واخسته، سترګې يې ومښلې په ځای کې کېناسته، خوب يې لا په سترګوکې وو ،سربه يې کله يوخوا اوکله بل خواته کوږ شو .لکه ټېکې(مرغۍ) چې په کرونده کې په زهرو لړل شوي غنم خوړلي وي، لاس يې وغزاوه، ټکری يې راواخست په اوږدو خوجړو وېښتانو يې ښور کړ، وېښته هم خدای دېته ورکړي وو ،سم يوه ګېډۍ وو ،يوځل يې په ناسته هم شخې ووښسته او پورته شوه، ځوښېبې وروسته بيا کوټې ته ننوته، لمونځی (جای نماز) يې را واخست لمونځ يې وکړ، بېرته له کوټې ووته ،نېغه دتنور کوټې ته ولاړه، تورچای جوش يې له تناره په داسې حال کې راووېست چې سمه نيمه پسې په تنورکې ورکه شوه، په بېړه يې کوچنيو ورونوته چای تيار کړ، هغوی يې له خوبه راويښ کړل، مخ اولاسونه يې ورته پرې مينځل، په دسترخوان يې را ټول کړل، هغوی چې کله ښوونځي ته ولاړل، دې دکور پاتې کارونه پيل کړل، په دې وخت کې پرې دکوټې له منځه اواز وشو زرلښتې وزرلښتې ! دې ورته آآآ نارې کړې، خوهغې يې اواز وانه ورېده، بيايې شورماشور جوړ کړ، خدای دې تا تور مخې ،کنډاسه

په مارو چیچل کي، دا په تاڅه تور مرګ ولګېده، چې غږ نه راته کوي؟ته صبر وکړه چې زه دې اوس چاره وکړم، که مې ستاځای هم د مور ځنګ نکړاو دهغې توري هډېري بنديوانه مې نه کړې نو زما نوم به هم قندي نه وي، نوم يې ډېر خوږ وو خو پخپله ډېره ترخه وه، پسې راغلله له ځانسره غورېدله، دادې خدای نه بخښي چې ستاپشان ،لېونۍ لور يې زېږولې ده، نجلۍ ته راورسېده او په کمڅيو کې يې ورته ګوتې بندې کړې، داسې حد ته يې ووهله، چې يو دوه يې ترې هېر کړل، نور يې ورته يو ځل بياپه سپکو سپورو پيل وکړ، ته وګوره چې زه دې څومره ژر له دې کوره رنګ ورکومه، هغه خلک دې هم، خدای ووهي، ويل يې چې درېيمه، ورځ بيا راځي، خو همدا سې ورک شول، که داځل راغلل، له سترې مشې دمخه ستا مردارمخې دستمال ورکوم، نوره دې په دې کور کې نه شم زغملی، نجلۍ راغلله پښتوته يې پرېوته، نه نه مورجانې دخدای لپاره چې داکار ونکړې، هيله کوم هغه کونډ ته مې مه ورکوه، زه له هغه سره واده نه شم کولای، دهغه خو مشره لور واده شوې ده ،په کور کې اولادونه يې هم له ما مشران او همزولې دي، پام کوه چې داکار ونکړې، کنه زه به مړه شم.

ميرې يې په کړس وخندل، ورته يې وويل زه خو غواړم همدا ،اوس دې په يونه يوچل له خپلې مخې لرې کوم.

دوه ورځې وروروسته هغه خلک راغلل چې يوځل دمخه هم دزرلښتې غوښتو ته په مرکه راغلي وو ،اوس د دې پلار هم په کور

کې وو ،خو دهغه شتون د دې لپاره هېڅ ګټه نه لرله،ولې چې د هغه په ذهن کې يې نوې ښځې داسې زهر پيچکاري کړي وو ،چې پلار يې هم اوس د هغې له شتون نه په نه شتون خوښ وو ،نفرت به يې ترې کاوه،دماخوستن له ډوډۍ خوړلو وروسته راغلي او خلکو بياد ښېښې خبره ياده کړه، ميره يې چې له ښځو سره ناسته وه،خاوند يې ورپسې راغی او حال يې ورسره شريک کړ،هغې هم په مکرجنه لهجه له سترګو اوښکې وڅڅولې مېلمنو ته يې مخ واړاوه، که څه هم چې زرلښته کوچنۍ او ستالېور پوخ سړی دی او دا بېچاره يې دلور پرځای ده خو زه هم سيا سره يم،او نه غواړم چې چې خدای مکړه سبا کومه بدنامې راته را واوړي،په خپله هم په کور کې کوچنۍ لور لرم،هسې خو مې زرلښته هم لور ده،خو وايي چې خور لور په عزت واده شي،ښه ده،نوموړ په دې ريشته خوښ يو ،دستمال يې ورکړ،زرلښتې باندې له ډېر خفګان نه بېهوښي راغلله،تر درې ورځو يې له ډوډۍ او اوبو څکه ونکړه.

څو اوونۍ وروسته يې واده هم تيار شو ،کوچنۍ زرلښته د ميړې لخواد وهلو او ډېرولو پرمټ ډولۍ کې کېنول شوه،هغې به چې خپل دوه کوچني اوبې موره ورونه په چيغو وليدل نو له ډولۍ نه به راکوزه شوه، دواړو نه به يې غېږه تاوه کړه،ډېرې چيغې به يې ورسره وکړې،مګر ميرې به يې بياله مټ نه ونيوله،ورته به يې وويل،چې هم ځان شرموې او هم موږ،څوځله ډولۍ ته له پورته کېدو او ښکته کېدو وروسته يې نجلۍ روانه کړه،خو د هغې چيغې لا پسې

لوړېدې، دلته يې ورونو هم ځانونه په ځمکه ځمکه وهل او د خور خور ناري يې وهلې، دلارې تر نيمايي پورې د زړلښتې چيغې ورو ورو کمېدې او بلاخره ورکې شوې، لاره نږې اته دقيقې وه، سپين ږيرى زوم امېل په غاړه مخکې روان وو او وروسته پسې ځوانانو ډولۍ په اوږه روانه کړې وه، کورته چې ورسېدل، ښځې راټولې شوې، ترڅو ناوې له ډولۍ راکوزه کړي، ښه را غلاست او د نوي کور مبارکي ورته وواييي، کله چې يې له ډولۍ نه شال اوچت کړ، ګوري چې ناوې په ډولۍ کې نسکوره پرته ده، او په رښتيا يې هم د ميرې ژمنې حقيقت موندلى وو او د تل لپاره د خپلې مورپشاه په ابدي خوب ويده شوې وه.

نوټ: ټېکه يو ډول مرغۍ ده چې د غنمو د کر په وخت کې راپيدا کېږي.

پلټنه
زه يې منيجر وم ، د سهار په پوره اته بجې مې فورمې ورباندې
ووېشلې،هريوه ته مې ساحه په ګوته کړه، دې ته مې وويل : څه ته
دخپل کور شا وخوا ته کورونوکې دې سروې وکړه، داځکه چې ستا
کور له دې ځايه ډېر لرې دی ،ترڅو چې له کار خلاصولو وروسته
بېرته دفتر ته راځې اوبيا کورته ځې، ډېره درباندې نا وخته کېږي،
هغه هم خوشحاله شوه او له دفتره ووته.
ټول له دفتر څخه ووتل لس بجې وې په دې خاطر چې د سروې
کوونکيو حال واخلم ،ترڅو له کومې امنيتي يا بلې ستونزې سره نه
وي مخ شوي، هريوه ته مې بايد زنګ وهلی وای،همدا سې مې
وکړل،د لېست له مخې دهريوه له نوم سره دفون شمېرې ترڅنګ ټوله
پېژندنه راسره وه، د ځو تنو حال اخستلو وروسته مې عابدې ته
زنګ وواهه.
کله چې يې فون اوکې کړ،ترسلام او پوښتنې وروسته مې ورته
وويل: څه دې وکړل؟
هغې ځواب راکړ بس همدا اوس ساحې ته را ورسېدم.
څه ! !؟؟ داڅه وايې ستا همکارانو خو هريوه دوه او درې فورمې کار
کړی دی اوته ايله اوس ورسېدې؟
-ښه سمه ده هله نو ژر ژر کوه کار دې پيل کړه، شله شله (ګوډه ګوډه)
مه کېږه کارونه دې په چټکتيا سره وکړه چې بيا درباندې ناوخته

کېږي، له دې سره هغې د ښه ځواب په نه زړه او ټیټ اواز راکړ، ماهم فون قطع کړ.
ماذیګر ټولو خپلې فورمې را وړې، دفتر کې یې وسپارلې او هریو خپل کورته ولاړ.
د ماښام شپږ بجې وې چې عابدې زنګ راته وواهه:
ـ صیب ! زما کار خلاص شو ځنګه وکړم، اواز یې سم راته ښکاره نشو، ترځواب ویلو مخکې مې ترې پوښتنه وکړه، ته خو ښه یې ایا کومه ستونزه خونه ده در پېښه شوې؟ ستا اواز راته سم ښکاره نشو.
ـ نه نه ! هېڅ خبره نشته هسې لږ ستړې شوې یم.
ـ ښه سمه ده ځه کورته ولاړه شه سبا چې نورو فورموپسې راتللې دا فورمې به راته وسپارې.
ـ ښه سمه ده صیب همداسې کوم.
فون یې قطع کړ، ماهم د نورو کارکوونکیو د فورمو په چک کولو پیل وکړ، سبا چې د کار وروستۍ ورځ وه ټول کارکوونکي راغلل فورمې مې ورکړې او کاري ځایونه او منطقې مې ورپه ګوته کړې، عابدې هم خپلې پرونۍ فورمې راکړې او نوې مې ورکړې، هغې په رښتیا سره خپل کارونه په پوره صداقت او رېښتونولۍ سره ترسره کول او دهمدې باور له مخې ماهم د ډکوشویو فورمو د کورته وړلو اجازه ورکوله کنه قانوني لاره یې داده چې هر سروې کوونکی باید ماذیګر د کار په پای کې خپلې فورمې دفتره ته وسپاري خوما په هغې باور لاره چې په صداقت کار کوي.

نن یې بیا کارونه تر خپل ټاکل شوي وخت یو نیم ساعت وروسته خلاص کړي و چې زنګ یې راته وواهه،مخکې له دې چې هغه څه ووایې زه پرېوړم مخکې شوم،که کار دې خلاص وي او کنه کورته دې ولاړه شه ،هغې هم یوائې د ښه په ویلو سره بسنه وکړه او فون یې بند کړ.

سبا مې له نورو کار کوونکیو سره حسابي وکړه هریوه ته مې خپله حق الزحمه ورکړه او په خپله مخه ولاړل،۱۱ بجې شوي خو عابده لاهم نه را معلومېده،همکارانو نه مې یې پوښتنه وکړه، پروین راته وویل:

-صیب هغه دا دوه ورځې راته ښه نه ښکاري فکر کوم ناروغه ده اوس مې ورسره خبرې وکړې ویل یې لاره کې یم او درځم.

دوی مې رخصت کړل ما خپل کارونه پیل کړل،یوولس نیمې بجې وې چې دروازه ټک ټک شوه د راتللو اجازه مې ورکړه ګورم عابده ستړې او ستومانه داخل ته را ننوتله،سلام یې ادا کړ ،خو په څهره کې یې یو ډول مایوسي بربښېده، خبرې یې پیل کړې:

-صیب وبخښی ماویل نن خو هسې هم کار نشته نو مې ویل چې په قراره به ولاړه شم او بل دا چې لږ طبعت مې هم ښه نه و نو زه د ناوخته راتللو او په کار کې ځنډ کولو په خاطر بخښنه غواړم.

کله چې یې زما څنګ ته په مېز خپل دغاړې دستکول کېښود ورته متوجه شوم چې په کیڼ لاس یې دستکول له اوږې را کوز کړ او په

همدې کېن لاس يې فورمې له بيک څخه را وو بستې ، زما مخې ته يې کېښودې او خپله په څوکۍ کېناسته.
پرته له دې چې فورمې يې چک کړم حساب مې يې وکړ پيسې مې ورکړې.
ـ واخله دا وشمېره او له خپل نوم سره دې په دې خالي خانه کې لاسليک وکړه.
نجلۍ را غله قلم مې ورکړ لاسليک يې هم په کېڼ لاس وکړ او پيسې يې پرته له شمېرلو بيک کې کېښودې.
ورته ومې ويل : عابدې ! پيسې دې وشمېره او ولې په کېڼ لاس لاسليک کوې ټوکه مې ورسره وکړه ايا ته ډوډۍ هم په کېڼ لاس خورې؟
ټنډه يې تروه شوه هو صيب همدا اسې ده زه ډوډۍ هم په کېڼ لاس خورم.
خبره مې يې ټوکه وبلله په خندا شوم ورته خو په همدې وخت د عابدې لخوا د د ستکول په غاړه کولو په وخت کې مې فکر شو چې دهغې ښي لاس په مړوند کې نشته.
له دې سره مې په زړه کې يوه ترخه څړيکه وشوه ،په سترګو مې تياره راغله او حواس مې له لاسه ورکړل،دچايو پياله مې له لاسه پريوته.
خپله دتېرې ورځې خبره چې عابدې ته مې وويل: شله شله مه کېږه دهغې په خبرو کې ټکنۍ کېدل او د نورو ورزو خلاف چلند او

مايوسي هريو مې په څو لحظو کې لکه د فلم پشان په مغزو کې تېر شول.
ډېر نا ارامه شوم،نه پوهېدم څنګه ورځخه بخښنه وغواړم او
قناعت ورکړم چې تر دې وړاندې زه په دې نه وم خبر چې هغه يو لاس نلري،هغې غوښتل رخصت واخلي او ولاړه شي ،زه ورپورته شوم مخې ته يې ودرېدم ورته ومې ويل:
ايا امکان لري چې ما وبخښې؟
په داسې حال کې چې قدم يې پورته کاوه په ښټ يې را وکتل ولې تاڅه کړي چې له ما يې بخښنه غواړې؟
ماورته وويل دهمدې لپاره چې تېره ورځ مې تاته په نا پوهۍ او ناخبرۍ کې د شلې خطاب وکړ خوزه قسم کوم چې ستا په معلوليت دغه دوه دقيقې مخکې پوه شوم.
له سترګو يې رڼې اوښکې جاري شوې ،نه صيب هيله کوم خداى موو بخښه هېڅ خبره نشته او نورې خبرې يې پسې داسې وغزولې:
که زه يې باک وګڼم په ورځ کې لس ځلونه هم ډېره له داسې خبرو سره مخ کېږم ،که په کور کې وي،که په لاره،که په موټر کې ،که په دفتر او نورو ځايونوکې چې څوک کوم معيوب شخص ته غږ کوي زه داسې فکر کوم چې ماته وايي دومره ډېره زوربږم خو پوهېږم چې دا خبره مې اوس له ژوند سره لکه زما دنوم پشان تړلې ده نو ځکه يې باک نه ګڼم.

د عابدې اوښکې چې لکه شبنه شبنه باران په سپین مخ روانې او ښکته کرېوان ته یې تویدې راته وویل:
خوکاش زما د ښې لاس پرځای کینړ لاس نه وای، هلته به مې فکر کړی وای چې یو لاس مې نشته خو اوس داسې یم لکه دواړه لاسونه چې مې نه وي، همدا یې وویل او روانه شوه.

بې پایلې
سهار د کورنۍ ټول غړي لوی او واړه د چای څښلو په خاطر په یوه دسترخوان سره راټول شولو ،داچې زه د شپې لس بجې له وظیفې څخه کورته تللی وم نو کوچني ماشومان ټول ویده وو ،په همدې خاطر سهار ټول رانه را تاو ول ، د مور څنګ ته مې ناست وم،لامې کاسې ته لاس ور اوږد کړی نه وو چې په جېب کې مې موبایل وشرنګېد ،دزنګ له راتللو سره مې مور راته راوکتل،په ترخه موسکا یې وویل:
زویه !یوخوستاملګري هم سم پېریان دي،دمه دې لا جوړه نده،بیایې درپسې زنګونه سرکړل، موبایل یې رانه کش کړ،بس چې هرڅوک وي خپل کاربه کوي، خپل چای دې نوش جان کړه، دوی وزګار دي.
خوداچې شمېره نوې وه او ومې نه پېژندله، ورته مې وویل، مورې !کېدای شي کوم بل څوک وي،کاربه یې راسره وي، زما کوم ملګری ندی څکه دهغوی ټولو شمېرې له ما سره ثبت دي، خو داشمېره بې نومه اونا اشنا ده، موبایل یې راکړ،ماشومانو ته مې وویل غلي شي، چې اواز واورم، زنګ ډېر اوږد شو ، نور دبندېدو په حا ل کې وو چې د تائید تنۍ مې کېکاږله، زما عادت دی چې زه چاته زنګ ووهم اوکه بل څوک راته زنګ ووهي نو دخبرو پیل ورسره په سلام کوم،ډېری خلک دي چې دفون کولو په وخت کې (هلو،بلې،اورې) اویانور اصطلاحات کاروي ،نومې سلام اداکړ،له

هغې خوا مې ډېرتېت ،کمزوی اوزېره نازېره اواز ترغوږه شو ،(سلام شماکی هستین؟)اواز دنجلۍ وو ،په دري يې خبرې کولې، ځواب مې ورکړ زنګ تا وهلی دی باید چې ته ځان راوپېژني،کله مې د مور، پلار او کورنۍ دنورو غړیو په مخ کې له نجلۍ سره په موبایل خبرې هم نه وې کړې،لکه د لاروركي پشان مې اخوا ديخوا كتل،خودا ښه ووچې خدای مې پرده وكړه اړیکه پرې شوه،ماهم سرپسې ونه ګرځاوه فکر مې وکړ شمېره به يې غلطه کړې وي، لس پنځلس دقیقې وروسته بیا زنګ راغی هماغه شمېره وه، اوس مې نو چای څښلی وو، ښه مې اشتها صافه وه،له کوټې ووتم له حويلې دباندې مې ځواب ورکړ، خو نجلۍ بیا خپله لومړۍ خبره تکرار کړه،چې ته څوک يې او بل داچې زما شمېره دې له کومه کړې؟ ماته يې خبرې دمسخرو پشان ښکاره شوې،ورغبرګه مې کړه،داچې زه څوک يم، وروستۍ خبره ده،خوته ځان څکه راوپېژنه چې زنګ دې وهلی دی.

نجلۍ وويل چالاکي مه کوه،سم حال راته ووايه، چې شمېره دې له کومه کړې، څکه چې له دې شمېرې نه دشپې په لس بجو زماموبايل ته زنګ راغلی وو خوداچې زه ويده وم اونه وم پرې پوهه شوې ځواب مې نه دی درکړی،دنجلۍ خبروته مې زړه تنګ شو ورته مې وويل:وګوره که ته غواړې چې خپل ساعت تېر کړې نو کوم بل چاته زنګ ووهه او ما مه چېړه، خو نجلۍ په خپلو خبرې کې جدي ښکارېده، قسم يې راته وکړ چې همداسې ده ،لكه څرنګه چې مې

وويل،خو ماځکه نه شواى منلى چې ماورته زنګ نه وو وهلى اونه مې له نن څخه مخکې داشمېره پېژندله، داځل مو خبرې په همدې کش وګير کې تر پنځلسو دقيقو واوښتې، اجازه مې ترې واخسته ،خو ژمنه مې ورکړه چې زه بيادرته فون کوم.

دفون له بندولو سره سوچنو کې سر شوم،اى خدايه !دابه څوک وي،ايا په رښتياهم همداسې ده لکه دايې چې وايي؟بيابه مې وويل هسې نه چې ددفترکومه همکاره مې وي ،يامې په خپلوانوکې کومه يوه نه وي او غواړي به چې ماوازمايي ،چې څومره له نجونو سره خبرې کول غواړم دفون له لياري اوپه دې ويروس ترکومې کچې ککړ يم،له ژمنې سره سم مې زنګ ووهه ورته،خبرې مو بيا هم په پخوانۍ موضوع څرخېدې،اخريې راته وويل يوځل خو دې ځان راوپېژنه چې څوک يې،دکوم ځاى يې،متعلم يې،محصل يې اوکه کومه دنده لرې؟

ځان مې په تمامه ورته معرفي کړ،له دې وروسته،هغې هم ځان راوپېژانده،نوم يې راته مريم وښود ،ويلې يې چې په ننګرهار کې ژوند کوي اوپه يوه ولسوالۍ کې دنجونو لېسه کې د۱۲م ټولګي زده کوونکې ده،پلار يې نظامي دنده لري.

ماله دې مخکې هم په مبايل او مخامخ له ډېرو نجونو سره خبرې کړې وي،لکه په دفتر کې له همکارانو سره،په کورسونوکې له همصنفيانو سره اوهمدارنګه په ډېرى ورکشاپونوکې،خوکله مې هم له کومې نجلۍ سره په داسې دلچسپۍ اوخوږه لهجه خبرې نه وې

کړي، سره له دې چې ښه پوهېږم هغه نجونې چې په موبايل خبرې کوي او بې له کوم ضرورته يې ځانسره ګرځوي ،هسې خلکوته پرې ازار ورکوي، خوددې په خبروکې يوډول عجز، سپېڅلتيا او له اخلاقي فساد څخه پاکوالی راته ښکاره شو ،احساس يې راته درونډ معلومېده.
هغې به ماته ويل چې اواز دې ډېر راته اشنامعلومېږي، په يو افغاني ټلوېزيون کې يې ديوژورنالېست نوم راته واخست چې ستا او دهغه اواز کټ مټ يوشان دی، ماورته وويل شايد همداسې به وي.
دڅه وخت په تېرېدوسره يې دومره له اواز سره اموخته شوم چې که ډېرکله به مې ورسره خبرې ونکړې نو داسې به وم لکه ډېريولوشی چې مې ورک کړی وي.
دنجلۍ لخوادراکړيو معلوماتو له مخې مې ورپسې پلټنې پيل کړې، زما زړه اوس هم سره له دومره مينې اوبار بار خبروکولو پرې غل وو ،هېڅ ارام نه راته، ماويل هسې نه چې دې نجلۍ کوم چل راته جوړ کړی وي اوکوم کار راته ونه ګوري.
اخر داشو چې هېڅ پايلې ته ونه رسېدم اوهېڅ معلومات مې ترلاسه نکړل.
يوه ورځ موخبرې کولې چې زمايوملګرې مې وسره يادکړ، دهغه دنوم له يادولوسره دنجلۍ ستونی بند شو، په وارخطايۍ يې وپوښتل هغه څه پېژنې؟ ورته مې وويل هغه خو زماملګری دی همکار مې دی، ډېرښه هلک دی، خوهغې مکمل باورلاره چې

مادهغې ورور ښودلی دی نه کوم بل څوک ،نویې راته وویل:ماله اول نه فکر کاوه چې ته به مورې پېژنې او زموږکوم نژدې خپلوان یې ،بس دی نور زه لتا سره خبرې نه کوم او هیله کوم راځه چې یو بل هېرکړو ، ماورته وویل مالا تر اوسه ستا کور ،پلار ،وروڼه اونور څوک ندلي لیدلي خو که وغواړم ډېر ژر یې موندلای شم،ورته مې وویل ځکه چې زه یو ژورنالېست یم، او په هر ډول چې وي کره معلومات په لاس راوړلی شم،خوهغې ویل داچې زه اوته خبرې کوو نو به څوک هم نه خبرېږي،نه ستاکورنۍ اونه هم زماورته مې وویل سمه ده ښېغمه شه.
اوس زه دومره له مریم سره بلد شوی یم چې که چېرې د یو ښکلي څیز مثال راوړم نو دا پکې نالیدلې یادوم،زما زړه داګواهي راکوي چې هغه هم زما پشان ده،اوتل غواړي چې خبرې راسره وکړي، له نژدې راسره وګوري خو د پښتو او پښتنو ځینو رسمونو او بندیزونو له امله مو قسمت یاري نه کوي.
یوه ورځ یې راته وویل: داچې زه اوس تادخپل زړه یوه برخه بولم او هېڅ خبره له تانه نه شم پټولی نو غواړم یو حقیقت درته ووایم،په زړه مې دډار ساړه رانتول،فون مې غوږ ته ښه نږدې کړ،یوخودا تل داسې په قراره خبرې کوي چې هېڅ نه اورېدل کېږي ،خبره یې زیاته کړه ، اوهغه داچې تراوسه ماله تاسره کومې خبرې کړې یو اځې یوه خبره مې درته صحیح نده کړې نورې زه د خدای په نوم قسم کوم چې ټولې رښتیا اوسمې دي،که راته غوصه کېږي نه نو درته وایم یې،خو اول ژمنه غواړم چې غوصه به نه راته کوې.

ښه سمه ده ووایه څه دي.
هغه دا چې زمانوم مریم ندی ! ! !
سر مې راباندې وچورلېده، په فکر مې بوج راغی، د اورېدو زغم مې نه لاره، د خوشبېو لپاره غلی شوم هغې راباندې ناري کولې خو زه چپ وم، په پنځو میاشتو کې لومړی ځل وو چې غوصه مې ورته راغله په ډېرې غوصې سره مې ورته وویل، دا کوم حماقت دی چې ته یې کوې؟
بېرته یې راغبرګه کړه هیله کوم، جهانه ! ګوره اول مې درته وویل چې غوصه به نه راباندې کوې، زه ستاله غوصې ډېره وېرېږم، ته خو غوږ شه چې څه درته وایم، ماوویل بس دی نور هېڅ نه غواړم ستاله خولې یې واورم همدومره بس دی او کفایت کوي، له نن نه اخوا ستالپاره جهان د تل لپاره مړ شو، خو هغې ویل هیله کوم فون بند نکړې قسم یې راکړ، ورته مې وویل چې ښه نو ژر وایه چې نوم دې څه دی، خو دې بیا راته وویل چې نه اوس نه او هیله کوم ته مې مجبوره کوه هم مه، ځکه چې زه یې پخپله درته وایم، انشاء الله ډېر ژر، په همدې خبره مې فون ورباندې بند کړ، قهر مې شېبه په شېبه زیاتېده، ځانته مې هم قهرجن شوم، چې زه ولې دومره خوشباوره یم، ماخو له مریم څخه هېڅ خبره پټه نکړه، نو بیا ولې دې لما سره دومره لویه دوکه وکړه، فکر مې بدلون پیل کړ، په خپلو ټولو باورونو بې باوره کېدم، دزړه دګرمایش ستني مې مخ په ښکته حرکت وکړ، نن مې په دفترکې هم کار خوند رانکړ، هرڅه مې په خپل ځای پرېښودل، اطاق

ته ولاړم ګروپ (برق) مې مړ کړ، اوربود وغزېدم، هرډول اند ېښني مې مېلمنې شوې، له ځان سره مې جنګ پيل کړ، داسې لکه چې مې مريم په مخ کې ناسته وي، يو ځل مې پرې چيغه وکړه، ولې مريم اخر ولې تاله ماسره داسې وکړل؟

زما په شونډو اوزړه د مريم نوم اوس سم لکه د مهر پشان ټاپه شوی وو، يو ځل مې سرته خنډ ورکړ، نه نه هغه لما سره هېڅکله هم داسې نه کوي، ټوکې به يې را سره کړې وي، هغه مريم ده، هغه له ما سره ډېره مينه لري، زه ورته تر هرچا ډېر ګران يم.

دوه ورځې مې زنګ ورته ونه واهه خو بيا به مې هم زړه نه صبرېده، دربيمه ورځ يې مسکال راکړ، ماهم هسې بهانه غوښته، ژر مې ورته فون وکړ، له هلو سره يې په کړس وخندل، خونن خندا د پنځو مياشتو مخالفه اوبل شان وه، حيران يې کړم، د دې لپاره چې ځان اوس هم غوصه او ورنه خفه وښايم، غوسه شوم ورته، غلې شه نوره خدای ته وګوره ماهېر کړه، ته ما نوره هېره کړې يې.

په خورا مينه يې را غبرګه کړه، زما ړوند عاشقه! ماهېره نه بلکې هېرمې کړه، ولې چې زه مريم نه بلکې مراد يم!!

مېلمنه کوچۍ
د سهارتر اذانونو وروسته داوداسه په نیت راپورته شوم، دکلالویه دروازه مې خلاصوله چې پلارمې اول غاړه تازه کړه بیايې اواز وکړ دروازه بېرته له هغې خوا درسره بنده کړه چې شمال ډېر تېز دی هسې نه ماته يې کړې، ماهم له خوبه په ډک اواز ورته ښه وویل اولاندې په وترايۍ ښکته شوم، میدانۍ ته په رسېدو مې ددواړو لاسونو ګوتې سره وروستې او پورته مې له سره واړول شخي مې وو بسته، ښي طرف ته په تاوېدو مې سترګې لړ ورو راندې دتورې لويې کيږدۍ خنګ ته داور په سکروټو ولګېدې، چې داور د پوکولو په وخت کې سرې سپرغۍ دهوا په لور پورته کېږي، خوداچې اورته چاپوکی ورکړ هغه نه معلومېده.
څوځله پرلپسې سپرغۍ والوتې اخر داور لمبې پورته شوې ،ژړې اوسرې رڼاته ببرکوچیانی کمیس وخوځېد ،نغری داوسپنوله درې میلوڅخه جوړ شوی، ډېر ورته تم نه شوم خو که رښتیاووايم دې نظارې ډېرخوندراکړ.
له سړکه پورې وتم، لاندې له شنو اوبو ډکه ویاله بهېده، موسم هم دژمي وو اوبه یخې وې خو ځواني هم ښه وي، اودس مې وکړ راپورته شوم د سړک په غاړه غاړه مسجد ته ولاړم لمونځ مو په جمعې سره اداکړ، چې راوګرځېدو ،کورته ولاړم، قرانکریم مې
راواخست، تلاوت مې پیل کړ، څوايته مې لانه وو تلاوت کړي چې د سړک په سر دموټر دټایر کریکو مې فکر بدل کړ، دخیر اواز مې له

خولې ووت،له دې سره مې قران کريم بنداو دبالښت پرسرمې پرېښود ،بيرون ووتم ،ترڅو معلومه کړم چې څه پېښه ده،زموږ ترڅنګ سړک خونړی وو د ېر ځوانان او سپين ږيري يې دمرګ کندې ته ورسول،خواوس ځکه ډېر په دې مطمين نه وم چې بيابه هم موټر ټوک وهلي وي ځکه سهار وختي وو او په دې وخت کې ټوک په سړک ډېر اوړي را اوړي نه،بيا مې هم زړه تسلي نه کوله،له کوره راووتم له کلا تر وتلو وروسته مې غوږ ته يو ډول دروند زوګ راغی يو څه وارخطا شوم ګامونه مې ګړندي کړل،سړک ته ووتم ګورم هغه ځای کې چې مې اودس کړی وو ، ورڅخه پاس په سړک خلک راټول شوي دي،نور هم ور ګړندی شوم،ځان مې ور ورساوه خلک ټول وارخطا ښکاربدل ،له رسېدو سره مې د سړک په غاړه د اوبو په (زي) سترګې ولګېدې،چې سوری سوری پروت دی ،لږ ورا خوا د سړک په منځ کې وينې هم راته ښکاره شوې،نور نو صبر راپاتې نه شو ژر مې له بختيارنه وپوښتل هلکه څه پېښه وشوه؟

بختيار وويل ولا ډېربدکارو شو ،زه خويې ډېر خفه کړم کريم ماما ډېرښه سړی وو بېچاره باندې مې زړه بد شو ،ورته مې وويل ولې کريم ماما موټړ وهلی ؟

ــ نه هغه بېچاره خو ګرځېدای هم نه شي نو په سړک څه کوي.

ــ ښه نو بيا څه شوي حل راته وايه؟

ــ د کريم ماما لور کوتره نه وه؟

ـ هو ليدلي مې ده ايا هغه موټروهلي؟
ـ نه هغه يې نده وهلي.
ورته غوصه شوم ښه نو څه اسمان را پرېوتی دی وو ايه کنه ته خوسم ببرا يې،ژر وو ايه چې څه چل شوی دی هلته په سړک وينې اولته داوبو زی حتماً موټرکومه کوچۍ وهلې ده.
اغامحمدزما اودده کش وګير وليد رامخته شو راته يې وويل ياره طالبه ته هم له چانه پوښتنه کوې داخوپه رښتيالېونی دی ،ماوويل ښه نو ته راته وو ايه چې څه وشول؟
هغه وويل دکريم ماماهغه لور چې په کوم بل ځای کې اوسېده دوی کره مېلمنه رالې وه د هغې يوه پېغله لور وه، وزيره يې بلله،هغه بله ورځ يې په کور کې محبوبې ډېر صفت وکړ چې ډېره ښکلې او پلونډه پېغله ده،هغه اوس له سړک نه تېرېده چې موټر ووهله،ته صبروکړه چې څنګه به وي،خوارکۍ يې ډېره ژوبله کړې وه،ماپخپله ورسره په موټر کې واچوله،سراويوه پښه يې مات وو ،دعاوکړه چې خدای پرې رحم وکړي اوبېرته په خير راشي،کريم ماما ډېر ورپسې ژاړي: وايي نن ترټولو له وخته پاخېدلې وه،اوهغه لپاره يې داودس اوبه هم ګرمې کړې وې،دده په دې خبره ماته داور سپرغۍ رايادې شوې چې ملا اذان له نغري پورته الوتې خومنزل ته نه رسېدې.

د مینې انځور
هسې خومې په زړه او ذهن کې ورته ډېرې څهرې په نښه کړې وې او لا به مې نورې هم دزړه په انځورتون کې د خپل فکر پرمټ ترهغو نورې ښکلې مجسمې میناتورې کولې، هره ورځ به مې دغه شکلونه بدلول سم د م انځورګرمې له ځانه جوړ کړی و. خوکله چې به مې په ګوګل پلټونکې انټرنېټې ماشین کې یا هم په کوم اخبار، مجله او یا هم په بازار کې له انځور پلورونکې سره د پاکستان د بهرنیو چارو پخوانۍ وزیرې حنا ربان کهر تصویر ولید نو دابه مې نا لیدلې سترګو ته نېغه ودرېده. ددې خبرې څو دلیلونه دي چې ولې به مې په خپل ذهن کې له ترسیم او نقاشې شویو څهرو څخه هم ډېره د حنا ربانې پ ّمخ کې ددې تصویر لیده او انګېرله به مې چې ګواکې همداسې ده.
یو دلیل یې دا و چې شمع هم د حنا ربانې په شان یوه مستعده او رنسانس راوړونکې سیاستدمداره وه او هم له خبرو معلومېده چې خوښېږي یې د سیاست ملګرې و او سې ، هماغه شان زیرکه او چاېلې غږېده.
دوهم دلیل یې دا و چې ماته به پ ّټولو نجونو او مېرمنو کې حنا ربانې ښکلې ښکارېده او دا چې په نالیدلې فضاکې مې له ځانسره اټکلونه کول نو به مې ویل چې: شمع به هم دهغې په شان په قد اوږده، په غوښه نیمه اباده، دبیضوي او روښانه مخ ،ګڼو خو لنډو

وښېښتانو ،جګکې پوزې ،اوږدو سترګو او سپین ته مایل غنمي رنګ لرونکې به وي.
کله چې به یې په خبروکې لنډه سکته کوله ،په څو خبرو پسې به یې هیله ورکوونکې موسکا وکړه نو له ځانسره به مې ویل چې مکمله د حنا فوټوستېټ ده.
هره ورځ به مې ددې لیدو لپاره په زړه کې نوې هیلې پیدا کېدې،خوله خپل فکر او اند سره مخالف به دا کار راته زموږ په پښتنه ټولنه کې ناشونی ښکاره شو ، شاید دهغې مینه به دومره پیاوړې وه چې کله کله به مې په خپله پښتونولۍ پښېمانه شوم،ویل به مې کاش چې تاجک،ازبک ،هزاره اویاهم دکوم بل قوم وای ،لکه د پښتنو پشان دومره اګر مګر خوبه پکې نه و.
خوپه هغه متل مې باور راغی چې وایي: غر په غر نه ورځي خو انسان په انسان ورځي،نه پوهېږم څنګه قسمت دخپلې انګېرنې په خلاف دهغې ترڅنګه په ناڅاپي توګه وربرابر کړم،یوه ورځ مې و غوښتل چې ویې ګورم خو بیا هم دبهانې مخه نه را معلومېده ناڅاپه یو چا ددوی په کلي کې مېلمه کړم او هغه کور چې زه پکې مېلمه وم ددوی له کورسره بېخي څنګ په څنګ و اوبله ترټولو ښه خبره دا چې دوی او هغوی سره راشه درشه هم لرله.
مخکې له دې چې هلته ولاړ شم له شمعې سره مې اړیکه ونیوله او له خپل تګ څخه مې هلته خبره کړه،کله چې مې د ورتللو ورته وویل دومره خوشحاله شوه چې دایې هېر کړل چې موږ په یوه سرسخته

پښتنه ټولنه کې ژوند کوو ، هغه ټولنه چې دودونه او رسمونه پکې
تر بل هر نظام زیات حاکم دي ،زموږ اړیکه یوا ځې زما او هغې ترمنځ
محدوده نه وه، دهغې د کورنۍ ځوتنه پوهېدل چې هغه له ما سره
دفون پرلیکه تماس لري، خوبیا هم د پښتنو ټولنې او ځینو عنعناتو
لخوا د دل او ټکول کېدو له وېرې مو ذهنونه خالي نه وو.
دا لومړئ دفه وه چې زه شمع له نږدې ګورم او هغه هم دبل چاپه کور
کې،کله چې هلته ورسېدم په یوه نسبتاً ټیټه خونه کې کېناستم خو
دا خونه د نورو په پرتله یخه او روښانه وه چای مو سکه له کوربه سره
مې خبرې کولې ،چې یو وخت کوربه د څه کار لپاره له خونې
ووت،ما هم ځان له مبایل سره مصروف کړ،بوخت وم چې په ښځینه
غږ مې د سلام اواز واورېده،همدا چې سر مې پورته کړ ګومر چې یوه
پېغلوټې مې مخ کې ولاړه ده، روغبړ مو سره وکړ دنجلۍ خبر او په
شونډو خوره موسکاه داسې را معلومېده لکه سره اشنا چې یو خو
لامې هم نه وه پېژندلې.
دا خو مې حتی په ذهن کې هم نه را تلل چې دا دې شمع وي ځکه شمعې
ته په زهن کې زما دانځور ګرې،نقاشي او تصوراتو مخالفه وه.
نجلۍ لنډه منډلې او په غوښو ښه اباده وه،ډک ګرد مخ،په نسبي
ډول ټیټه ،لنډه او چیټه پوزه،رنګړي او لنډ وېښتان،نورو عادي
نجونو ته نسبتاً واړه لاسونه،کنده لرونکې پراخه زنه، ګرد مناسب
ګلداره کالي او یو کوچنۍ پړونۍ یې په سر و ،د نجلۍ ټیپ اوټاپ
،انداز او دقوارې جوړښت یوې هزارګۍ پېغلې ته ورته و ،په سرکې

خومې فکر وکړ چې دا خلک شاید له هزاره ګانو سره کومه اړیکه ولري نو دانجلۍ به هم دهماغو هزاره ګانو څخه وي، خوبیا مې وویل چې هرڅوک وي نو ماڅه پېژني چې دومره کلکه سترمشي یې راسره وکړه، دحال احوال پوښتنه یې هم په تکرار ډول وکړه او په پښتني دود برابر ښه راغلاست یې راته وویل.
فکر واخستم، سره له دې چې نجلۍ دروازه او دهلېز دواړه ځارل خبرې یې راسره وغزولې، خو ما بیا هم ددې دپېژندلو څرک لګاوه، مګر په ټولو هڅو او فکرکولو سره بیا هم په دې بریالی نشوم چې مخې ته مې ولاړه هزاره نجلۍ وپېژنم، زړه نازړه مې دخبرو ځوابونه ورکول په زغرده ځکه نشوم غږېدلی چې نجلۍ مې نه پېژندله او په همدې انتظار کې وم چې اوس خدای شمعه راولي ترڅو هغه هم وګورم او ددې نجلۍ په هکله هم معلومات راکړي، شمع نه رامعلومېده ،نجلۍ غوښتل نورې خبرې هم وکړي خو وخت او حالاتو اجازه نه ورکوله، هغې زما په مخ کې دمتردد کېدو اوشک توري لوستلي و اوهغه ځواب چې زه یې په لټه کې وم دې نجلۍ له خدای پامانۍ او دروازې څخه دوتلو په وخت کې له خورېې موسکا سره غبرګ راکړ او ویې ویل چې زه شمعه یم ! ! نوره ووتله.

رنګین دسترخوان
دوهمه روژه وه، مرکز کابل ته په وظیفه راغلم، که پټه یې نکړم په وظیفه راتلل مې هیڅ نه خوښېږي، ځکه داسې یم لکه له پښو او لاسونو چې تړل شوی یم، دم ساعت به راپسې دیوه زنګ سر اودبل اخر وو ، ځلور مبایله راسره وو ، هله دنن ورځې دلیدنولېست برابر کړه، هله دوه نوي ایمیلونه را استول شوي دلوستلولپاره یې پرېږد کړه، هله داوکړه اوهله هغه وکړه.
نورنو داسې شوی وم لکه په قفس کې بنده مارغه، چې زړه یې غواړي پرواز وکړي په یوه شېبه کې له ډېرو باغونو ، ونو او سردرو دیدنونه وکړي، او نور داسارت له ژوند څخه ازادي ترلاسه کړي، خوزه هم په دې ارمان نژدې وو چې مړ شم.
نه پوهېږم بله ورځ مې خدای پاک دمور دعاقبوله کړېوه که څنګه، یوه ورځ روژه ماتې ته ځلوېښت دقیقې پاتې وې چې له دفتر نه ووتم، له پنځو ورځو راهیسې چې راغلی وم په لومړي ځل خپل کورته تللم، اوننني روزه مې دګرانې مور او دکورنۍ د نورورغړیو ترڅنګ په یوه دسترخوان په ګډه ماته کړم، نژدې ځلولاري ته ووتم، له یوه ټکسي چلوونکي سره مې تر میوند جادې خبره وکړه، ماښام نژدې و ، ښارکې هم بیروبار کم وو ، ځکه هرچاغوښتل ځانونه کورته ورسوي اوروژه ماتی دخپلو بچیانو سره وکړي، ماد کور لپاره یو څه سودا هم راونیوله ، نور نو له ښاره دوتلو په درشل کې شوم، دومره خوشحاله وم ، چې هسې مې له ځانسره

خنـدل، خوکورتــه درســېدو تلوســه هــم ترهرڅــه زیاتــه وه،درنــو لوستونکیو په ژوندکې له مور سره په یوه کاسه ډوډۍ دومره خوند راکوي لکه په دې نړۍ چې جنت کې ناست یم.

نور نو کورته لاره بیخي کمه پاتې وه چې په دوه کوچنیو هلکانو مې سترګې ولګېدې، دواړوخړې او خېرنې خلتې په اوږه راځړولې وې، زه ورنه په تېرېدو کې وم چې دیوه هلک خبرې مې قدمونه سست کړل،هغه دې بل ملګري ته مخ راواړو ،ورته یې وویل راځه،یاره نن خو یو هوټل کې ښه لوکسه ډوډۍ وخورو ،داډېروخت مې داسې څه ندي خوړلي چې لږ مې زړه پرې ښه شي،خدای دې ددې نېستۍ هم ببخ وباسي،بل ملګري یې ورتـه وویـل نـه زه خـوایم چې تېـر شـه ورنه،راځه یوغټ شین چای به راوغواړو چې دټولې ورځې ستړیامو پرې ووځي اودمه مو جوړه شي،دده سترې او لـه غمـه ډکې خبرې دومـره پرېشـانه کـړم چـې نـه پـوهېږم څنګـه کورتـه ورسـېدم،نور نواذانونـه هـم وشـول، لـوی دسـترخوان لـه راز راز خوراکونـو ډک وو ،خولـه مانـه دمـور څنـګ تـه ورتـګ او خوشـحالي هـم هېـره شوه،مورمې راته وویل: په تاخه شوي جوړ راتـه نـه ښکاري،نن لکه چې ډېر ترې شوی یې؟

ماتـه بیـادواړه هلکـان سـترګوته ودرېدل،اوښـکې مـې روانـې شوې،مورته مې ټوله کیسه وکړه،مورجانې مې زماسر پـه خپـل غېـږ کې ونیو ،لـه سترګو یې اوښکولارې وکړې، دواړوښهٔ ډېر وژړل او روژه مو په خپلو اوښکو ماته کړه.

دنجات فرشته

سهار دفتر ته يو څه ناوخته ورسېدم ،دشعبې مدير د ناوخته ورتګ علت راڅخه وپوښت،د معمول پشان مې له ترافيکي ستونزو او لار بنديو څخه ورته سر وټکواوه،خو هغه ته مې دليل ځکه قانع کوونکی او د منلو وړ نه ، چې اوس دې بهانې د يو دود رنګ اخستی ، هرڅوک ترې استفاده کوي، خير په لاس کې نيولي څو کاغذونه يې راکړل، له کېناستلو سره دکاغذونو په لوستلو شوم،پکې ليکلي و چې زه بايد د دفتر دمشرتابه په امر په يوه پروګرام کې د تربنر په صفت کندهار ته ولاړ شم،داچې وظيفه مې وه او بيا د لوړو مقاماتو لخوا امر شوی و ،پوهېدم که هرڅومره انکار وکړم څوک يې نه مني ،ماهم په خلاصه تنده دهغوی اطاعت وکړ او په موسکا سره مې ومنله.

مدير راته کړه،بس نور ګوره مه، د تللو چمتو والی نيسه،له همکارانو مې خدای پاماني واخسته راغلم اطاق ته د وړلو سامان مې په بيک کې ځای پر ځای کړ،ماسپښين دوه بجې وې چې له دفتره يې ټېليفون راته وکړ: ويې ويل ستا ټکټ اماده دی سبا دوه بجې وروسته له غرمې مو پرواز دی،په اطاق کې کېناستم هېڅ ته مې هم تللو په هکله څه ونه ويل،حتی خپلې کورنۍ ته هم، پوهېدم که هغوی خبر شی نه يې راسره مني، خو زه مجبور وم او ګورته له ناکامه روان وم،سبا ۱۲ بجې هوايي ډګر ته ولاړم ۲ بجې پرواز

وشو، کله چې کندهار ته ورسېدم زموږ د دفتر د کندهار څانګه
مخکې له مخکې په جریان کې وه او زما له ورتګ نه ټول خبر
و، هوايي ډګر ته ځینې ملګري راغلل زه یې دفتر ته یوړلم، له روغبړ
او دمې جوړولو وروسته مې یوه ملګري احمد شاه ته وویل راځې
چې د بازار خواته ووځو، هغوی هم را پورته شول درې تنه سره
لاړو، په بازار کې مې په ډېره سرزورۍ په یوه هوټل کې د ځان لپاره
اطاق په کرایه ونیو، ملګرو ټینګار کاوه چې د هغوی په کور کې باید
پاتې شم خو ما ونه منله ځکه دا یوه ورځ یا یوه اونۍ نه وه نه مې
غوښتل د چا د اوږو بار شم.
ماښام مهال مې د کندهار په بازار کې قدم واهه چې مبایل ته مې
زنګ راغی، ګورم چې سلګۍ ده، ټیلیفون مې اوکې کړ، فقط دومره
مې ورته وویل: زه په کندهار کې یم، اوس ملګري راسره
دي، وروسته خپله زنګ درته وهم، فون مې قطع کړ او جیب کې مې
واچو، سم دواره بیا زنګ راغی بیا مې قطع کړ، خو هغې بار بار
زنګونه وهل، اخر مې مبایل بند کړ، ښایسته وخت په ښار کې
وګرځېدو، نور نو ملګری هم باید خپلو کورونو ته تللي وای او زه هم
اطاق ته، خدای پاماني موسره وکړه، همدا چې له ملګرو بېل
شوم، فون مې خلاص کړ، له خلاصېدو سره بیا د سلګۍ زنګ ورته
راغی، اوکې مې کړ، غوښتل مې په جریان یې پوهه کړم، خو هغې
ماته دا موقع کله راکوله، په ژړا او سلګیو یې همدا یوه خبره راته
کوله، چې ته ولې تللې، هلته خو هره ورځ ډېر خلک مړه کېږي، تا

ولې زه يوا ځې پرېښې يم،ولې رانه دومره لرې تللی يې؟هرڅه چې
مې ورته وويل زه مجبور وم چې راغلی وای ،ځکه دفتر را استولی
يم،خو چاته يې وا يې،هېڅ يې نه منله .ورته مې وويل اوس هوټل ته
راغلم اطاق ته چې داخل شوم زنګ درته وهم،کله چې کېنا ستم زنګ
مې ورته ووهه،د خبرې وخت مې ورنکړ،ور باندې مخکې شوم،
ګوره سلګۍ ته فکر پر ځای کړه،ما بله هېڅ لاره نه لرله .پرته له دې
چې کندهار ته راغلی وای ځکه په دفتر کې زه انتخاب شوی وم،
هغوی په دې مشورتې غونډه کړې وه نو په داسې حال کې څنګه ما
انکار کولای شو؟هيله کوم ته بايد زما په ستونزو اومجبوريتونو
فکر وکړې.
هېڅ نه غلې کېده په يوه ساه يې همدا راته ويل زما کندهار ندی
خوښ هلته خلک مړه کېږی همدا اوس را روان شه او ځان را
ورسوه، حيران وم څه وکړم .غوسه شوم ورته،خوهغې خپله خبره
کوله،بيا مې ورته وويل ګوره که زه داکار وکړم نو تاته خو معلومه
ده چې په دې دفتر کې مې دومره وخت نه کېږی .که چېرې بېرته بې
له کوم دليله ورشم .باور لرم دنده به له لاسه ورکړم،خو هغې ويل
هرڅه چې کېږی نن بايد ځان کابل ته را ورسوې،ته که هرڅه ووايې
ماته د منلو وړ نده.
هغې دومره ژړل چې نور يې ستونی بند او اواز يې خپ شو .تشويش
مې شو ورته له ځانسره مې ويل په دې جلۍ څه چل ونه شي،هېڅ نه
پوهېدم څه وکړم،د پرېکړې چل هم رانه هېر و .که دفتر ته راتلم د

دفتر له قانون څخه سرغړونه وه او خپله په ډېرو سختیو لاسته راغلې دنده مې له لاسه ورکوله او که نه را تللم سلګۍ اسمان را غورځاوه، له ډېر عزر اوننواتو وروسته چې پوه شوم نه يې منې ورته ومې ويل سمه ده سبا سهار ته درځم، خو هغه په خپله خبره هماغه شان ولاړه وه، ورته ومې ويل اوس که په موټر کې درځم نو لاره کې خطر دی او الوتکې دا وخت پرواز نه کوي، اخر مې په همدې قناعت ورکړ، ورته ومې ويل چې اوس نو ته غلې شه، يوڅه ارامه شوه، فون مې ورباندې قطع کړ، اوس نو له ځانسره په سوچونو کې اخته شوم، ځانته مې ويل دا مې څه بد وکړل، اوس به دفتر کې څه وايم، که بېرته کابل ته ځم دفتر کې به څه وايم او که نه ځم په دې جلۍ څه چل ونشي د پاڼ اوپړانګ تر منځ ايسار وم په همدې تشويشونو کې وم چې بيا مې مبايل ته زنګ راغی، ګورم چې له کورنه دی ، اوس يې خوند وکه دادې لا بله، ښه ده ته اوس څه وو ايم.
خير ده ته خو چور منګر شوم، هېڅ مې ورته ونه ويل چې چېرې يم تنها د کورني حال مې ورځخه وپوښتنه او رخصت مې کړ، نور نو د شپې ۸ بجې کېدونکې وې، له هوټل نه راووتم، فکر مې وکړ چې ټکټ څنګه په دې ناوخته کې پيدا کړم، ذهن ته مې راغلل چې دا هوټل والا ته به حتماً معلوما ت وي ورغلم مرسته مې ورڅخه وغوښته، هغه راته وويل په دې وخت کې خو ټکټ پلورنځۍ بندې وي او که خلاصې هم وي نو هغه پروازونه چې سهار وختي وي دهغوی مسافرين پوره وي، راسره ولاړ په يو ځای کې مو ټکټ پيدا

کړ،خوله خپل نرخ څخه یې ۲۰۰۰زره افغانۍ قیمته را باندې خرڅ
کړ،پرواز هم سبا ۹ بجې و بیاهم زه ډېر خوشحاله وم، بېرته هوټل ته
را غلو، له هوټلي څخه مې مننه وکړه، هغه ته مې خپل عزر وړاندې
کړ، اطاق مې بېرته ورته تسلیم کړ،تنها د یوې شپې کرایه مې
ورکړه.
دشپې به هره شیبه سلګۍ زنګونه راته وهل او زما پوښتنه به یې
کوله هغه په ما ډاربده چې څوک مې مړ نکړي،سبا بېرته دفتر ته را
ورسېدم ټول همکاران راته حیران ول،هریوه به رانه پوښتنه
کوله،خو ما ورته ویل هسې یوه ستونزه راته پیدا شوه،لنډه دا چې
رئیس راته وویل له همدې شیبې ستا دنده په دې دفتر کې پایته
ورسېده، ماهم له مننې کولو پرته بله کومه خبره نه لرله، بیک مې
غاړه کې واچاوه او را ووتم،اطاق ته راغلم، ډېر خفه ناست وم،
دشپې مې هم ډوډۍ نه وه خوړلې،سهار هم او غرمې ته مې بیاهم له
ډېره غمه زړه ته نه کېده، یو عالم خفګانونه مې ملګري شول،ښه
اوس به څه کوم کورنۍ ته به څه وایم،که هغوی رانه دلیل وپوښتني
کومه بهانه ورته وکړم،که ورته ووایم چې د سلګۍ لپاره راغلم، نو
له وهلو به مې ځغلول ډېر کړي، راته وایي به چې ته اوس دهغې
جلۍ لپاره دومره لویه قرباني ورکوي،خو داچې مدیر مې یوڅه
خپلوان و ،ماښام یې کورته ورغلم،خپل حالت مې ورته ډېر خراب
څرګند کړ ورته ومې ویل چې زه خو تنها خدای او تاته اثره لرم نور
هیڅ هم نشته ،هرڅنګه چې وي ماته دنده پیدا کړه، هغه د ځینو خبره

واسطه هم نښه وی، درې ورځې بېکاره ګرځېدو وروسته مې مدیر مشرانو ته په کوم ډول قناعت ورکړی و او بیا په خپله دنده په هماغه دفتر کې وګمارل شوم.

کله چې له کندهار نه را ورسېدم سلګۍ ته مې له هوایي ډګر نه زنګ وواهه چې زه اوس په کابل کې یم، هغه ډېره خوشحاله شوه. راته ویې ویل که یوه ورځ نور نه وې راغلی یاخو درپسې مړه کېدم او یا هم درپسې درتللم، ما ورته ویل ولې ته لېونۍ شوې یې؟ایا په دې دنیا کې یوازې زه مور زېږولی یم ایا دا نور خلک چېرته سېلاب راوړي چې ته دومره لېونتوب کوې، هغې را غبرګه کړه صابره ! ته چې هرڅه راته وایې ویې وایه ته حق لرې خو زه بغیر له تا وخت نه شم تېرولی، ته زما مرګ، ژوند، غم، خفګان، خوښي، مینه محبت اوهرڅه یې نه شم زغملی چې رانه لرې هم لرې اوسی، له زړه یې درته وایم تاسره ډېره مینه لرم، زه په هېڅ صورت تا نشم هېرولای.

زه اوس دومره دهغې په ژوند، رنګ او وینه کې دومره ورګډ شوی یم چې که له خپل اطاق او دفتر څخه هم ډېر کم لرې اوسم، هماغه لحظه راته فون کوی او وایي چې چېرې یې، که زه بل ځای کې یم او دېته ووایم چې اطاق کې یم نو سمدستي راته وایي چې دروغ وایې، زه حیران شم چې دانو څه خبره ده چې زه په اطاق کې نه یم، هغه خو له ما څو کیلو مېټره لرې ده نو بیا څنګه دا هرڅه امکان لري، مګر رښتیا هم چې زړه په زړه اینه وي، سلګۍ ما دخپل زړه په هنداره کې کنټرول کوي او څارې مې.

که رښتیا خبره وکړم اوس له سلګۍ څخه ښېلتون او هغه هېرول ماته
هم د سرو لمبو له منځه د اوسپنې را اخستل دي،ځکه چې زما
د مینې هغه لس چنده زیاته مینه راکوي او له هغې سره مینه کول زما
په ژوند کې د مثبت بدلون باعث شوه، هغې زه له ډېرو لویو ستونزو
را ووېستم ،سلګۍ ماته خدای پاک د انسان په جامه کې یوه د
نجات فرشته راکړه،یو وخت ما دځینو مجبوریتونو له امله ډېرې
غلطې پرېکړې وکړې،خو همدا سلګۍ وه چې ماته یې د یوې
صادقې مشاورې پشان مشورې راکړې،هغې زما لاس نیوی وکړ او
د ابدي هلاکت کندې نه یې وژغولم کومه چې ما په لوی لاس ځان
ور غورځاوه،هغې به ماته ویل ما ستا له دې دردونو ډک ژوند څخه
ډېر څه یاد کړي دي،زه ستا د ژوند له تجروبو څخه د یوه ښوونځي
په شکل استفاده کوم ،نو هیله کوم زما پرمخ لکه د یوه ظالم،پلار یا
ورور پشان د زده کړو دغه دروازه د تل لپاره مه تړه،پرېږده چې زه
پکې ډېر څه یاد کړم او د عبرت او پند اخستو لپاره یې له نورو سره
شریک کړم،هغه په ډېر کم وخت کې زما له ټولې کورنۍ سره داسې
بلده شوه لکه د همدې کور غړې چې وي،خو څوځله په دې خاطر
چې دا انجلۍ ما هېر او خپلې زنده ګۍ،درسونو او کورنۍ اړیکو
پاللو ته توجه وکړي،بدې خبرې مې ورته کوم،غوسه او جنګ مې
ورسره وکړ،زما هرې خوږې او ترخې خبرې ته ددې ځواب له
خوندورې موسکا سره وي، بیا هم دا راته وایي زه پوهېږم ته دڅه
لپاره دا کارونه کوې،خو یوه خبره مې په خلاصو غوږونو واوره، ته

اوس زما دنیا او اخرت یې،ته زما په کالبوت کې یو سپېڅلی روح یې ، نو هڅه مه کوه چې روح له تنه جدا کړې،کله چې روح په وجود کې نه وي بیا خلک ورته مړ وایي او مړ په دنیا کې نه شي اوسېدای ،داچې زما نوم نور د ژوندیو له کتاره وباسې دا مه خوښوه د تېر پشان دا یوه خبره بیا هم درته کوم چې:
ستا او زما منځ کې جدایي ګرانه خبره ده.

ګوانتنامو

دسهار تر لمانځه وروسته مې ۸ میاشتنۍ ولوله چې ما به ورته پیشو ویلې، په غېږ کې وه په تازه کرل شویو ونو ګرځېدم، ولولې راته لکه د نوې په خبرو راغلې ښارو لوظ مات کړی و، په پسته او نازکه ژبه یې راته دخپل معصوم زړه خبرې له میده میده خندا سره ګډې کولې.

زه هم ډېر ورته خوشحاله وم، رښتیا هم چې ماشومان ګلونه وي، له حوېلۍ څخه مې د نورو ماشومانو شور ماشور هم اورېده، د پسرلي ښکلی موسم د سهار نسیم، زما د پیشو وړې خبرې او خوشګوارې فضا ډېر کیف کاوه، ناڅاپه مې د غوږونو تر پردو د ډېرو دندو موټرو اوازونه راغلل، زړه مې بده ګواهي راکړه، همدا سې د کور شاته د مېلمنو خونې (حجرې) په لور ورغلم، زموږ د مېلمنو ځای له کوره بېرون و، ګورم چې کشر ورور مې د څوتنو بهرنیو عسکرو په منځ کې ولاړ دی، ورچېک شوم دوی ورڅخه زما پوښتنه کوله، خو فرید ځکه ورته غلی و چې نه پوهېده دوی ولې زما په اړه پوښتنې کوي، فرید لا ورڅخه شاو خوا ولاړو عسکروته حیران حیران کتل چې زه ور ورسېدم، پوښتنه مې ترې وکړه، څه خبره ده او دوی څه غواړي؟

فرید په سترګو کې راته وویل چې ته له دې ځایه ولاړ شه، خو دهغه الوتي رنګ او زما په اړه خفګان یې دا اجازه رانکړه چې دی د دې ځناورو په منځ کې تنها پرېږدم، پدې وخت کې یوه لوړ عسکر چې

توره تفنګچه يې له زنګانه سره ځړېدله او يو لنډ دده د دريشي په رنګ ټوپ کې په لاسونو کې نيولی و ،په فريد په انګليسي ژبه برېچ وهل: زه تاته وايم چېرته دی ستا مشر ورور؟
نوره نو هېڅ حوصله را پاتې نشوه ،ور غږ مې کړ ،دايم ستا سو په منځ کې ،وو ايې زه ستا سو لپاره څه کولی شم؟
له دې سره فريد په ډاګ پاتې شو ،ټول عسکر له مارا تاو شول ،ښکته پورته يې راته کتل ددوی له منځه يو چې زما يو عکس ورسره و ،ماته را نږدې شو ،يو ځل يې ماته وکتل او بيا په لاس کې عکس ته ،اوس زما او د عکس تر منځ دومره فرق و چې په عکس کې مې ږيره او برېت نه ول او اوس مې ږيره او برېت ول ،بې له څه ويلو يې يو ډول سپين مساله يې ولچک راو اچول ،هغه داسې دي څومره چې لاسونه خوځوې هغومره سره ورځې او تنګېږي ،ددې حالاتو په ليدو زما په غبږ کې کوچنۍ ولولې چيغې کړې ،هغه فريد را څخه واخسته او امريکايانو ته يې عزرونه پيل کړل ،خو هغوی چېرته په سينه کې زړونه لرل ،لاسونه يې تر شا راوتړل ، سرته يې يوه توره خلته را واچوله ،په يوه لحظه کې يو شور او چيغې جوړې شوې ،هېچا کې مجال د څه ويلو يا حرکت نه و ،روان يې کړم ،څوقدمه يې بوتلم ،بيا يې ودرولم ،کځوړه يې له سره راته لرې کړه ،راته و يې ويل که په کور کې چا سره ګورې او يا څه ويل لرې نو درې دقيقې وخت لرې ،بيا شايد دلته رانشې.

له مانه خو هرڅه هېر ول، خو ورته ومې ويل: هو غواړم له موسره مې خبرې وکړم، د کور څلور طرفه ددوی عسکر ولاړ ول، پوهېدل چې يو خوا هم نشم تللای، اجازه يې راکړه، لومړی ځل و چې د يوه لوی مجرم په شکل په تړلو لاسونو د خپلې کورنۍ د غړيو په وړاندې مې په داسې حال کې دهغوی خواته سست قدمونه واخستل چې ټولو راته ژړل او د اوښکو سېلابونو يې په مخونو لارې جوړې کړې وې، ګورم ددوی ترمنځ مې مور په ډېر بد حالت کې پرته ده، هرڅومره چې مې زړه کلک کړ، په غاښونو مې زور راوست خو خپله ژړا مې کنټرول نکړای شوه، په چيغو مې وژړل، ډېر کوشش مې وکړ چې له مورنه مې لاسونه تاو کړم خو ظالمانو دومره مضبوط را تړلي ول چې خوځېدل هم نه، خو مور مې په هماغه حالت کې راپورته شوه او په زړه پورې يې ونيولم، زموږ په کور کې تنها زما د کورنۍ غړي ول، نور هېچاته هم د ننوتو اجازه نه ورکول کېده، هېڅوک هم نه ول چې زما مور او کورنۍ ته يې تسلي ورکړې وای، مور مې چې خوله يې زما په مخ ايښې وه، راته وويل زويه! تا داسې کومه ګناه کړې چې دوی دی په دومره بې رحمۍ رانه بېلوي، ای زويه! ستاخوبه چې چا په سترګو همداسې لاس هم کېښود نو ويل به دې چې زړه وي چوي لرې کړه لاس دې اويا چې به کوم ماشوم ستا لاس ونيو نو ورته ويل به دې چې زړه مې تنګېږي لاس مې مه نيسه، نن خو ستا لاسونه دومره کلک تړل شوي چې حتی خوځولی يې هم نشې، دوی تا چېرته وړی او ولې ووايه تا څه کړي؟

اوفف څومره لوی دروغ مې ورته وویل:نه مورې ما هېڅ ندي کړي،ته زما خبرې ته غوږ شه چې سمه دې پوهه کړم،هغه داسې ده چې ما له دوی سره دنده اخستي او هرکله چې دوی نوی شخص له ځانسره ګماري ډېر اعتماد نشي ورباندې کولی،په همدې اساس دوی د خپل ځان له وېرې داسې کوي او زه به ډېر ژر بېرته راشم،خو هغې چېرته دا منله،کوشش يې کاوه چې زما لاسونه پرانيزي ،هېڅ وس يې ونه رسېد ،ژړا ،خبرې او هرڅه رانه وهم اخستي و ،خو کله چې مې مور زما په لاس کې بندو ولچکو خوله لګوله ،له زړه مې يو دم اواز را ووت او باور دی که دا چيغه مې نه وای کړې نو همدا به مې د ژوند وروستی ثانيه وه،زړه به مې چاودلی و ،نور هېڅ پوه نه شوم چې څه وشول.

يو وخت مې سترګې و غړولې هرڅه توره تياره ښکارېدل،نه مې د چا اواز اورېده ،نه مې څوک ليدل او نه هوا چلېده ،داسې احساس مې کاوه لکه د شيشو په کوټه کې چې بند اوسم،ځانسره مې فکر کاوه دا به کوم ځای وي،ايا زه به يې په کومه ګناه دلته راوستی يم؟بيا مې مور راپه زړه شوه،اوس نو د ژړا لپاره راته ښه زمينه برابره وه، په نهيلی حالت مې له ځانسره ښه ډېر وژړل،دومره مې وژړل چې نور هرڅه په سلګيو بدل شول،يو وخت مې د چا د پښو ترپا واورېده، اواز ورو ورو را نږدې کېده ،د دروازې د قلپک اواز مې هم واورېد ،يو وخت مې د چا لاسونه حس کړل،کڅوړه مې له سرنه لرې شوه، داچې يو دم مې رڼا وليده هېڅ مې سترګو کار نه

کاوه ،لاسونه مې لا هماغسې تړلي ول ،مخکې ولاړې سرې
امریکايۍ نجلۍ راته په انګلیسي وویل: د ګوتتنامو زندان ته ښه
راغلې ،ددې له خولې د ګوانتنامو د کلمې په اورېدلو سره
وترهېدم ،هغې امریکايۍ ډېرې خبرې وکړې خوزه ورته غلی وم ،اخر
مې ورنه پوښتنه وکړه ،کېداى شي راته ووایې چې زه مو په څه ګناه
دلته راوستی یم ؟ایا تاسو خو غلط شوي نه یاست ،داد غلطېدو
خبره مې ځکه وکړه چې تاسو ډېرو خت په افغانستان کې په غلطو
راپورنو تکیه کوی ،ګنګار او بې ګناه ته نه ګورئ مقصد یې تر
ګوانتنامو را رسوئ ،هغې خپل ښي لاس زما تر زنې لاندې کړ ،
زنګون کېښت راته کېناسته ،خوله یې زما خولې ته دومره را نږدې
کړه چې نږدې وراسره ټچ شي ،ځان مې اماده کړ چې په دې سترګو
یې لاړې ور تو کړم خو له دې مخکې چې زه دا کار وکړم یوه ډېره درنه
سپېړه مې په مخ ولګېده ،چې له مخ او سترګو یې راته سپرغۍ
والوځولې ،له دې سره مې خېز کړل او په خپل بستر کې کېناستم.

دوهم نفر

داصلي نفر له تللو وروسته يې بل داسې يوه اعتمادي شخص ته وسپارلم چې هره شېبه يې ورسره د اړيکې نيولو او زما ښه او بد ،روغ او ناروغ احوال اخستلو امکان و.

دايې هم ورباندې جبري کړې وه چې په هېڅ صورت بايد ورځخه دخوابدۍ او هېڅ شي د کمښت احساس ونکړم ،حتی تر دې چې که اړتيا پېښه شي نو ځان بايد په ستونزه کې ښکېل کړي خو ترما دستونزې د رارسېدو پېښې ورلنډې کړي.

دوهم نفر هم خپل ورته سپارل شوی ماموريت په پوره لېوالتيا ،ريښتينولۍ اوصداقت سره ترسره کاوه او وخت پر وخت به يې زما د روغ ناروغ او اړتياو پوښتنه کوله،ان داچې ډېر وخت به مې له دغه شخص څخه هم د اصلي يا اول نفر کړني اوکردارونه ليدل چې ترسره کول به يې ډېر وخت خوبه مې چې فکر پرځای نه و نو دامې هم نه شوای منلی چې دی دې واقعاً بل يا دوهم نفر وي نوموړی راته پوخ او تجربه کار مقلد ښکاره شو ، خوماته ځکه په زړه پورې وه چې دده په شتون کې مې د لومړي يا اصلي نفر د کمښت احساس په رښتيا هم نه کاوه.

داچې ماهم ځيني پوليسي ناولونه لوستي نو له هماغو څخه په څه مؤاخذې به مې کله ناکله ورته د سپارل شوي شخص ايډيالوژي،فن او مهارت ځارنه کوله ،غوښتل مې ځانته معلومه کړم چې هسې نه نومړی له خپل مسؤوليت څخه سوء استفاده وکړي اويا هم راته

کومه ځواکمنه او ورڅخه نه خلاصېدونکې لومه ونه غوړوي چې بیا به ورڅخه د خلاصون لپآره نه له چا مرسته غوښتلی شم او نه به پخپله ورته کومه لار موندلای شم.

ځینې وخت به مې ورڅخه بعضې پوښتنې چې پوهېدم په فکر کې ډېر ځای نه ورکوي او سر ورباندې نه خوږوي نو په تکرار ډول به مې ورڅخه کولې خو دغه په ځواب کې به له تېرو یا پخوانیو ځوابونو سره توپیر نه راته او هماغه پخوانۍ خبرې به یې کولې، بیا به مې له ځآنه سره وویل چې هلکه ته هم له فیلانو سره ټانټې زویې، دا شخص هم ترتا کم ندی، د ذهن مېورې یې ډېره قوي ده، بیاآبه مې وویل هلکه ته هم ښه لېونی یې که دا چېرې دومره وړ او په خپل کار کې بریالی نه وای نو بیا خو اصلي یا اول نفر هم باور نه ورباندې کاوه او نه یې هم دومره لوی مسؤولیت او درونډ بار نه ورپه غاړه کاوه ،حتماً یې له دې مخکې هم ازمویلی دی او تر ازموینې وروسته یې بریالی راوتی ځکه یې زه هم ور له غاړې کړم.

یوه ورځ په خونه کې د خوب پر پلمه ملاست او خبرې یې را سره کولې، د خبرو په منځ کې یې سکوت اختیار کړ، فکر مې وکړ په څه شي سوچ کوي، بیا مې ویل شاید بل څه ذهن ته ورغلي وي خو دې سکوت غزونه وکړه او وخت اوږد شو ،بې اختیاره مې ورباندې اوازونه وکړل، بیا یې هم ځواب رانکړ وارخطا شوم ویل مې هسې نه دماغي یا دزړه حمله ورباندې نه وي راغلې، خوژر مې خپل فکر ته بدلون ورکړ او زیاته مې کړه: که داسې وای نو مخکې له پېښې

خويې راته له صحته شکايت کاوه ،نه نه داسې کومه خبره نشته ،تشويش مې ورو ورو زياتيده اخر سکوت له ثانيو دقيقوته ورسېد نور مې نو بايد څه کړي واى يامې چاته خبر ورکړى واى اويامې پخپله کوم قدم پورته کړى واى،خوځنګه به مې څوک له دې ماجرا څخه خبر کړي واى،امکان يې هم نه،داوسېدو ځاى يې هم نه وو رامعلوم.

ماهمدا فکرونه له ځانسره تبادله کول چې له تخته خندا سره يې له خولې اواز راووت: خبرې کوه اورمه يې ! !

ژر مې ورڅخه وپوښتل څه درباندې شوي ايا ستا صحت خو ښه دى؟ مسلسل يې خندل او زما دپوښتنو ځوابونه يې راکول حيران وم چې ولې داسې کوي،اخر مې ورته وويل داچې کوم څه درپېښ شوي هم نه دي،بله ستونزه هم نشته نوبيا دې ولې داسې کار وکړ؟ راغبرګه يې کړه: کله کله به اول نفر ستا په هکله راته ويل چې ډېر محتاط او زيرک يې کله کله ډېر ژر احساساتي کېږي اوکله کله له عمل څخه مخکې عکس العمل ښيي ،ژوند دې له ډېرو ترخو ډک دى هېڅ دې پر شونډو خندا نه راځي،نو کله چې تا راسره خبرې کولې ومې ويل چې يو معلومات درباندې وکړم ترڅو ځانته معلومه کړم چې اول نفر څومره رېښتيا ويلي او ايا ته په رښتيا هم همداسې يې اوکنه ،بل داچې خندا خو د ژوند مالګه ده نوبايد ځانته معلومه کړم چې ته خاندې نه اوکه دخندا چل نه درځي.

له ځانسره مې وویل چې ددې شخص په هکله زما انګېرنه او فکر غلط نه و بلکې ما ډېر پرځای فکر کړی دی دا خو دومره حساس دی چې تر مايې هم اړولې ده ورته ومې ویل:
خو ستا داکار زما هېڅ خوښ نشو ،بیا یې وخندل او ځواب یې راکړ:
زه پوهېدمه چې ته به خفه شې او داکار به دې بد راشي خو داماالپآره ډېره اړینه وه چې زه باید په هغه څه چې په ماپورې اړه نلري او ته هم نه غواړې راته ویې وایې خو زه باید دخپل هنر په مرسته وربانده پوه شوم او اوس مې ځانته معلومه کړه چې رښتیاهم څه چې اول نفر ویلي سل په سلوک کې سم دي خو ګوره بې مالګې ژوند هېڅکله ښه نه تېرېږي اوزما خو هېڅ نه خوښېږي.
دغه شخص ته زما ورسپارل اوله ماڅخه د یوه ماشوم پشان ساتنه اوپاملرنه کول د سازمان له قانون سره په ټکر کې و او دا یو شخصي عمل و چې لومړي نفر زه دوهم ته وسپارلم او همدا لامل و چې ددوهم نفر اړیکې ډېرې ژر زما په سر له سازمان سره کړکېچنې شوې ان تر دې چې خپله دنده یې هم له لاسه ورکړه او هغه ځای چې ده پکې د زده کړو ببړی چلوله له هغه ځای څخه هم بند کړای شو او تر یوې لويې مودې تر سخت جاسوسي څارنې او تعقیب لاندې ونیول شو ،ډېر بد رد ورته وویل شول حتی تر دې چې په سازمان کې هرډول حقوق ورڅخه واخستل شول او لکه د یوه بندي پشان چلند به اوس له ده سره هم کېده.

کله چې زه په دې کار خبر شوم ډېر ورلپاره خواشینی شوم له ځانسره مې وویل: دا هرڅه زما په وجه وشول که چېرې یې زه ده ته نه وم ورسپارلی او ده خپله دنده دومره په صداقت سره سرته نه رسولی نو نن به وربا ندې دا ورځ نه راتلله، په دې هرڅه کې مې ځان ډېر پړ او ملامت ګاڼه، هڅه مې کوله چې په یوه چل له اول نفر سره اړیکه ونیسم خو هېڅ نه شوم بریالی کېدای، بالاخره زه هم د سازمان تور لېست کې شامل شوم او دوهم نفر هم په همدې جریان کې دریم نفر هم منځته راغی چې دلومړي نفر، دوهم نفر او زما ترمنځ خبرې به یې سره تبادله کولې او داکوشش مو هم باید ډېر کړی وای چې څوک اګاه هم نشي چې اوس موږ خپله په یوه سازمان بدلیدونکي و.
همداسې وختونه تېربدل، لوړې ژورې مو په ژوند کې تلې او راتلې یوه ورځ باید د یوه اړین کار لپاره له هېواد بهر تللی وای او دا چې زه یو نړیوال پولیس وم او بیامې په یوه ښارګره شبکه کې کار کاوه نو زه په تللو هېڅ ځای ته بندیز نه مګر هرځای ښار کېدای شوم، دریم نفر مې په جریان کې کړ ترڅو دوهم او اول نفر خبر کړي، خو دریم نفر د لومړي نفر د خبرولو ذمه واري وکړه مګر د دوهم نفر له خبرولو څخه یې بخښنه وغوښته ویل یې چې ان کورنۍ اړیکې یې خړې پړې شوې دي، خیر تصادفي مې له دوهم نفرسره خبرې وشوې او له په لنډو لنډوکې مې له هېواد بهر له خپل سفر څخه خبر او ټول جزیات مې ورسره شریک کړل، په سرکې خویې هېڅ مشوره نه راکوله چې تللی وای خو قناعت مې ورکړ چې که ولاړ نشم نو دابه زموږ د ټولو

په ژوند بده اغېزه وکړي،دامې هم ورته وویل چې د رواني اوونۍ په اوږدوکې باید له ماسره د اړیکې نیولو هڅه هم ونکړي هسې نه کومه بله خبره ورځخه جوړه شي ځکه اوس ځارګره شبکه ډېره پرمختللې ده کله چې راستون شم هرڅه پخپله وایم اوټوله پایله یې له تاسو سره شریکوم.
داونۍ وروستۍ ورځ وه چې هېواد ته راستون شوم لا خپل ځای نه وم رارسېدلی چې په یوه نا اشنا شمېره راته زنګ ووهل شو شمېره مې اوکې کړه چې فون مې غوږ ته پورته کړ،مقابل لوری می دوهم نفرو، ژر مې ورته وویل زه درته فون کوم.
په بله شمېره مې زنګ ورته وواهه تر سلام او روغبړ وروسته مې د ټولې اونۍ اوخپل سفر په هکله معلومات ورکړل،نه زما اونه ددوهم نفر لپاره خوشحالوونکي ول خو څه موکړي وای هېڅ چاره مو نلرله،زه ترهغوی ځکه ډېر خواشینی وم چې هرڅه په ما تېر شول نژدې ۱۵ دقیقې خبرې مو په فون وکړې دخداې پامانۍ په وخت کې مې هېڅ فکر نه و،څه یې وویل چې بې اختیاره خندا پرې راغله اوښه مې وخندل،دوهم نفر هم په لوړ اواز وخندل او زیاته یې کړه بس بس همدا مې غوښتل چې ودې خندوم ته خو په رښتیاهم نه خاندې،او اوس باید زما شرط راکړې چې درنه ومې ګاټه ځکه ماتاته ویلی ول چې پرته له خندا ژوند ناشونی دی اوتابه هرو مرو زه خندوم دادی اوس مې وخندولې،ماوویل سمه ده زه یې منم اوله همدې سره زموږ ماموریت اوځارنه هم پایته ورسېده.

سپین لاس

د ګرمۍ له زوره مې د ګرېوان تڼولې تنۍ خلاصې کړې وې،په دېره کې درانه سیوري ته تنها ناست وم،یوډول اواز مې ترغوږه شو لکه څوک چې په اوبوکې لاس وهي،یوه شېبه مې سکوت غوره کړ،بیا اواز پورته شو.له دېرې سره څنګ په څنګ له سیند څخه رابېله شوې ویاله له شنو اوبو ډکه بهیده، د ونې شاته د شړو یوغټ او ګڼ بوټې ولاړو سرمې ورهسک کړ ،څه راته ښکاره نه شول،ورپورته شوم خو ژر بېرته کېناستم.لږه شېبه غلی وم خو ځان رانه حرکت وکړ یوڅه بیا څک شوم نور نو هغې هم لوی دېګی چې ببخ یې نغري تور کړی و او لویه ګېډه یې لرله سرته پورته کړ، په دې وخت کې یې ازاد لستونی ان تر تخرګه ور ورسېده او سپین لاس کې یې شنه رګونه لکه په نوې جوړه شوې ودانۍ کې غزېدلی دبرېښنا تارونه ډېر په زړه پورې ښکاره شول.

نجلۍ په خپله مخه ولاړه.له ماهم ګرمې هېره شوه یوائې ددې سپین مړوند ،څنګل او متې روښانه تصویر مې داسې په ذهن او زړه کې پاتې شو لکه استاد چې کوم درس د وهلو په زور په شاګرد یاد کړي او هېڅ یې له یاده نه وځي.

ژېړی مازیګری شوخو ګرمې هماغسې په زور کې وه له دېرې د کور په لوري وخوځېدم.له سړکه چې واوښتم مخامخ په پراخه توره او سپینه کیږدۍ(خېمه) مې سترګې ولګېدې،پوه شوم چې کوچیانو کډه اړولې ده ددې حالت په لیدو بیا هغه سپین لاسې پلونده نجلۍ

رایاده شوه، له کېږدۍ څخه په اړخ تېربدم خو سترګې مې ورڅخه نه اړولې چې ناڅاپه له کېږدۍ هماغه نجلۍ د وزې په یوه شوخ بچې پسې په منډه ووتله ،دنجلۍ له خولې مې په کوچیانۍ لهجه دا خبرې واورېدې:
خدای دې تر چړې تېر کړه ،زړه دې راشین کړ،ته وار وکړه چې اوس دې چاره در وکړم.
همداسې یې د پاڼ په غاړه په لویو ګټونوکې ورپسې ځغاستل هیله یې داوه چې ګني راوبه یې نیسي خو کوچنی سېرلې به کله یوې اوکله بلې تیرې ته ټوپ کړل،ویې نه شو نیولی زما په اند نجلۍ یې ډېره ازار کړې وه هېڅ یې پرېښودو والا نه وله،ماته یې هم دې ننداري ډېر خوند راکاوه او ښه په زیرکۍ سره مې څارله، په منډه کې یې ځمکې ته لاس ټیټ کړ غوښتل یې تیږه راواخلي او سېرلی ورباندې وولي، خو بخت یې ملتیا ونکړه لمن یې تر کلوشې لاندې شوه او مخامخ ډېره بې دربغه پرېوته،له خولې مې یو (اخ خی) ووتل او ورمنډه مې کړه،زه او له کېږدۍ راوتي څونفره یوځای وروړسیدو خو په را اوچتولو کې زه پرې مخکې شوم.
بې له دې چې محرم او نامحرم ته فکر وکړم لاسونه مې ترې لاندې کړل په بل مخ مې راواړوله،دنجلۍ تندی پوزه او داوړه شونډې په منځ ببلې شوې وې،په سترګو مې ورته تیاره شوه زما ترڅنګ د ولاړو کسانو هم وینه وچه شوه هېڅ ځواک یې نه لاره ترڅو نجلۍ راسره ونیسي ماهم خپل ټول زور راټول او استعمال کړ چې ایله مې

دومره وکولی شول نجلۍ له ځمکې پورته او ځلور قدمه وړاندې را
وړل شوي کټ کې يې واچوم،دنجلۍ په لستوڼوکې کاربدلې ګاڼه
زماپه کميس کې بنده شوه چې لستونی يې ورسره راټول او دنجلۍ
لکه د زراغتي ماهي دخبتې پشان سپين لاس ترې بې حرکته
راووت خو اوس هغه سپين لاس کې غرمنۍ ښکلاځکه نه وه پاتې
چې دا اوس ديوې مړې نجلۍ لاس و.